

Afsløringen af Mysteriet om din Skjulte Arv

Dette kan meget vel være den vigtigste bog, du nogen sinde læser!

af

Robert Alan Balai...ius
Sacred Truth Ministries

For at undgå forvirring, start venligst med at læse fra side ét, og fortsæt uden at springe rundt. Følg venligst alle fodnoter og tillæg, som de kommer.

Sandhed bygger på sandhed.

Copyright © 2007

Robert Alan Balai...ius / Sacred Truth Ministries
P.O. Box 18 Mountain City, Tennessee "37683" U.S.A.

Alle rettigheder forbeholdt.

Denne bog må ikke genoptrykkes, delvist eller i sin helhed, uden forfatterens udtrykkelige, skrevne tilladelse.

Afsløringen af Mysteriet om Din Skjulte Arv er oversat fra engelsk af Mikkel S. Kragh
fra *Uncovering the Mysteries of Your Hidden Inheritance* af Robert Alan Balai...ius © 2001

Første udgave med titlen *Your Inheritance: The Best-Kept Secret in the World*
af Robert Alan Balai...ius © 1994

Denne udgave er blevet fuldstændig omskrevet.

[Navnet *Balai...ius* er litauisk. Dets danske udtale er *bahl-ah-KAI-us*.]

[Fordelagtige priser på større antal af denne bog.]

Note: Most all books mentioned in this book are available from STM. Wherever *this* symbol appears [‡], it indicates a title that has been reprinted by STM. When writing to inquire about pricing, always include a donation in U.S. funds to cover the cost of a reply; or e-mail to: stm@mounet.com.

A printed copy (plastic comb binding) of this entire 316 page book is available for \$18.00 (US) + \$11.00 P&H (Global Priority) (However, the printed form is only in Black and White. Also, this internet version is 8.5x11 format, with larger text and graphics, while the printed book is standard book size and smaller print than here in the internet.)

ISBN # 1-58840-093-X

“Alle har kæmpet med problemet, ‘Hvem er jeg?’ Det siges, at hvis vi kunne komme med et svar, så ville alt andet falde på plads.” —Dr. Elmer Pendell, Cornell University (*Why Civilizations Self-Destruct* (1977), Howard Allen Enterprises, s.1)

“For at ødelægge et folk må man først afskære dets rødder.” —Alexander Solsjenitsyn

Sæt du havde en kæmpe arv?

Hvis du, sammen med din familie, havde arvet \$1.000.000.000 (efter skat) fra en ukendt slægtning, ville du så ønske at vide det? Hvis du endvidere nedstammede fra *en kongelig familie*—hvis du var den *retmæssige arving* til en *virkelig trone*—ville dette være af nogen interesse for dig? Hvis du fandt ud af, at du *var* arvingen til sådan rigdom og fremtrædende position, ville du så fortsætte med at leve, som du gør nu, eller ville du kræve din retmæssige arv og rige?

Hvad ville din reaktion være, hvis en gruppe mennesker havde sammensvoret sig for at holde dig i uvidenhed om din arv, så de kunne stjæle den til sig selv? Hvad hvis de skjulte de oprindelige dokumenter, der viste, at *du* var arvingen, og erstattede dem med forfalskede dokumenter, der *ikke engang nævnte* dig? Hvilke følelser ville dette bringe frem i dig? Vrede? Ville du opdage sandheden, gøre alt klart, så alle kunne vide det, og få det, der retmæssigt er dit?

Selv om dette lyder som et skørt afsnit af en *sæbeopera*, som kan være svær at tage alvorlig, så er det en kendsgerning, at du faktisk har en meget ædel arv—som er langt mere værd end \$1.000.000.000. Din arv kan sågar omfatte kongeligt slægtskab. Det er desværre også sandt, at en gruppe mennesker *har* sammensvoret sig for at holde kendskabet til denne arv skjult for dig. Det er endnu mere trist, at nogle af dine familiemedlemmer *måske* er blevet *bedraget* til at slutte op om disse forbrydere i deres forsøg på at bringe dig, din familie og kendsgerningerne om din families arv i miskredit.

Hav tålmodighed, når du læser denne bog. Når du først *selv* har set beviserne, vil du være i stand til at træffe en kyndig afgørelse. Du kan enten kræve din arv, men du har også ret til at forkaste den. Men træf *venligst* din afgørelse på grundlag af *kendsgerningerne*—og ikke på grundlag af det moderne samfunds udspekulerede og selvmodsigende fordomme. Ikke hvad staten har instrueret dig til at tro er “politisk korrekt.” Ikke på grundløs følelsesbetonethed. Ikke på de moderne myter og fabler, der har erstattet sandheden. Træf en afgørelse på grundlag af de simple kendsgerninger! Det er din arv! Du har ret til at forkaste den. Men kun med *informeret* samtykke kan du *bevidst* forkaste den. Uden alle kendsgerningerne kan

du imidlertid heller ikke gøre krav på den fuldstændigt.

“Nå,” spørger du så, “hvad er denne arv så, og hvilke magter skulle have dannet en sammensværgelse for at stjæle den til deres egen fordel?”

Ja, men før vi dykker dybere ned i svaret på disse spørgsmål, så tillad mig at stille en anden serie af spørgsmål, som du kan have i baghovedet:

Hvis du og din familie var blevet efterladt en arv på \$1.000.000.000 fra en ukendt slægtning, ville du så måske foretage lidt slægtsforskning og lære lidt mere til denne din generøse slægtning? Hvis du var arvingen til et kongerige, kunne du så ikke godt tænke dig at opdage dine ædle forfædres historie? Ville du acceptere denne arv og den vigtige position, der ville forandre dit liv for evigt? Og til slut, da større ansvarlighed følger med større privilegier, tror du, at du ville have noget ønske om at leve op til de enkle moralske forventninger, der er fremsat i betingelserne for din arv?

[Tænk venligst over dette et øjeblik.]

Lad os gøre rede for skuepladsen

Gennem hele denne bog vil vi diskutere Bibelen og historie. Da mange mennesker imidlertid er blevet skræmt væk fra Bibelen og moderne religion, lad mig så alligevel tilskynde dig til at læse denne bog færdig, ligemeget hvad du føler om disse emner. Mange mennesker har en dårlig smag i munden m.h.t. *moderne, organiseret* religion—og med rette. En vigtig del af det, der er blevet lært om Bibelen gennem de sidste nogenlunde 50 år, har ikke været rigtigt. Det religiøse mainstream-etablisement er, hvad enten de erkender det eller ej, en del af denne sammensværgelse (Jeremias 11:9, 50:6, Ezekiel 22:5, Matthæus 15:4, Apostlenes Gerninger 23:13) om at skjule sandheden. På visse *nøgleområder* har etablisementet repræsenteret Guds Ord forkert. Dette er grunden til, at så mange mennesker er blevet desillusionerede over Bibelen. Gud profeterede i de Hellige Skrifter, at mange præster ville gøre Guds *sande* kirker tomme, idet de har frastødt størstedelen af folket med deres falske lærdomme, enten fordi de er onde, eller fordi de er blinde, eller ikke selv kender sandheden (Esajas 5:7, 56:10-11, Jeremias 10:21, 12:10-11, Ezekiel 34, Zakarias 10:1-3). Dette er én grund til, at kirkegangen i Amerika er sunket så dybt. Amerika blev grundlagt af *kristne*, der ønskede frihed fra forfølgelse—og gennem mange år var Amerika åbenlyst, med stolthed og i sit virke en kristen nation.¹ Efter Amerika har vendt sig fra Gud og ladet hånt om Hans Ord, er forbrydelser, ondskab, sygdomme

¹ For talrige historiske beviser, se *America, Christianity, Liberty & Truth: What Famous Men Had To Say af Balai...ius/Sacred Truth Ministries*.

og uretfærdighed røget i vejret, mens moral, sikkerhed og velstand er dalet, så der nu kun er ganske lidt frihed tilbage. Det er formålet med denne bog at genetablere *visse nøgleelementer af sandheden*, som fundet i Bibelen og historien (som nøje er blevet holdt borte fra din opmærksomhed)—sandheder, som mange af vore forfædre troede på, før de moderne kirker og staten begyndte at diktere, hvad vi skulle tro og vendte menneskers hjerter og sind fra sandheden. Denne sandhed har alt at gøre med en virkelig, fysisk arv på denne jord, som dine virkelige forfædre har efterladt dig. Adskilt fra denne sandhed, er rigtig, vedvarende frihed og glæde ikke mulig.

Faktisk er de fleste mennesker ikke blevet vendt væk fra Bibelen, men væk fra den “bibel”, der ukorrekt er blevet præsenteret for dem. Skriften forudsagde, at visse præster ville prædike *for den højest bydende*. De ville ikke lære sandheden (eller i det mindste ikke *hele* sandheden), eftersom der ikke er *penge* i sandheden. De ville undervise i det, der er *populært*, og det, de *bliver betalt* for at undervise i (Mika 3:10-11, 2 Timotheus 4:3), hvad enten det er sandt eller ej, og på trods af eventuelle skadelige konsekvenser. Således har et snedigt bedrag erstattet sandheden.

Ville det ikke være en forbrydelse, hvis nogen forfalskede legale dokumenter, og ændrede dem, så de sagde, at et kongeriges *retmæssige monark* bare var en *almindelig livegen*, mens de holdt fast i, at den mest onde person i samfundet var den retmæssige arving? Ja, sådan en forbrydelse *er* faktisk blevet begået imod dig, uden din viden. Det er på denne måde, Bibelen er blevet forvansket. Det er sådan, at verdslig historie er blevet forvansket. Din sande og herlige arv og fædrene familiehistorie er således blevet skjult for dig. Det er sådan, at der er begået uretfærdighed imod dig, og hvordan du er blevet tvunget til at acceptere en sådan forbryderisk og umoralsk behandling. Eftersom du og offentligheden for det meste har eksisteret inden i den myte, som nogen har skabt for at holde dig i uvidenhed, er din status—i dit sind, i dit dagligliv og i andres øjne—blevet reduceret til det, der svarer til en jævn og lavtlønnet hjælpende hånd, en fremmedarbejder uden rettigheder og nogen form for respekt. Du er i ond hensigt blevet fortalt, at du skal være taknemmelig for de smuler, du *har lov til* at eje, thi du fortjener intet; mens du faktisk er af blått blod. Du var skæbnesbestemt til at herske, og dog bliver du undertrykt og trælbundet; og du har derfor levet i forsmædelse og fædrene fattigdom, i stedet for at leve inden for velsignelserne og prestigen fra din sande, storslåede arv og status. Det er på denne måde, du er blevet uretfærdigt behandlet af skaberne og herskerne af det moderne samfund gennem deres *forbryderiske* forvanskning af Bibelen og historien.

[“Men hvordan...?” spørger du måske. Lad mig stille skuepladsen op for denne forbrydelse.]

Historiens vigtighed

Kun få mennesker erkender vigtigheden af sammenhængen mellem Bibelen og historien. Bibelen er fuld af Guds folks historie og profetierne om Guds folks fremtid og herlighed.

BEMÆRK NØJE FØLGENDE: *HVIS HISTORIEN IKKE STUDERES, SÅ KAN VI PÅ INGEN MÅDE, VIDE, OM DISSE BIBELPROFETIER ER GÅET I OPFYLDELSE, OG I HVEM DE ER GÅET I OPFYLDELSE—OG DER ER INGEN MÅDE, VI KAN VÆRE SIKRE PÅ, HVEM GUDS FOLK FAKTISK ER (OG HVEM DE ALTID HAR VÆRET).*

Som tiden går, erstatter politisk konsensus ofte forståelsen af visse elementer af sandheden; det være sig i historie, moral og enhver anden del af livet, der er åben for at blive *omdefinert* i massernes sind. Dette sker, når folk *giver deres ansvar fra sig* (fra at være *personligt* informerede og aktive i offentlige sager), og stoler på “professionelle” og politikere, så de får mere *fritid* til deres egne *forlystelser*. Der betales imidlertid altid en pris—og meget ofte en pris, der er *langt højere*, end man kunne forestille sig. Vore forfædre og verdens største hjerner lærte os, at kun ganske få mennesker kan blive overladt magt uden at blive despotiske—og i sidste ende *vil alle* regeringer blive korrupte og undertrykkende. Tyranni slår en dyb rod, så snart folk indtager *bagsædet* og *nyder turen*. Dette sker ikke i en håndvending, men meget gradvist og metodisk. Gennemsnitsmennesket er naivt og stoler på alle og kan ikke fatte, hvor onde visse mennesker er. Når ondskab bliver afsløret, nægter mange mennesker at tro på det, thi at indrømme eksistensen af sådan en ondskab er et angreb på deres vrangforestillinger om tryghed. Ondskab angriber imidlertid *konstant* det gode—hvad enten folk ser eller tror på det. Og ondskab spreder sig med lynets hast i apatiske omgivelser. “Professionelle” og dem, der er blevet tildelt magtfulde positioner, er i stand til at lave fordækte forandringer og narre masserne til at acceptere disse forandringer, *som om intet nogen sinde var blevet forandret*.

Endvidere, mens håndgribelige realiteter og koncepter bliver forandret fordækt, bliver *selve ordene* ofte også forandret. Selv om selve ordene forbliver, så kan ordenes *betydning* skifte *drastisk*.² Dette gælder også for navne. Som et resultat af

² På engelsk er der gennem de sidste årtier f.eks. sket en forandring af følgende ord: *gay*, der ikke længere betyder “glad”, *faggot*, som ikke længere betyder “en samling grene eller en cigaret”, *queer*, som ikke længere betyder “mystisk eller underfundigt”. Alle disse ord forstås typisk som referencer til “homoseksuelle.” Ligeledes har ordene *fruit* og *queen* både deres gamle betydning (endnu), ligesom de også betyder “homoseksuelle.” Gennemsnitsamerikaneren ville i dag ikke genkende den oprindelige betydning af de fleste af disse ord.

massevandringen af tredjeverdensfolk til Vesten, har navne, der henviser til geografiske områder og nationaliteter ikke længere samme betydning.³

Det, der gør disse ords forvirring endnu sværere, er sprogbarrieren, der er bevaret i Bibelen og historien—og endvidere undervisningskrigsførelsen drevet imod os. Folk bliver ikke længere undervist i fortiden og dens betydning.⁴ De bliver kun lært det, der for tiden *anses* som relevant.⁵ Som en restaurant kan have et skilt udenfor med ordlyden DAGENS SUPPE, eller et fiskemarked med skiltet DAGENS FANGST, så lader det til, at vore skoler, biblioteker, medierne og regeringen (sågar mange kirker) har et uskrevet skilt: DAGENS SANDHED. Moderne “sandhed” afhænger af den nuværende nød, lune eller grille fra dem, der dikterer samfundsnormerne eller den politiske korrekthed. **Sandhed** *forandrer* sig imidlertid aldrig!

“Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. ... dit ord er sandhed. ... sandheden skal gøre jer frie.” (Lukas 21:33, Johannes 17:17, 8:32)

Hvis man vælger at tro på mennesker i stedet for Gud, vil man nemt blive forvirret, forledt, sågar skadet. Overvej en ellers latterlig analogi: Forestil dig en zoo, hvor zebraen flyttes til tigerburet, og tigreren til zebraburet—men dyrenes navneskilte blev aldrig flyttet til de rette dyr! Forestil dig så et barn, der vokser op i Amerika, eller en *mentalt udfordret* udlænding, der kommer til vort land og besøger zoo’en. Både dyret kaldet en *zebra* og dyret kaldet en *tiger* har fire ben, en hale og striber. Hvis barnet eller udlændingen voksede op med at tro, at tigreren var zebraen og vice versa, ville de have en forvrænget virkelighedsopfattelse—men de *ville ikke erkende*

³ F.eks. betød en *amerikaner* engang “en person af europæisk/britisk oprindelse”, og ligeledes betegnelsen *englænder*. Ordet *europæer* refererede i sig selv alene til “kaukasiske folk”. Men det er ikke længere tilfældet. Ordene *Babel* og *Babylon* betyder “forvirring ved blanding”. Ord, navne, etiketter og selv folk bliver let forvirrede gennem blanding. Endog ordet *kristen* (som det typisk anvendes af samfundet i dag) hentyder ikke længere til det, en *sand* kristen er, men dét, *det er overgået til at betyde*, mens kirken har *horet* sin sande arv væk. I dag følger “kirkegængere”, mennesker, der endog ikke kender Gud eller tænker på Hans Ord, ikke længere det, som Kristus lærte—og sågar *mooniere* (og mange andre sekter) kalder sig selv for *kristne*. Gud holder imidlertid patentet og copyrighten på sandheden, og Han har fastsat den **sande definition (og natur) af alle ting**, Han har skabt, permanent; og hvad enten det syndige menneske vælger at anerkende og benytte disse sande definitioner, ændrer det ikke realiteterne det mindste. (Se *So, You Call Yourself A Christian...* af Balaicius/Sacred Truth Ministries.)

⁴ Mennesker tilskyndes nærmere til *at glemme* fortiden og dens betydning —til al vor skade. George Santayana, den spansk-amerikanske filosof, advarede koncist, “Dem, der ikke lærer af historien, er dømt til at gentage den.” Ligeledes erklærer Gud gennem Sin profet: **“det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab.”** (Hoseas 4:6)

⁵ ...d.v.s. det, som samfundets arkitekter anser for “relevant”. Baseret på deres personlige dagsorden, bestemmer de, hvad *de* synes, du skal vide og tro.

det. De kunne også blive udsat for stor fare, hvis de havde læst i en ordbog (fra dengang zebraen stadig blev kaldt en zebra), at “zebraen” var “et dyr, der kan gøres tamt og rides på som en hest.” Hvis barnet eller udlændingen så forsøger at ride på det, som *det moderne samfund kalder* for en zebra, uden at erkende ombytningen i terminologien, ville resultatet have en dødelig udgang.

Et sådan eksempel kan imidlertid synes absurd. Men formålet er at give dig et levende billede (som senere vil blive klart, som det anvendes på vor diskussion) m.h.t. hvordan kendskabet til ting drastisk kan forandres, og hvor farligt denne forandring kan være.

Den eneste løsning på sådan et bedrag og potentiel fare, ville for en person være selv at foretage noget efterforskning og anvende gamle, pålidelige bøger. Sådanne bøger (som de drejer sig om vor ovenfor nævnte analogi) ville detaljeret forklare, hvordan man kunne kende forskel på hvert dyr, ved *alle* deres karakteristika; og sådanne bøger ville *med billeder* præcis vise, hvordan hvert af disse dyr faktisk ser ud. Nyere bøger ville være uanvendelige. De ville kun repræsentere *moderne* tanker og idéer, uanset kendsgerninger, baseret på den *nutidige måde* at gøre tingene på (at kalde en tiger for en zebra).

Før man imidlertid kan indse nødvendigheden af en sådan efterforskning, må man nå til den erkendelse, at man er blevet bedraget. Dette er i sig selv *nøglen* til døren til frihed—og det en meget svær nøgle at få fat i, thi *selve naturen af at være bedraget udelukker, at man ved, man er blevet bedraget.* Det almindelige svar er, “Hvis jeg var blevet bedraget, ville jeg vide det!” Men tværtimod, hvis det altid var muligt for folk at vide, at de blev bedraget, så ville ingen nogen sinde blive bedraget. Selve betydningen af ordet “bedrag” indbefatter, at vedkommende ikke *erkender* det. Derfor kræver det enten en “*a-ha oplevelse*”, eller en udefra kommende indblanding for at bringe en sådan person ud af den uigennemsigtige tåge.

[DET ER DENNE BOGS FORMÅL AT BRINGE SÅDAN BEDRAG TIL DIN OPMÆRKSOMHED, FOR AT DU KAN OPFØLGE DISSE BEVISER MED ET PERSONLIGT STUDIE, HVIS BEVISBYRDEN I DENNE BOG MOTIVERER DIG. THOMAS CARLYL SAGDE, “DEN BEDSTE EFFEKT AF ENHVER BOG ER, AT DEN DRIVER LÆSEREN TIL SELV-AKTIVITET.” DETTE ER DEN HØJESTE FORM FOR SELVRESPEKT, MODENHED OG INTELLIGENS: IKKE BLINDT AT ACCEPTERE ALT, HVAD NOGEN PRÆSENTERER FOR DIG, SOM SANDHED, LIGEGYLDIGT HVEM DEN PERSON ER—ET MEDLEM AF MEDIERNE, EN PRÆST, EN SKOLELÆRER, UNIVERSITETSPROFESSOR, EN POLITIKER, EN ADVOKAT, EN VEN, ET FAMILIEMEDLEM... SÅGAR DENNE BOGS FORFATTER!]

Ikke alle mennesker, der lærer usandheder, gør dette med slet hensigt. Vi er alle menneskelige, og dermed i stand til at begå fejl. Af denne grund burde vi bekræfte det, vi bliver lært, at vi fra *første hånd* kan kende til, at noget er sandt, og at vi så

kan forsvare det, vi tror på. Bibelen instruerer os selv: Vi bliver fortalt, at vi skal “prøve alt” og *granske dagligt* (1 Thessaloniker 5:21, Apostlenes Gerninger 17:11). Når det kommer til virkeligheden, hvor mange “kirkebænksopfyldere” lever blot *surrogatagtigt gennem deres præst*? Hvor mange kirkegængere kan faktisk sammenhængende og overbevisende *forsvare* det, de tror på? En pæn procentdel af kirkegængere ved ikke engang, *hvad* de tror på. Den “gennemsnitskristne” kan under pres blot sige, “Nå ja, min præst siger, at...” eller “Nå, men det kan min præst svare på...” Dette er enkel, hård uvidenhed. Hvis sandheden blev fortalt, så har kristendommen haft et dårligt ry i Amerika i dag p.g.a. den *gennemsnitskristne*, der ikke *ved*, *hvad* han tror på, eller *lever, som han påstår* at tro. (Kristus havde et par perler om hykleri og lunkenhed.)

Dette betyder ikke, at du ikke bør stole på nogen, men når det gælder vigtige sager, må du underbygge sandheden. Hvis du var i gang med at sætte ledninger om i en andens køkken, og hvis du havde brug for at vide, om elektriciteten var slukket eller ej, før du rører de nøgne ledninger, ville du så stole på alle og enhver? Hvis du endvidere kendte og ikke stolede på personen, ville det så ikke være klogt at checke det *en ekstra gang* ved ganske enkelt at tænde stikkontakten eller ved at bruge et voltmeter? Er det ikke lige så meget en sag om *mistillid*, som det er en *livsnødvendighed at underbygge sandheden*, og at overveje *alle* de mulige faktorer. Måske slog han f.eks. den *forkerte* afbryder fra, eller måske *en anden* slog afbryderen til igen, da han ikke vidste, at du arbejdede på ledningerne i køkkenet. Visse dele af livet er *så vigtige*, at bare det at tage andres ord for gode ikke er nok. I sager om liv og død, hvor der ikke er nogen anden chance eller plads til fejl, er dette ikke *mistillid*, men **visdom**.

Shakespeare skrev, “En rose med ethvert andet navn dufter stadig lige så sødt.” At ændre en tings navn ændrer ikke selve tingen. Ting forbliver, hvad de er, *lige meget* hvad de kaldes. Desværre bliver mange mennesker let snydt. Ironisk nok, så udviser dem, der altid gør nar af kristne for at have “blind tro” til en Gud, de ikke kan se, snart *endnu større blind tro* til folk, de aldrig har set eller kender noget til. Dette er latterligt, da alle mennesker er potentielt utroværdige, syndige og tilbøjelige til fejl. Talrige gange hver eneste dag udviser gennemsnitsmennesket blind tro til en læge, en advokat, en lærer, en præst, en rådgiver, en apoteker, en pilot, en politimand, en køkkenmedhjælper, en kok, en mekaniker, en fabriksarbejder—uden at bede om nogle anbefalinger, uden at vide, hvor personen gik i skole (*hvis* han gik i skole!), om det, hans skole lærte ham, var rigtigt, om han fik gode karakterer eller lige akkurat bestod, om han er følelsesmæssigt afbalanceret eller mentalt afvigende, om han har moralske principper eller er skruppelløs, om han bærer på en smitsom sygdom, o.s.v. Folk udviser endvidere hver dag blind tro på politikere, som *de ved* er uærlige. Dette er

ikke blot blind tro eller uvidenhed—det er *dumhed!* Gennemsnitsmennesket stoler på næsten enhver, han møder, uden at vide noget om den anden person, så længe han har en *illusion* om en “professionel atmosfære”. Gennemsnitsmennesket tror og gør således alt, han bliver fortalt, også selv om han i sit hjerte føler, det er forkert (og således optrænes han til at ignorere sin samvittighed). Det er her, tyranni begynder. Tillid er vigtig. Men tro må være sikkert grundlagt på *kendsgerninger* og *virkeligheden*. Selv om “en rose med ethvert andet navn stadig dufter lige sødt”, hvis man så køber en flaske med mærkatet “roseolie”, som faktisk er olie fra *giftsumak*, vil resultatet af at anvende det som parfume være dramatisk, endog dødeligt, anderledes.

Tænk på en anden analogi: Hvad hvis butiksdrengen, da han satte nye varer på plads, placerede de nye produkter på de forkerte hylder, men aldrig satte hylde mærkaterne på deres rette nye plads? Et barn eller en udlænding kunne derfor vokse op og tro, at et æble var en appelsin, salat var spinat, saltstænger var kager. Faren i dette bliver åbenlys, når man tænker på, at nogle mennesker er allergiske over for visse fødevarer. Hvad hvis denne samme forvirring (enten som følge af skødesløshed eller udspekuleret ubarmhjertighed) skete i medicinaf-delingen, hvor den medicin, som folk havde kritisk brug for, blev erstattet af andre, kraftige mediciner, de ikke havde brug for, eller var allergiske over for? Hvad hvis insektgift blev sat på hylden med astmainhalatorer? Hvad hvis blegemiddel blev sat på mælkehylden, og vortefjernermidlet blev sat på øjendråbernes plads? Hvad hvis gigtlindringsmidlet blev placeret der, hvor bleudslætsalven eller hæmorrhoidesalven hørte til? Hvis hyldemærkaterne ikke blev udskiftet, ville børn og dem, der er uuddannede, skødesløse eller handikappede af en sprogbarriere eller indlæringsmangel, blive snydt, og en uret ville være begået mod dem.

Det ville være endnu værre, hvis *mærkaterne* på selve produkterne blev byttet om, så en intelligent person også ville blive snydt. Hvad hvis producenterne på mærkatet valgte ikke at specificere *alle* bestanddelene af et bestemt produkt? Hvad hvis de kaldte visse skadelige bestanddele ved pæne navne? Der er talrige almindelige tilsætningsstoffer i fødevarer, som ærlig forskning viser, er særdeles giftige, og informerede mennesker læser mærkaterne som en sikkerhedsforanstaltning; men denne vise skik er uanvendelig, hvis mærkaterne ikke identificerer *alle* bestanddelene, eller hvis mærkaterne ikke identificerer tilsætningsstofferne *ærligt*.

Og endnu værre, hvad hvis *selve produkterne var inficerede*? Udspekulerede forbrydelser hænder engang imellem, når onde mennesker forurener populære produkter med gift. En AIDS-aktivist lavede engang et anonymt telefonopkald til et supermarked, og påstod at have inficeret deres kød med AIDS-inficeret blod. Der er desværre ingen grænser for skødesløsheden eller ondskaben, der er en nedarvet

del af menneskets syndige natur. Men dette er ikke den eneste måde, sådanne ondskabsfulde forvekslinger forekommer.

Tænk, hvad der ville ske, hvis sådan en forveksling og ondsindet fejlrepræsentation forekom i *historiebøgerne*: hvis én gruppe mennesker blev forvekslet med en anden. Hvad hvis én nationalitet eller race blev forvekslet med en anden? Hvad hvis forbrydere blev forvekslet med lovlydige borgere, eller hvis indvandrere blev forvekslet med landets egne borgere? Hvad hvis folk i valgte embeder (der burde være vore tjenere) blev udskiftet med diktatorerne, og hvis borgernes rolle blev udskiftet med herskernes livegnes? Det er dette, der faktisk *er* sket, men kun få mennesker sander det.

På alle disse områder, med forvekslingen, myten og undertrykkelsen, forbrydelsen og faren, ville alle være selvbevarende når informationen først var blevet implanteret i de uvidende og tvunget ned over intelligentsiaen. Enhver, der var opvokset og havde troet, at disse falsknerier var sande, ville være et hjælpeløst offer, uden at vide det være fanget i en cirkel af uvidenhed uden at kende til det—med mindre den person *selv* valgte at undersøge disse kendsgerninger. Hvis en person derfor opvoksede og ikke erkendte, at noget af det, han havde lært, var forkert, vil han ikke have nogen grund til at antage noget andet, og der ville ikke være nogen grund for ham for at undersøge sagen nærmere, blot for at *snuble over* sandheden. Et samfund, som endvidere er afhængigt af fritid og sensuelle fornøjelser (computerspil, fjernsyn, film, kærlighedsromaner, science fiction, fantasy, stoffer, alkohol, grådighed, sport, hor, seksuel “frihed”—alt andet end sandheden eller ting med produktivt indhold) har kun en begrænset lyst til at undersøge sagerne, da det er beruset af den uansvarlige nydelses vin, og har glemt fortiden og ikke tænker på fremtiden.

Det er her, Gud kommer ind i billedet. Det er Guds Ånd, der trækker mennesker til sandheden. Guds Hellige Ånd indsætter i de folk hjerter og sind *selv at søge* sandheden. Gud er den eneste forfatter til sandhed. Bibelen fortæller os, at Selveste Kristus Jesus (Guds Søn) er Sandheden og Ordet (Johannes 1:1). Det græske ord *logos* (LAH-gahs), oversat til *Ordet* på dansk, omfatter konceptet “den logiske perfektion af rationel tankegang med kilde hos Selveste Gud”. Kun gennem Kristus kan man få adgang til Gud Faderen, og det er sandhedens Ånd, der trækker mennesker til Kristus. Et af Guds største ønsker er at få os til at kende sandheden, så vi kan blive glade og fri. Men adskilt fra Gud er dette ikke muligt.

På den anden side er der dem, der *hader* sandheden, og vil gøre *alt* for at skjule den. Sådanne onde mennesker har vendt gode menneskers hjerter bort fra Gud (og *sand* religion), thi de ved, at **Han** er *den eneste kilde* til sandheden og frihed. Dem, der er slaver af deres egne afhængighedslivsstile, tænker kun lidt på sandhed og

frihed, thi de er blevet bedraget, og sådan tankegang er dem fremmed. Dem, der knokler for at holde sandheden skjult og at holde folk i lænker, har stor magt og høster enorm indkomst fra dette bedrag. Vær derfor sikre på, at ophavsmændene til sådan forvirring og sådanne løgne, ikke ville have særlig høj agtelse for dem, der forsøger at afsløre deres svindelforetagende. De vil faktisk forsøge at ødelægge eller gøre sådan en person tavs, hvis det var muligt. Sådan ondskab forekommer hver dag. Selvudnævnte "herrer" bryder sig ikke om, at andre mennesker kommer og sætter *deres* "trælle" fri. (Se Apostlenes Gerninger 16:16)

Gud afslører i Sit Ord, at *"det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab."* (Hoseas 4:6) Men Kristus Jesus erklærer, at *når vi kender sandheden, vil sandheden gøre os frie.* (Johannes 8:32) Bliver den person, der går i gennemsnitskirken eller—skolen lært hele sandheden, eller bliver han holdt i lænker, til en hvis grad, idet han kun bliver lært dét, som de institutioner vil have, han ved? (Dem, der tænker for frit og stiller for mange spørgsmål, får normalt at vide, at de skal klappe hesten og tage det til sig, de bliver lært, da de ellers bliver bedt om at gå.) Bliver gennemsnitsmennesket lært at leve indenfor sin Gud-givne frihed, eller bliver han lært, hvordan han kan blive en del af "systemet", hvad enten systemet har ret eller tager fejl? Hvor ofte bliver mennesker i disse tider lært at modstå det, der er ondt? Bliver folk ikke nærmere lært at være "tolerante" og "forstående" overfor andre folks "livsstil"? (Hvad enten sådanne livsstile er moralske eller umoralske.) Bliver ondskab ikke kaldt for *godt*, og ondt *godt*, i nutidens samfund? (Kunne man forvente andet fra en gennemsyret korrumpet regering og venstreorienteret præstestand?) Bliver folk undervist i Guds Egen Lov? (Den eneste kilde for moral, sand frihed og glæde.) Eller bliver de undervist i samfundets regulativer og kirkesamfundenes lovtrældom? (Idet den Guddommelige Lov bliver forkastet som "utidssvarende".) Herrerne plejer ikke at lære deres trælle, hvordan de kan blive frie, de lærer kun deres trælle, hvordan de kan forblive glade og produktive trælle.

[DET ER MIT HÅB OG BØN, AT DENNE BOG VIL BLIVE BRUGT TIL AT BRYDE DENNE CIRKEL, AT AFLØRE DET, DER ER BLEVET GEMT, AT KOMME FREM MED SANDHED OG KUNDSKAB, AT DU KAN BLIVE GLAD, FRI OG BLOMSTRENDE, OG AT LEVE INDENFOR DE FULDE VELSIGNELSER FRA DIN ARV. OVERVEJ NU DE BIBELSKKE OG HISTORISKE KENDSGERNINGER, DER ER BLEVET SKJULT, RODET RUNDT, FORDREJET OG FEJLREPRÆSENTERET (ENTEN AF UVIDENHED, ELLER MED VILJE).

BEMÆRK VENLIGST: SELV OM JEG LÆRER OM BLINDE PRÆSTER OG KIRKER, DER LÆRER FEJLAGTIGE TING, SÅ SIGER JEG IKKE, AT ALLE PRÆSTER MED VILJE ELLER I ONDSKABSFULDHED LÆRER FALSKNERIER. FOR DET MESTE GØR DE DET SIKKERT UDEN AT VIDE DET. ENDVIDERE LÆRER DE IKKE FALSKNERIER PÅ ETHVERT OMRÅDE, MEN SIKKERT BLOT PÅ ET PAR FÅ NØGLEPUNKTER. VI ER ALLE TILBØJELIGE TIL FEJL. NÅR MAN IMIDLERTID ER KOMMET TIL KUNDSKAB OM SANDHEDEN, OG SÅ NÆGTER AT BEKENDE DET OFFENTLIGT, SÅ ER DET EN LANGT MERE ALVORLIG SAG. EN SÅDAN PERSON VIL BLIVE HOLDT

DOBBELT SÅ ANSVARLIG. HVIS EN PERSON AF EN ELLER ANDEN GRUND VÆLGER AT FORBLIVE I FEJLAGTIGHEDER, SÅ BEVISER HAN, AT HAN IKKE BLOT ER BLIND, MEN AT HAN OGSÅ ER OND OG IKKE AF GUD (HEBRÆERNE 10:26). NÅR EN PERSON PÅ DEN ANDEN ER SIDE ER BLEVET BEFRIET VED EN VÆGTIG SANDHED, SÅ ER HANS ØNSKE AT DELE DENNE SANDHED MED SIN FAMILIE OG VENNER, AT DE OGSÅ KAN BLIVE FRIE OG LYKKELIGE. DETTE ER MIN ENESTE MOTIVATION OG MIT MÅL.]

Et sammendrag af sand historie

Det er essentielt for vor diskussion, at Bibelen omtaler en hebraisk mand ved navn Esau, der var et slet individ. Han foragtede sin arv og forkastede den, og valgte i stedet ved ægteskab at gå ind i den ækle arv fra et umoralsk, urent og ondskabsfuldt folk—kana'anæerne. (1. Mose 25:30-34; 26:34-35; 28:6-9; 36:2, 8, 9; Jeremias 49:8, 10; Obadias 9, 18; Malakias 1:3 og Hebræerne 12:16.) Det rene hebraiske blod, som Esau førte ind i sin kana'anæiske svigerfamilie, gik fuldstændig tabt, forsvandt uden et spor, som en tændstiks flamme ville slukkes, blev den kastet i Atlanterhavet en stormfuld nat. Esaus uægte efterkommere blev kendt som *kana'anæerne* (specielt *edomitter* og *amalekitter*)—Guds folks allerværste fjender.⁶

Da de var et ondskabsfuldt folkeslag, og da de skuede den fantastiske arv, deres nye svigersøn havde forladt,⁷ besluttede disse kana'anæere, at de ville stjæle denne arv for *dem selv*—med ethvert tænkeligt middel. Bibelen beretter om disse onde folks sammensværgelse for at stjæle Guds folks arv (Salme 83:2-8; Ezekiel 36:5; Matthæus 21:38, 45). Disse onde folk beboede senere Israels land, og afslørede skamløst deres intentioner om at stjæle Israels land for *deres egen* arv (Ezekiel 11:15).

“OKAY”, SPØRGER DU SÅ, “MEN HVAD ER DENNE SAMMENSVÆRGELSE, OG HVAD ER DET, DU HÆVDER, MIN ARV SKULLE VÆRE?”

JEG ER GLAD FOR, DU OMSIDER SPURGTE! LÆN DIG GODT TILBAGE, OG LÆR OM ET PAR FÅ ENKLE, MEN GODT SKJULTE, KENDSGERNINGER, DER MEGET VEL KUNNE ÆNDRE DIT LIV.

Det bør bemærkes, at disse kendsgerninger, selv om de er godt skjulte, let kan blive afdækket eller verificeret af enhver, der ganske enkelt tager sig tid til at gøre lidt research og studium—hvis en person ved, *hvad* han kigger efter, og *hvordan* og *hvor* han skal kigge. Desværre er de fleste mennesker ikke blevet optrænet til selv at tænke, og “fritænkere” bliver som regel udstødt. Kendsgerningerne er blevet skjult fra folk, mens historien er blevet omskrevet, idet ældre bøger i ro og mag er blevet siet ud af bibliotekerne; og boghandlere ikke længere fører de bøger, der ikke

⁶ Disse folk eksisterer stadig den dag i dag, thi der er talrige profetier imod dem; hele **Obadias'** bog er Guds løfte om at dømme dem én gang for alle. (Se også **Zakarias 14:21.**)

⁷ —hvilket han ikke var i stand til at vinde tilbage. (**Hebræerne 12:17.**)

slutter op om den moderne tankegang. Selve Bibelen er blevet “omskrevet” ved falsk oversættelse. Mange mennesker føler sig frastødt af falsk lærdom, da Gud lovede at sætte Sit skelnende Ord og Ånd i Sit folks indre for at vejlede dem.

Ytrings-, presse- og religionsfriheden eksisterer i dagens Amerika kun *i teorien*. Faktisk er de tæt på uddøde; ligesom retten til en retfærdig retssag ikke længere eksisterer. “Retfærdige” retssager er begrænset til dem, der “har råd” til dem. Det er lige sådan med ytrings-, presse- og religionsfriheden. Dem, der har magten og pengene, dikterer, hvad vi er “frie” nok til at kunne sige og skrive og tro. Dem, der ikke *ligger på maven* for det, der er politisk korrekt, bliver sortlistet og afvist af det gode selskab—sågar tvunget ud af arbejdspladser ved forfølgelse. Praktisk talt er sådanne menneske “frie” til at ytre sig, skrive og tro det, de vil, *så længe ingen andre kan høre dem*. (Selv dette trues af “tankeforbrydelses”—lovgivning.) Kvælertaget på medierne, uddannelsessystem, økonomien og politikken hindrer effektivt 99% af udøvelsen af disse friheder. Når et sjældent individ lykkes i at udøve disse rettigheder, bliver han ofte forfulgt.

[DET BØR BEMÆRKE, AT JEG I DENNE BOG FORELØBIG HAR TALT I LIGNELSER, ANALOGIER, ALMENE VENDINGER ELLER HENTYDNINGER. MANGE LÆSERE VIL SANDSYNLIGVIS IKKE HAVE FORSTÅET DERES FULDE BETYDNINGER. SOM BOGEN SKRIDER FREM, BLIVER DET SKJULTE TYDELIGT.]

Lad os starte ved begyndelsen

Bibelen beretter i sin første bog, at Gud dannede Adam, det første menneske, og at Bibelen *udelukkende* er Adams folks historie (1. Mose 1:26-28; 2:7; 5:1). Så hvem var dette menneske, som Gud skabte? Det hebraiske ord, der bruges om *Adam og hans efterkommere*, bliver oversat som *menneske* i vore danske Bibeler, er selve ordet *Adam*, og det antyder mere passende “Adam-mennesket eller Adam-slagen”. På hebraisk⁸ betyder ordene, der er oversat som *Adam* og *menneske* (Adamslags) og er nummereret #119 (*aw-DAM*) og #120 (*aw-DAWM*) i James Strongs *Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), “at vise blod i ansigtet, at være lys, rosenkindet, at være rødmosset, at kunne rødme”. Med mindre man tror på den ubibelske og uvidenskabelige *evolutions-teori*, må man indrømme, at de andre folk, der ikke passer på denne beskrivelse, ikke stammer fra Adam. Gud erklærede, at ikke alt kød er det samme. Selve naturen har forkyndt denne sandhed ved tilstedeværelsen af sømmelige folk gennem de sidste 6.000 år. Desværre er gennemsnitsmennesket ivrig efter, i det

⁸ Tilfældigvis blev oldhebraisk (ligesom oldgræsk) skrevet med typer næsten identiske med vort alfabet. Moderne hebraisk er fuldstændig anderledes end det bibelske (oldtids) hebraisk. Det er ligesom at sammenligne *moderne ghetto-graffiti “engelsk”* med *viktorsansk engelsk*.

mindste i et begrænset omfang, at acceptere onde menneskers *teori* om udvikling, enten fordi de ikke kan forstå Guds Ord og plan, eller fordi de *nægter* at acceptere det. Det ser ud til, at de fleste mennesker er blevet godt og grundigt indoktrinerede af verdens løjerlige lærdomme, og at de er blevet kontrolleret af falske idéer og misforståede følelser, der er kommet som resultat af sådanne lærdomme.

Det er en genetisk *umulighed* for alle racer at kunne stamme fra Adam. Enkel biologi bekræfter dette—og det er en umulighed, som Gud Selv forordnede. (Kom i hu, at Gud er en ordenens Gud, og at Han skabte universets fysiske love, der hersker i vore liv.) Gud erklærer dette i Sin Uigenkaldelige Lov om “Hver Efter Sin Slags”, som bliver nævnt 10⁹ gange i det første¹⁰ kapitel af 1. Mosebog (*begyndelsernes* bog). Mange Skriftsteder bekræfter dette.¹¹

Nu gav Gud mennesket et valg, men mennesket valgte at gå sin egen vej. Derfor kommer der et tidspunkt i ethvert menneskes liv, hvor det må vælge at følge Guds veje (der fører til succes og liv) eller fortsætte i sin egen vej (som vil høste elendighed, ødelæggelse og død). Gud erklærer, “*En vej kan forekomme en mand rigtig og dog ende med at føre til døden.*” (Ordsprogene 14:12) Se blot på det rod, som denne verden er i. Det er et resultat af at svigte Guds veje.

[LAD MIG HER STOPPE OP OG TILSKYNDE DIG, HVIS DU ER BLEVET CHOKERET AF DE FORUDGÅENDE AFSNIT, TIL AT UDSKYDE DOMMEN, INDTIL BEVISFØRELSEN ER FÆRDIG. ER DU VILLIG TIL AT VEJE KENDSGERNINGERNE OG ACCEPTERE SANDHEDEN—HVOR DE END FØRER HEN? ER DINE NORMER HØJERE END GUDS? (SE ORDSPROGENE 18:13.)]

Fra Adam udgik der en *udvalgt slægt*: den slægt, som Guds fastsatte til at følge Sin retfærdighed. Bibelen beretter om denne retfærdige *adamiske* slægtslinie, til hvem løfterne i Skriften er givet. Den udvalgte slægt i Adam begyndte i Adams søn, Set (1. Mose 5:3). Mange generationer senere var alle, på nær én eneste familie fra den udvalgte slægt, blevet korrumpet. Overhovedet for denne ene Gudsfrøgtige

⁹ I Bibelen har Gud et formål og en mening med ethvert navn og tal. I Bibel-nummerologi er tallet “10” *den Guddommelige Perfektions Ordens* tal.

[O.a.: I Det Danske Bibelselskabs seneste autoriserede oversættelse fra 1992, bliver vendingen “hver efter sin slags” udeladt. Dette er *ikke* en ærlig oversættelse, da alle originale manuskripter indeholder denne vending; hvorfor samtlige tidligere danske oversættelser da også anvender vendingen. —M.K.]

¹⁰ Tallet “1” er unikt. Det er udeleligt. Det står alene. Det repræsenterer dét, der er af primær vigtighed. Det, der bliver nævnt først, er ikke blot det, der er af størst vigtighed (**1. Mosebog 1:1**, I begyndelsen skabte Gud...), men det er *grundlæggelsen* af Guds Lov og Ord, ved hvilken alt det, der kommer efter, bliver fortolket. Gud kan ikke forandre Sig eller lyve.

¹¹ Da dette forlader vort hovedtema en smule, skal vi ikke dykke nærmere ned i det; der er imidlertid andre bøger tilgængelige om dette emne fra Sacred Truth Ministries eller denne bogs distributør. (Se *Number in Scripture* (1894) af Bullinger.)

setitiske familie, som alene forblev tro mod Gud og ren i sin afstamning, var Noa (1. Mose 6:5-9). Gud bevarede Noa og hans familie og repræsentative par af hver af Guds oprindelige skabninger), og udslettede resten af verden i en syndflod. **Sem** var Noas søn, der dernæst blev udvalgt af Gud til at udgøre den udvalgte slægt. Sems efterkommere blev kendt som “**semmitter**” (et *frygteligt* misbrugt ord). Den næste væsentlige gren i denne slægt blev fundet i **Eber**, hvis rene efterkommere blev kendt som “**hebræere**”.¹² Flere generationer senere var størstedelen af den udvalgte slægt atter blevet korrumpet; men Gud fandt én trofast mand: **Abram**.¹³

Udvælgelsen af Abraham markerede en speciel begivenhed i Guds folks historie (den udvalgte slægt). På trods af deres hang til at vandre og leve syndigt som andre folk, så var det på denne tid, at Gud *lavede en pagt* med Sit folk. Ikke blot lovede Gud, at Han aldrig *fuldstændig* ville svigte dem af nogen som helst årsag, og at Han aldrig ville vælge *noget andet folk* (5. Mose 4:31, 34, 37; 7:6-8), så lovede Gud også fantastiske velsignelser til Sit folk. Visse af disse velsignelser var *på betingelse* af deres moralske livsstil, men mange var *betingelsesløse* og uadskillelige fra selve Guds folks karakter: thi Gud havde dannet dem, og endvidere velsignet dem til at blomstre og herliggøre Ham, ikke blot gennem deres tilbedelse, men gennem deres uundgåelige succes som resultat af at være skabt i Selveste Guds eget *kreative* billede.

Ledelsen af denne pagt blev givet videre til Abrahams søn **Isak**, “løftets søn” (*efter hvem den udvalgte slægt en dag ville kalde sig selv*; 1. Mose 21:12; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). Isak var således den lovede grundlægger af pagten og den udvalgte slægt. Isak fik to sønner, Esau og Jakob. Som vi allerede har set, så diskvalificerede Esaus ondskabsfuldhed og hans foragt og forkastelse af sin arv ham fra pagten. **Jakob** (Esaus lillebroder) blev således det patriarkalske overhoved for den udvalgte slægtslinies pagt. Gud ændrede senere Jakobs navn til *Israel* (#3478, *yis-raw-AYL*), som betyder “han, der med succes hersker som en prins med Gud over mennesket”. Jakob (Israel) avlede 12 sønner, der grundlagde Israels 12 stammer:

¹² Dette ord, *hebræere*, er i det hebraiske sprog #5680 (*ib-REE*), og betyder “kolonist” eller, mere bogstaveligt, “én der krydser over”.

¹³ Gud ændrede senere Abrams navn til *Abraham*. Det bør her bemærkes, at Abraham ikke var en “jøde”—Abraham var *ikke engang* en israelit. Abraham var Jakobs bedstefader og Judas oldefader. Jakob selv var *den allerførste* israelit, og Juda var den allerførste judæer (fejlagtigt refereret til som en “jøde”). At kalde Abraham en israelit eller en “jøde” er det samme som at sige, at kong George af England var en *amerikaner* eller en *virginianer*. [Someone from the state of Virginia.]

1. Ruben,	8. Asher,
2. Simeon,	9. Issakar,
3. Levi,	10. Zebulon,
4. Juda,	11. Josef [delt mellem hans to sønner,
5. Dan,	11a. Efraim og
6. Naftali,	11b. Mannase],
7. Gad,	12. Benjamin.

Efter omtrent 400 år var Israel vokset til et stort antal mennesker, og Gud gav, gennem Moses, dette Israels-folk deres *første skrevne eksemplar* af Lovene, som den udvalgte slægt havde kendt og fulgt siden skabelsen. På dette tidspunkt accepterede Israels folk formelt, i en national bryllupsceremoni med den Almægtige Gud, deres plads i pagten og svor at følge disse Love. Gud afslørede også overfor Sit folk et specielt pagtsnavn, som *de alene* skulle kende og kalde Ham: “Jahve”.

[Herfra skal vi anvende dette navn, som Gud gav til Sit folk, thi det er et navn, der gør Ham elsket af Hans egne. Vi kender kun til konsonanterne, “JHVH”, da de hebraiske vokaler ikke blev nedskrevet, men indsat af læseren. Jahve er frimodigt blevet oversat som “Jeg Er Den Jeg Er”, der betyder “Jeg Eksisterer”. Jeg tror, at “Jeg Altid Som Jeg Vil” afslører en anden vinkel af forståelsen af hele dette ords præg. Det afslører Guds *aktive (ikke passive)* suveræne magt, evige karakter og øverste natur. Ordet *Jesus* er en dårlig oversættelse fra det græske ord *Iesous* (#2424, ee-ay-SOOCE), som *Strong’s Exhaustive Concordance* tydeligvis viser kommer fra det hebraiske ord *YeHoWSHuWaH* (#3091, ye-hÇ-SHOO-ah), som betyder “frelst ved Jahve”. Da englen fortalte Josef, at Maria skulle føde en søn, som ville være undfanget ved Helligånden (som faktisk ville være Guds Søn), sagde den “*du skal give ham navnet Iesous (YeHoWSHuWaH); for han skal frelse sit fra deres synder.*” (Matthæus 1:21)]¹⁴

Desværre vandrede israelitterne ofte langt væk, dybt og bredt fra Lovens pagt, der var blevet givet til dem for deres eget bedste. Mange syndige israelitter indgiftede sig med fremmede folkeslag, og korrumpere derved den hellige slægt (Ezra 9:2), og diskvalificerede derved deres efterkommere gennem *raceblanding*.¹⁵ Idet Han er tro overfor Sit løfte, tilgav Gud imidlertid *altid* Sit folk, hvis de *virkeligt* angrede deres synder. Én af pagtens betingelser var imidlertid, at Israels velsignelser ville

¹⁴ [O.a.: Denne bog vil anvende det græske *Jesus* for Frelseren. —M.K.]

¹⁵ —d.v.s. “hor, krydsning, utugt, reproduktion ud-over-slagsen, o.s.v.” **1. Mose 24:3-4; 26:34-35; 5. Mose 23:3.** Guds Lov forbød sågar krydsning af dyr, planter, o.s.v.

være *betinget af* deres lydighed mod Lovens pagt. Gud advarede Sit folk Israel om, at skulle deres synd blive stor og vedvarende, ville Han bruge deres fjender til at tugte dem, indtil de virkelig omvendte sig (3. Mose 26; 5. Mose 28; 2. Samuel 7). Denne tugtelse har desværre ofte resulteret i mange døde israelitter. Det var imidlertid en rensende ild, som fjernede meget af slaggeren og efterlod de i sandhed styrkede som et resultat af at være gået gennem dom, med prisen for ulydighed som et *brændende indtryk* brændt ind i deres sind.

I tidens fylde nåede Israels synd, som profeteret, det punkt, hvor Gud ikke længere ville tilbageholde Sin dom.¹⁶ Efter kong Salomos død (ca. 931 f.Kr.), udbrød der borgerkrig i nationen Israel¹⁷, og kongeriget blev delt mellem nord og syd (ligesom U.S.A. blev delt; ligesom der har været borgerkrige og brud mellem fraktioner af skotske klaner, irerne, englænderne og vikingerne). Ti stammer udgjorde det *nordlige Israels hus*¹⁸ (Ruben, Simeon, Dan, Naftali, Gad, Asher, Issakar, Zebulon og Josef [Efraim og Manasse]), hvis hovedstad Samaria blev grundlagt af kong Omri. To stammer udgjorde det *sydlige Judas hus*¹⁹ (Juda og Benjamin), hvis hovedstad forblev i Jerusalem.

Senere blev de nordlige 10 stammer af Israels hus (sammen med en god del af Judas hus) i en serie af invasioner over næsten 30 år ført i fangenskab til Assyrien (ca. 721 f.Kr.). Judas hus' to stammer blev ført i fangenskab til Babylon omtrent 135 år senere (ca. 586 f.Kr.). Hele Israels befolkning var på det tidspunkt omkring 13 millioner mennesker; men af de omtrent 11 millioner mennesker fra Israels hus, der blev ført i fangenskab til Assyrien, vendte *ingen* tilbage til Israels land; og af de omtrent to millioner mennesker fra Judas hus, der blev ført i fangenskab (både til Assyrien og Babylon), vendte blot omkring 40.000 (eller 2%) af dem, der blev ført i fangenskab til Babylon, tilbage til Israels land 70 år senere.

Hvad skete der da med denne enorme folkemasse, der havde domineret verden i

¹⁶ Thi Gud er retfærdig og sand. **“Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste:”** (Galaterne 6:7) (Se **5. Mose 30:19; Galaterne 6:8.**)\

¹⁷ Sammenbland ikke **oldtidens nation Israel** med den moderne *israelske* stat; og sammenbland ikke **oldtidens israelit eller hebraiske folk** med de folk fra den moderne historie, der kalder sig selv for *israelere* eller “jøder”. Som vi vil bevise, er navne blevet forandret, nationaliteter sammenblandet, hvorfor mange mennesker er blevet bedraget.

¹⁸ Efraim blev den førende leder af det *nordlige 10-stammede* Israels hus, og således blev hele det *nordlige* Israels hus somme tider omtalt som *Efraim*.

¹⁹ En del af Judas *stamme* blev refereret til som “Davids hus”, da Gud lovede kong David en vedvarende trone, der aldrig ville ende. Kong David havde, selv om han til tider var et syndigt menneske, et hjerte, der behagede Gud. Selv om David ofte syndede, angrede han hurtigt med skamfølelse og samvittighedsnag. Israels gyldne tid begyndte under Davids regering.

så lang tid, disse folk, der var centrum for den bibelske opmærksomhed, som var Guds Eget folk (Hans øjesten), det folk, som Gud lovede *aldrig* at ville svigte? Hvad blev der af 99,69% af alle Israels børn?

Den højt ansete judæiske historiker Flavius Josefus (37-100? e.Kr.) skriver følgende om Israels børn, mens de var i fangenskab:

“Af den Aarsag findes de tvende Stammer²⁰ alleene udi Asien og Europa, hvilke nu staae under de Romeres Lydighed, thi de andre 10 Stammer ere indtil denne Dag blevne paa hin Side Euphrates, og **have saa formeeret sig, at de kand ikke tælles.**” (*Flavii Josephi Jødiske Historie: Anden Deel* (1751), Bog 11, kapitel 5, s. 23.) (Mine fremhævelser.)

Den pseudepigrafiske²¹ 4. Ezrasbog fra Bibelen afslører endvidere, at disse israelitter så forlod Assyrien og vandrede til et nyt land, *hvor menneske aldrig havde levet*; et land, som Israels fædre ikke kendte til:

“Det er de ti stammer, der var ført fangne bort fra deres land i kong Josijas dage, dem, som assyrerkonger Salmanassar førte i fangenskab og flyttede over hinsides Eufratfloden; og de blev flyttet til et fremmed land. *Men de satte sig for at forlade hedningernes skare og drage til en endnu fjernere egn, hvor menneskeslægten endnu aldrig havde boet*, for der måske at overholde deres love, som de ikke havde holdt i deres eget land. Ind over Eufratflodens snævre gennemgange drog de; thi den Højeste gjorde undere mod dem dengang og standsede flodens kilder, til de var gået over. *Men lang vej var der gennem det land, en rejse på halvandet år.* Men landet hedder Arsareth.” (4. Ezra 13:40-46) (Mine fremhævelser.)

Herodot²² bekræfter denne beretning ned til den mindste detalje.

Dette er opfyldelsen af Bibelprofeti. Gud erklærede, at Han p.g.a. Israels synd ville uddrive Sit folk fra Israels land og adsprede dem udover hele jorden; de ville få et nyt hjem, et land deres fædre ikke kendte... et land mod nord og vest... og et land, der tidligere var ubeboet af *mennesker*: et vildnis, et jomfrueligt, ukultiveret land (5. Mose 4:26-27; 28:64; 30:3; Esajas 34:17; 49:8; 54:3; Jeremias 9:16; 16:13,

²⁰ —en rest af Judas hus: Judas stamme og Benjamins stamme.

²¹ De apokryfe bøger var oprindeligt en del af den protestantiske Bibel, og blev trykt sammen med den nuværende Bibel, men er i senere tider blevet fjernet. [Including the King James Bible (1611) and Geneva (1560).]

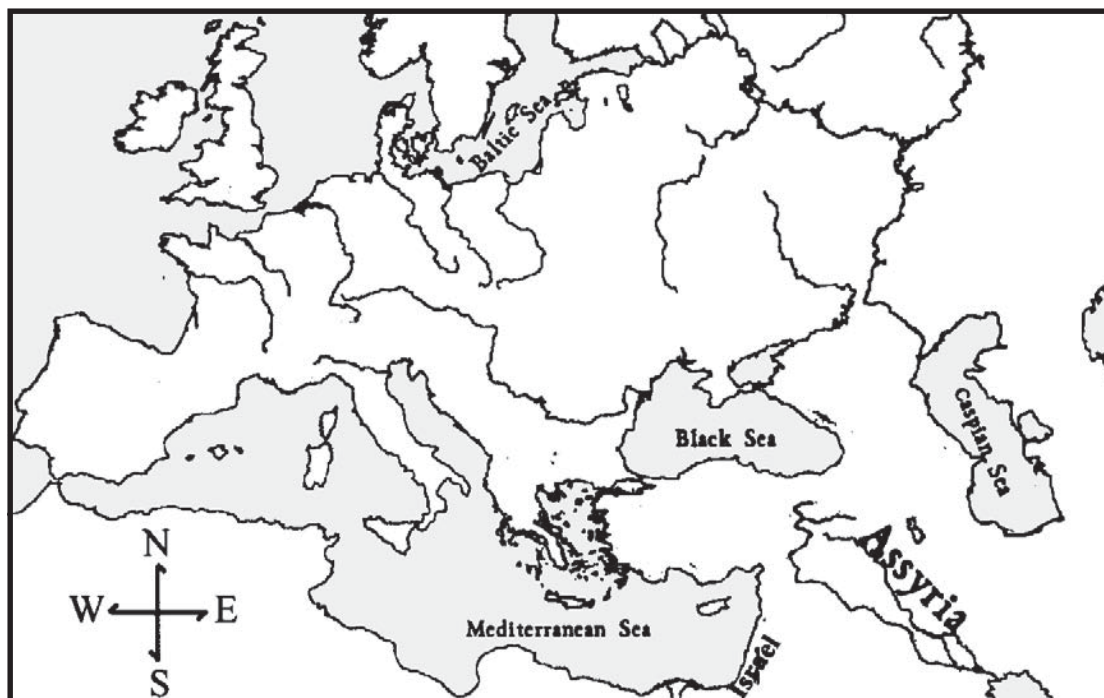
[O.a.: I Danmark regnes 4. Ezra for pseudepigrafisk. I den engelsk-talende verden regnes for en del af apokryfferne, og kaldes for 2. Esdras. —M.K.]

²² —den græske historiker fra det 5. århundrede f.Kr., som kaldes “historiens fader”.

15; 23:3; 30:11; 31:10; Ezekiel 6:8; 11:16-17; 12:15; 20:34, 41; 22:15; 36:33-36).

For at afgøre, hvor landet Arsaret lå, se på et verdenskort og regn ud, hvor en stor folkemasse ville ende op henne, hvis det forlod Assyrien og vandrede et helt år per fod i nordvestlig retning (Esajas 49:12; Jeremias 3:18).

[Se kortet.]

Det burde tages med i overvejelserne, at når folk vandrede med deres koner, børn, hjoede, kvæg og alle deres jordiske ejendomme, rejste med pakdyr og—vogne, boende i telte—ikke engang bevidste om, hvor de endte henne—så rejste de ikke særlig hurtigt. Rejse per fod eller på dårlige veje (eller *ingen* veje) over bjerge og floder med hjoede, kvæg og vogntog er *langsom*. De tog deres tid, og stoppede så deres dyr kunne græsse og hvile sig. De pakkede ofte deres telte sammen og bevægede sig først, når græsgangene var opædte. Det er fornuftigt at antage, at de tilbagelagde *mindre end 80 km. om ugen—når rejsen var let!*

Din arv

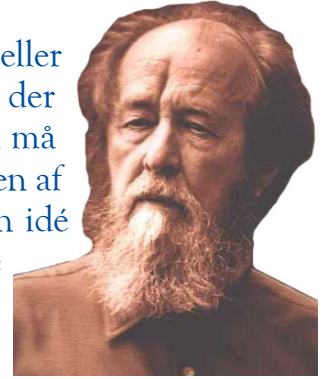
Er det blot en *tilfældighed*, at nogenlunde samtidig med, at israelitterne forsvandt, da de forlod Assyrien (ca. 6. århundrede f.Kr.), dukkede de **germanske**²³ stammer op på mystisk vis, som ud af *intet*? Er det blot en tilfældighed, at til den dag i dag har verdslige, “videnskabslige” hjerner, der har foreslået en udførlig udviklings-*teori*, og udledt, at mennesket kom fra en abe (og før det en amøbe, der voksede ud af det kosmiske støv), ikke bestemt, hvor disse germanske folkeslag²⁴ havde deres oprindelse? De største folk, verden har kendt til, som frembragte civilisation og kultur, udviklede sig da ikke bare ud af barbari. Selv om “videnskabens store hjerner” efter sigende kan spore jordens oprindelse *hundreder af milliarder af år* tilbage, ved at bruge små stykker hist og her af fossile planter og insekter og dyr, så påstår de, at de ikke kan spore de germanske folkeslag tilbage end mere end små 2500 år, på trods af en vifte af skrevne vidnesbyrder er blevet fuldstændig overleveret med uigendrivelige beviser, der identificerer de germanske folkeslag som *oldtidens israelitter*. Er denne tavshed tilfældig, eller er det et *udspekuleret* bedrag og simuleret uvidenhed?

Hvis man antager, at størstedelen af den israelitiske folkemasse (ca. 13 millioner) forsvandt fra historien omkring samtidig med, at en anden stor folkemasse (de germanske folkeslag) dukkede op, og nogenlunde samme sted, er det så ikke pudsigt, at verdens “eksperter” siger, at de ikke har nogen anelse om den enes skæbne eller den andens oprindelse? Hvorfor har ingen “lærd” eller “autoritet” fra *systemet* i uddannelses—eller religions—*monopolet i senere år* nogensinde og offentligt forbundet israelitternes forsvinden med de germanske stammers opdukken?

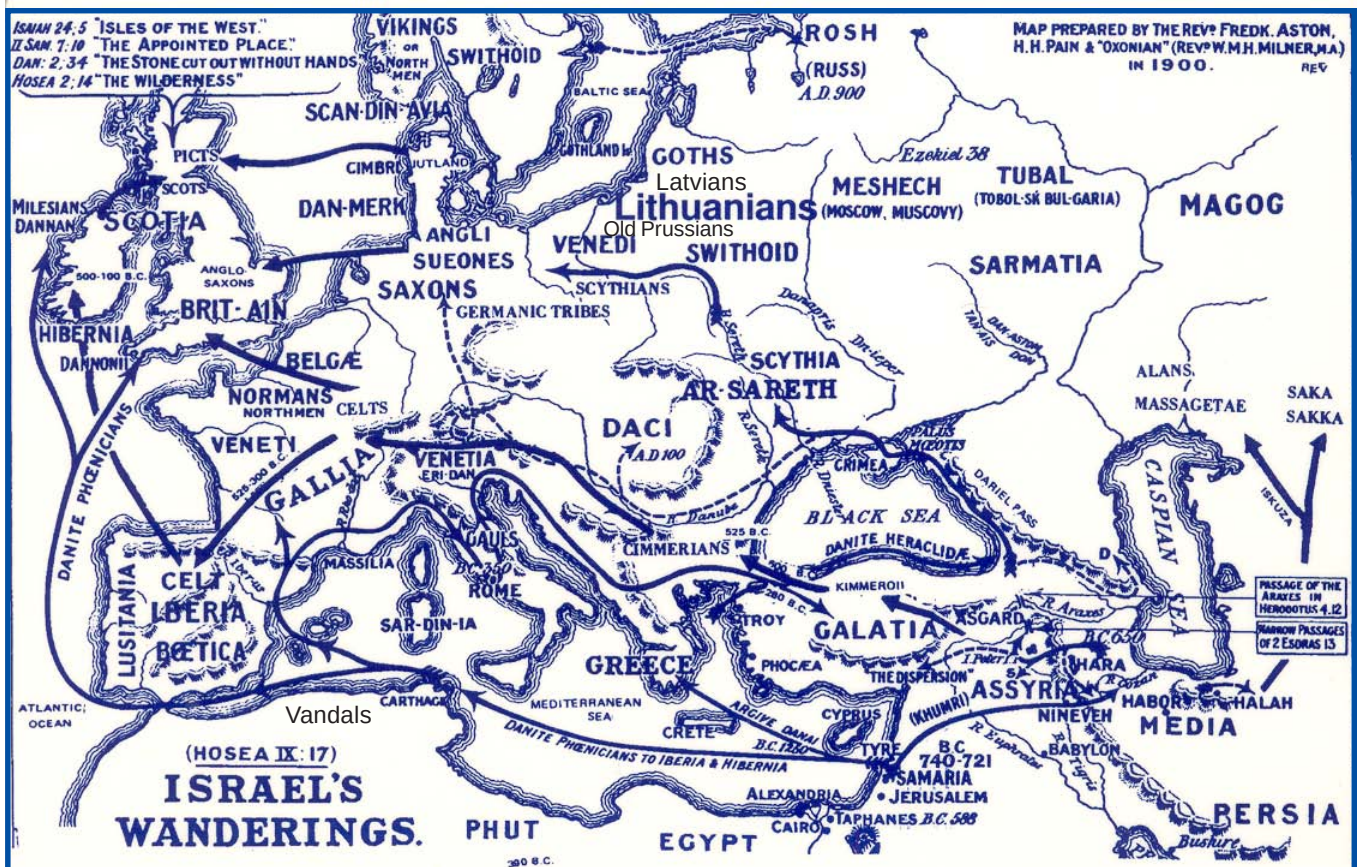
²³ —også kaldt angel-saksere, indo-germanere, indo-ariere eller fra europæisk nedstammede folk; i bredere forstand, den hvide race. Tyskerne er blot én ud af *mange hundreder* af grenene i den *germanske race*. De **germanske folkeslag** var til tusind år før nationen Tyskland blev født. P.g.a. den dårlige omtale, som det tyske folk har fået, kan det være, at dem, der er uddannede i det offentlige skolesystem, ikke indser, at den hvide race, *i sin helhed*, klassificeres som *germansk*.

²⁴ *Alanere, albanere, alemanii, anglere, baltere, belgae, britter, burgundere, daciere, danere, dimitae, eburones, esuvii, feniere, finner, fororianere (formoriere), frankere, frisere, gallere, getae, gotere, herulere, iberere, jyder, keltere, kimbrere, kimmerere, kymry, lettere, litauere, lombardere (longobardere), marcomanere, massagetar, milesere, normannere, nordmænd, ordovices, piktere, polakker, prøjsere, quadi, russere, ruthenere, sakae, saksere, siluriere, skotter, skytere, slovakker, slovenere, suevi (svabere), svear (suiones), svenskere, svithoid, teutonere, tjekker, ustragotere (ostrogotere), vallonere, vandaler, varangianere, vendere (venedi), visigotere, volcae, yatvingianere, zemaiciai, o.s.v.*

[Sandhedens fjender ønsker ikke, at vi ved, hvor vi kommer fra, eller hvor vi er. **Alexander Solsjenitsyn**, den berømte russiske forfatter, der tilbragte år i sovjetiske arbejdslejre, sagde, "For at ødelægge et folk må man først afskære dets rødder." Er det ikke trist, at langt størstedelen af vort folk i dag er uvidende om deres egen identitet? De har ingen idé om deres egen arv, ingen viden om deres egne forfædre eller de værdier, disse forfædre gjorde store.

Hvad er der så svært i at kæde disse enkle kendsgerninger sammen? Hvad er der så svært ved at finde noget, der *øjensynligt* er gået tabt? Er det ikke interessant, at for et par hundrede år siden var de angel-saksiske folkeslag nærmest besatte m.h.t. Israels 10 fortabte stammers skæbne og identitet? De var almindelig skik at bladere gennem *Bibels* sider for at finde folkeslags oprindelse og forsøge at identificere folk med enten det fortabte Israel eller hedenske folk nævnt i Bibelen. Sådanne ting bliver imidlertid aldrig overvejet af *moderne* lærde, der i deres ugudelighed forkaster Bibelen, eller af kristne lærde, der er blevet ført på vildspor i deres tankegang. Og dog, for blot 75 år siden vidste *mange* lærde, at vi var Israel.]

[The above map, obviously, only lists a handful of tribes (there were many hundreds) and a small portion of their migrations. The Visigoths and Suevi settled in Western Spain and Portugal, the Ostrogoths, Lombards, and Franks in northern Italy, the Normans in southern Italy and Sicily, etc.]

At spejde efter noget, der er gået tabt, er ganske enkelt. Når man f.eks. mister en bog, vil man naturligvis kigge efter bogen *dér*, *hvor den sidst var blevet set, eller hvor den var blevet efterladt*. Hvis man derimod kigger efter en hund (*eller enhver anden skabning i stand til at bevæge sig*), vil man *begynde* med at se *dér*, hvor den sidst blev set eller efterladt—men man vil *ikke* stoppe *dér*! Hvis hunden ikke er *dér*, hvor man sidst vidste, den havde været, vil en person med en vis intelligens følge dens spor. Hvis den ikke er i sin families have, vil detektiven begynde at checke naboernes haver efter. Hvis hundens halsbånd endvidere var blevet fundet, vil en intelligent person konkludere, at hunden mistede halsbåndet og nu er uidentificeret (ikke *uidentificérbar*), og hunden kan derfor have fået et nyt hjem eller kan endog blive kaldt ved et nyt navn. En intelligent person ville aldrig antage, at fordi hundens halsbånd blev fundet uden indhold, så eksisterer hunden ikke længere.

Desværre har verdslige og religiøse hjerner i senere år udledt, at fordi israelitterne på nuværende tidspunkt ikke er *dér*, hvor de sidst blev set, og eftersom disse folk ikke er i deres oprindelige land og bærer deres oprindelige navn, så eksisterer de ikke længere—*på trods af den kendsgerning*, at Guds Ord, og selve disse folks optegnelser indikerer, at de ikke ville vende tilbage til deres *tidligere* land, men ville rejse til et nyt land mod nord og vest, *på trods af den kendsgerning*, at optegnelserne indikerer, at de allerede blev kaldt ved andre navne i opfyldelsen af profetierne. Nå, men sporet er endnu ikke koldt. Og det kræver ikke en blodhund for at finde sporet endnu engang.

Der eksisterer nøje beviser, skrevne optegnelser, slående beviser og uangribelige artefakter (helt tilbage til 600 f.Kr.), som kan stykkes sammen af et barn. Dette er en betydelig del af puslespillet, der er forblevet godt skjult for de fleste mennesker. Dem, der bevidst har holdt denne sandhed skjult, er en del af den onde sammensværgelse om at holde din arv —*selve din identitet*—godt skjult fra dig. Hvis beviserne tydeligt beviser dette, vil du så ikke vide om det? Vil du ikke gerne vide sandheden om, hvem du er?—eller er du tilfreds med at leve indenfor den fornedrende myte skabt til at holde dig i uvidenhed, mens gerningsmændene spankulerer rundt med din titel og herlighed?

Denne bog præsenterer blot en *brøkdel* af bevisbyrden. Men selv denne brøkdel af bevisbyrden, som denne forfatter har samlet over de sidste 18 år (og *fortsætter* med at samle), er *overvældende*.²⁵

²⁵ Sacred Truth Ministries' katalog indeholder mere end 6000 forskellige titler, herunder mange genoptryk af sjældne og ældre bøger, hvis du selv ønsker at verificere kendsgerningerne.

— Historiske vidner —

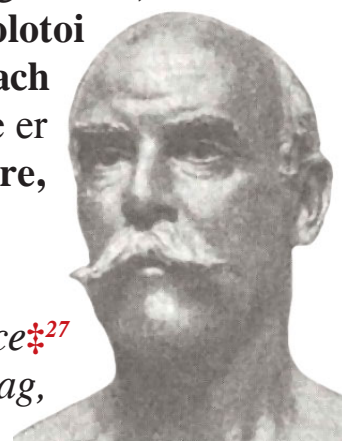
Oldtidens krøniker, filologiske og arkæologiske beviser om det sande Israel

Overvældende beviser forekommer i den verdslige historie om, at assyrerne, der erobrede og deporterede israelitterne, kaldte israelitterne ved forskellige navne—specielt *Iskuza*, i forskellige former. Anerkendte historikere har bevist, at *Iskuza* var det assyriske navn for *skyterne*. Disse skytere befolkede senere Europa som de germanske stammer. Beviserne afslører, at assyrerne kaldte disse folk “Iskuza”, fordi disse fangne israelitter kaldte sig selv “Isaks folk”. Dette var naturligvis opfyldelsen af profeti: Gud erklærede, at Israel en dag ville blive kaldt efter *løftets søns* navn—nemlig Isak (1. Mose 21:12, Hoseas 11:1; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). Og dog kalder Israels folk *intet* sted i Bibelen ved dette navn. Profeten Amos refererer imidlertid, første og eneste gang i Bibelen, umiddelbart før israelitterne blev ført i fangenskab, i et profetisk opråb til Israel som *Isaks hus* (Beth-Sak) (Amos 7:16). Gud erklærede, at israelitterne i deres afstraffelse ville blive drevet fra deres Israels land til et nyt hjem, og at deres identitet ville gå tabt for historien (5. Mose 32:26 [men ikke tabt for Gud; Hoseas 5:3]), *midlertidigt*, p.g.a. deres synd, og at de siden hen ville få et nyt navn (Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:19).

Mens de var i fangenskab og i tæt kontakt med mange fremmede folk, ville Israel blive kendt ved de forskellige navne, som *dem, der tog dem til fange*, gav dem, og ved de navne, de ville blive kaldt i deres vandringer. Isak blev i dets forskellige former til *Iskuza/Isguzai/Sakhi* (assyrisk), *Saka/Sakai* (romersk), *Sacae/Sakae/Saka/Sakka/Sakiya/Skythia/Skytien* (persisk, medisk og susisk), *Saksuna/Sakasene/Sakkas* (indisk), *Skuthes/Skuthae* (græsk), *Scolotoi* (krimsk), *Scolotes* (skytisk), *Skythes* (walisisk) og *Sgiathanach* (skotsk gallisk). (G’et udtales som et *k*.) Hver af disse navne er blevet oversat af moderne lærde til dansk som *skytere, saksere, sacae, skotter*, o.s.v.

[Se Tillæg A.]

Madison Grant²⁶ afslører i *The Passing of the Great Race*²⁷ (1916), at disse *sacae/saka* var *de langskallede, blonde folkeslag, der bar det ariske sprog til Indien* (s. 155, 223-227).

²⁶ Formand for New York Zoological Society, bestyrelsesmedlem ved American Museum of Natural History og American Geographical Society.

²⁷ Først udgivet af Charles Scribner's & Sons.

Skriften profeterede, at Israel ville blive spredt nord for Eufratfloden (1. Konge 14:15). Dette gik i opfyldelse, da Israel blev ført i fangenskab til Assyrien. Som israelitterne forlod Assyrien og passerede gennem Kaukasus-bjergene gennem Dariel-passet, blev de kendt som “**kaukasiere**”—det navn, den hvide race siden da er blevet klassificeret som. De passerede så gennem Kerch-stræderne ind på Krim i det sydlige Rusland.

[Bemærk: Mange kaukasiske folk er i dag bange for at bruge ordet “hvid”, når samtalen bliver drejet hen på race. Lad det være sagt med det samme, blot det at nævne den historiske beskrivelse af racetyper er *ikke* en latent “hvid herskertrang”. Dette er blot kendsgerningerne. Skal vi *skamme* os over, hvem vi er?—i særdeleshed når vor identitet så ondsindet er blevet skjult for os—hvis det er det, Gud skabte os til at være? For 50 eller 100 år siden ville dette ikke have været et spørgsmål. Men den tid ville heller ikke have fundet os druknende i mangfoldighed, humanisme, umoralitet og ugudelighed—varemærkerne for vor tids samfund.

Læs venligst dette under bøn. Hvis Gud bestemte, at vor arv skulle være en vigtig sag, tager Gud så fejl? Eller tager samfundet fejl? Vore forfædre anerkendte vigtigheden af vor arv, og de blev velsignede; skaberne af det moderne *samfund* har lært os at forkaste vigtigheden af vor arv, og vi bliver forbandede, veget uden om og gjort til andenrangsborgere i vort eget land. Vor arv spores tilbage til selveste den Hellige optegnelse, hvor arv var af *allerstørste* vigtighed. Stamtræer og antavler bliver givet i Bibelen af en grund. Det er ikke “had” at fastholde renligheden af den arv, Gud har givet os—selve den arv, Han *bød* os at bevare. Det er ære og lydighed. Hvis synd er fortsat i så mange år, til det stade, hvor “alt er blevet vendt på hovedet”—er dette en undskyldning for ikke at vende tilbage til Guds hellige normer?]

Israelitterne har muligvis også fået betegnelsen skytere, fordi de i deres fangenskab blev tvunget af dem, der havde ført dem i fangenskabet, til at bo i telte. På hebraisk er ét af ordene for telt *succoth*.²⁸ Israelitterne havde levet i telte i så mange år (i særdeleshed i deres vandringer gennem Sinaj-ørkenen, p.g.a. deres synd), at Gud

²⁸ #5523 (*soo-KOHTH*). På hebraisk blev vokaler ikke nedskrevet; således ville *sook-KOHTH* være blevet skrevet i noget i stil med “*skkhth*”. Vokalerne blev lagt til af taleren, alt afhængig af dennes dialekt. Selve vokalerne blev, ligesom det sted hvor de blev indsat, genstand for forandring. Er det blot en tilfældighed, at den tidlige keltiske Ogam-skrift, som er fundet ridset ind i stenvægge over hele Nordamerika (såvel som Europa), og kan dateres til mellem 6. og 8. århundrede e.Kr., og som kan oversættes til oldtidens irske sprog (Erse), også blev skrevet *uden vokalpointer*? Er det også en tilfældighed, at mange af disse tidlige indskrifter indeholder *De Tid Bud*? For yderligere information om de talrige Ogam-indskrifter, der er blevet opdaget, se *America B.C.*, *Bronze-Age America*, *Saga America*, Barry Fell; *In Plain Sight*, Gloria Farley; *Discovery of Ancient America*, David Deal; *Christians Before Columbus*, Earl Jones; sågar *Wonderful West Virginia*-bladet (marts 1983).

påbød dem at fejre en årlig mindefest hvert år: *Succoth-festen* [eller *løvhyttefesten*].²⁹ Denne fest skulle minde dem om deres forfædres hårde tider, og mindes at Gud frelste dem ud af deres fjenders klør efter deres omvendelse. Skuterne (eller nærmere “sküterne”) blev kendt som telt-boere, og boede, ligesom deres Israel-forfædre, i telte og var kvægog fårehyrder.

Selve navnet **sakser** stammer fra oldtidens *Saka-suni*, og betyder “Saks søn” eller “Isaks sønner”. F. Wallace Connon skriver i sin *Documents of Destiny* (1958), at dr. Holt Yates afslørede,

“Ordet sakser kommer fra *Isaks sønner*,” og han giver *Saac, Saak, Saach, Saax, Saach-en*, og viser, at på mange østlige sprog bliver *sønner* af ofte skrevet *sunnia*, hvilket ville gøre *sønner af Isak* eller *Isaks sønner* til *saac-sunnia* (s. 102).

[Dette kan sammenlignes med de germanske sprogs endelser: som dansk *Petersen*, altså “Peters søn”; svensk *Andersson*, altså “Anders’ søn”, o.s.v. —M.K.]

Austen Henry Layard³⁰ var en britisk assyriolog og arkæolog, der samarbejdede med Sir Henry Creswicke Rawlinson (1810-1895), den førende ekspert i assyrisk kileskrift. Nive-stenene, opdaget ved Layards arbejde, skrev om et folk kaldt *Esak ska*, der gjorde oprør mod deres erobrere, assyrerne, i 670 f.Kr.—50 år efter israelitterne selv var blevet ført i fangenskab af assyrerne. Der kan kun være lille tvivl om, at disse Esak ska var Isaks sønner—selve israelitterne fra efter fangenskabet.

Babylonerne kaldte skyterne for **Gimirra/Gimiri**,³¹ romerne kaldte dem for **Kimmiri**; og grækerne kaldte dem for **Kimmerioi/Kimbroi**. Alle disse navne bliver oversat til dansk som **kimmeriere**, **kimbrere** og **cymry** (udtalt *kumri*). Assyrerne og babylonierne kaldte også israelitterne **Sak-Gulatha** eller **Bit-Khumri**. *Galutha* var det babylonske ord for “tilfangetagen” (på hebraisk *geloth*). *Bit-Khumri* (det

²⁹ Denne fests/helligdags dato falder tilfældigvis sammen med tiden omkring Thanksgiving (hvor pilgrimmene mindedes deres ankomst til det nye land (Amerika), som Gud havde ført dem til).

³⁰ Layard blev født i Paris i 1817 af huguenot-afstamning, og døde i 1894. Han blev medlem af det engelske parlament i 1852; vice-uderigsminister fra 1861-1866; ambassadør i Madrid i 1869 og Konstantinopel i 1887. Se *Discoveries in the Ruins of Ninevah and Babylon* (1853).

³¹ Gimirra/Gimiri betyder “stammer”. Israelitterne og de germanske folk var dybest set de eneste folkeslag, der var kendt for at have sådan et væld af homogene underafdelinger af stammer. Strabo, den græske geograf/historiker (63 f.Kr. til 21 e.Kr.) udtalte, “De fleste skytere, begyndende fra Det Kaspiske Hav, bliver kaldt for *Dahae Scythae*, og dem længere mod øst for *Massagetae* og *Sacae*; resten har den almene betegnelse *skytere*, men hver eneste stamme har sit eget specielle navn.”

assyriske modstykke til *Beth-Omri*) betyder “Omris hus”. Omri var den berømte israelitiske konge, der grundlagde den nordlige hovedstad, Samaria. *Davis Dictionary of the Bible* (1973) skriver:

“Omri blev kendt i historien uden for Israel. Ikke blot huskede moabitterne hans navn; men efter udslettelsen af hans familie satte assyrierne stadig hans navn, som de skrev som *Humri*, på den regerende monark i Israels land.” (Se artiklen “Omri”).)

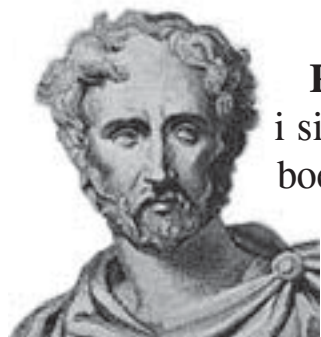
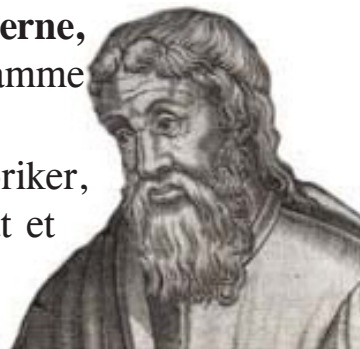
[Visse oversættelser angiver *Humri* som “Khumri”. *Kh*’et indikerer, at lyden er en strubelyd, ligesom skotterne *ch* i “Loch” (sø) eller i tysk “milch” (mælk).]

Præsten W.H. Poole, LL.D., skriver i *Anglo-Israel or The Saxon Race*† (1879), at Septuagintaen (den græske version af Det Gamle Testamente), tydeligt afslører israelitternes identitet: “Israelitterne blev kaldt for *Kymri* kort tid efter, de blev ført bort fra deres land.”

Kelternes, kimmeriernes, gallernes, goternes, saksernes, skytternes, o.s.v. fælles oprindelse

Det er bevist, at oldtidens **kimmeriere, sacae, skytere**, o.s.v., alle var af den samme race som **anglerne, kelterne, danerne, gallerne, goterne, sakserne**, o.s.v., fra den senere historie, og de var de selv samme *Gimiri, israelitter, Khumri* og *Saka-sunni* fra bibelsk tid.

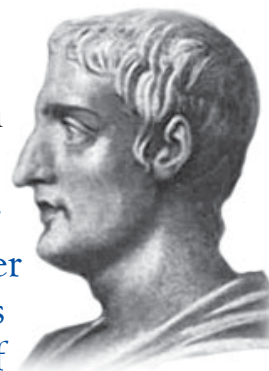
Strabo (ca. 64 f.Kr.-23 e.Kr.), den græske geograf og historiker, skriver i sin *Geographica*, at *sacae*’erne var *skyterne*, og at et område i Armenien, *Sakasina*, blev opkaldt efter dem.

Plinius den Ældre (23-79 e.Kr.), den romerske historiker, siger i sin *Historia Naturalis*, at “*Sakai* var blandt de ypperste folk, der boede i Skytien... de er blevet kaldt for *Sacca-sani*” (*Documents of Destiny*, s. 102).

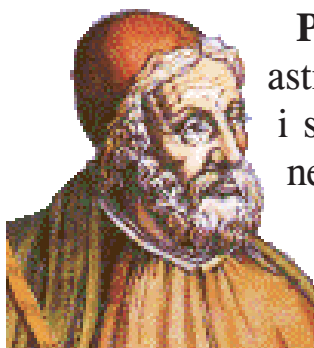
Cornelius Tacitus (c.55-117 e.Kr.), den romerske historiker, erindrer i sin klassiker *Germania*:

“Jeg er enig med dem, der antager, at *Germaniens* folk aldrig har blandet sig gennem ægteskaber med andre nationer, men er forblevet et *rent* og *frit* folk, og uden at kunne sammenlignes med nogen andre end dem selv. Blandt dem, sådan et væld af mennesker, findes den *samme forarbejdning og form blandt dem alle, strenge*

og blå øjne, gyldent hår, kæmpestore kroppe... et overvæld af hjorder... de glæder sig... deres eneste... mest eftertragtede rigdomme... til ingen andre end præsterne er streng rettelse eller at løse kaution eller dømme piskning tilladt. Når præsterne gør dette, bliver det samme heller ikke anset for straf, eller hvis det er kommet fra generalens ordrer, men fra Guddommens direkte bud, ham de anser for at følge dem i krig... Og dog bliver ægteskabslovene strengt overholdt... De lever derfor i en atmosfære af kyskhed godt sikret; ikke korrumpet af nogle forførende skuespil eller offentlige underholdninger, ikke af nogle festmiddage... Blandt et så talrigt folk er utroskab særdeles sjælden... Til sociale fester og gæstfrihedsdyder er ingen nation på jorden mere frimodig og overvældende. At nægte at have nogen som helst [af sit folk] under ens tag, anses for ondsindet og umenneskeligt. Ethvert menneske tager imod enhver kommende, og behandler ham med måltider så store, som hans evner nu rækker... Deres mad er meget enkel; vilde frugter, frisk vildt eller koaguleret mælk... De er helt fremmede for åger og skikken med at forøge penge ved renter...” (Mine fremhævelser og parenteser.)

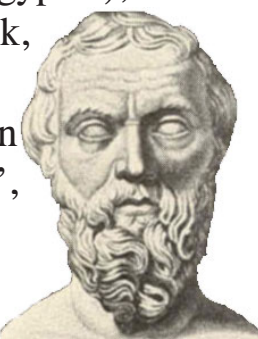
[Disse tidlige germanske folkeslag var tydeligvis efterkommere af israelitterne. Deres racetype og deres racerenhed (1. Mose 24:3-4, 37, 38; 27:46; 28:1; Klagesangene 4:7), deres retfærdige love (2. Mose 21; 3. Mose 26; 5. Mose 28), deres spisevaner (1. Mose 1:30; 18:8; 2. Mose 3:8; 3. Mose 11:2-3, 26; 5. Mose 14:2-6), deres gæstfrihed (2. Mose 22:21; 23:9; 3. Mose 19:34; 1. Timotheus 5:10; Hebræerne 13:2), deres forbud mod åger (2. Mose 22:25; 3. Mose 25:36-37; 5. Mose 23:19-20; Salme 15:5; Ezekiel 18:13), deres troskab i ægteskabet (2. Mose 20:14; 3. Mose 20:10; 5. Mose 5:18; Matthæus 5:27-28; Jakob 2:10-11), deres landbrugslivsstil, præstestyret af fællesskabet som fra Guds Egen mund, forkastelsen af hedningernes veje omkring dem og i stedet at vælge en enkel og retfærdig livsstil—alle disse peger ikke blot mod en østlig oprindelse, men en israelitisk oprindelse.]

Ptolemæus (100-170 e.Kr.) (**Claudius Ptolemæus**), den græske astronom/matematiker/geograf (født i Ptolemais, Egypten), beretter i sin *Geographica*, at *sakserne* var et *skytisk* folk, nedstammet fra *Sakae*, der kom fra *Medien*.

Herodot af Halicarnassus (485-425 f.Kr.), den græske historiker kendt som “historiens fader”, beskriver i sin *Histories*:‡

“*Sacæ’erne*, eller *skyterne*... bar deres lands bue og daggert; som de bar foruden *krigsøksen*, eller *saganen*. De var i sandhed *amyrgiske*

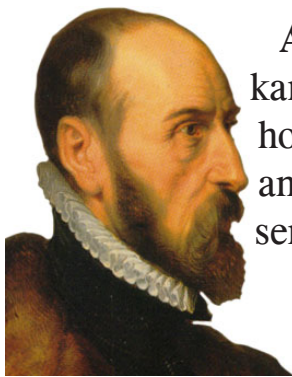
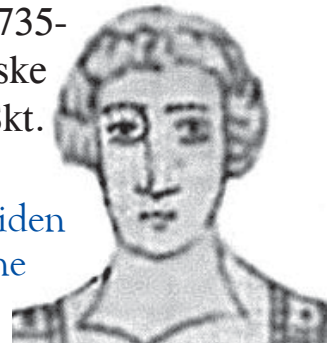

skytere, men perserne kaldte dem *sacae*, eftersom det er deres navn for alle *skyterne*. *Bactrierne* og *sacae'erne* havde Hystapes som leder, søn af *Darius* og Atossa, datter af *Kyrus*.

[Det bør kommes i hu, at israelitterne, primært fra det sydlige rige, efter de blev erobret af babylonerne, kom under medo-persernes herredømme, dem, der kuldkastede det babylonske rige. Darius og Kyrus var ledere på denne tid, og Darius var så venlig overfor israelitterne, at han tillod de israelitter, der ville vende tilbage, at vende tilbage til deres hjemland (nogenlunde 70 år efter deres deportation) med hans velsignelse. Kun 40.000 ud af adskillige millioner israelitter vendte hjem. Resten forblev i Persien eller vandrede sammen med deres brødre, der forlod det assyriske fangenskab mod nord.]

Flaccus Albinus (også kendt som Alcuin eller Ealhwine) (735-804), den engelske lærde og gejstlige leder af den karolingiske renæssance i Frankrig (på Karl den Stores krav), og abbed i Skt. Martins i Tours, Frankrig, skrev,

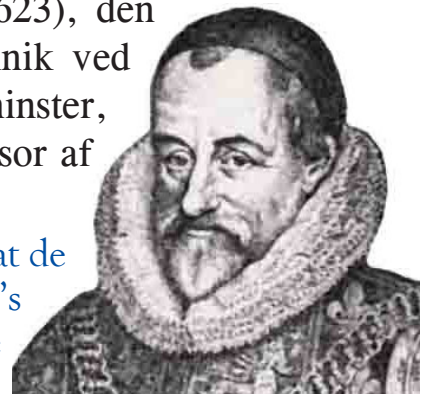
“*Sakserne... nedstammede fra oldtidens sacae i Asien... med tiden blev de kendt som saksere*”. (*Patrologica Latina*, Migne) (Mine fremhævelser.)

Abraham Ortels (Ortelius) (1527-1598), den flamsk-fødte tyske kartograf og geograf (der producerede det første moderne atlas) og hofgeograf for kong Filip II. af Spanien, skrev, “*Israels ti stammer* antog navnet *gauthei*, som betyder Guds folk. Navnet *gauthei* blev senere ændret til *gotere*.” (Mine fremhævelser.)

Professor William Camden (1551-1623), den engelske oldkyndige, historiker, kannik ved Salisbury katedral, rektor ved Westminster, Clarencieux king-at-arms, og den grundlæggende professor af historie ved Oxford, udtalte:

“...*sakserne* nedstammer fra *saci*, Asiens mægtigste folk; at de kaldes således, som hvis man sagde *sacasones*, d.v.s. “sacae’s sønner”; ...ud af *Skytien* eller *Sarmatae Asiatica* sivede de lidt efter lidt ind i Europa, sammen med *geterne*, *swevi'erne* og *dacierne*... Og de folks mening, der indbringer *sakserne* ud ad Asien, hvor menneskeheden havde sin fremkomst og vækst, mangler ikke nogen farverig årsag. (*The Seed of Isaac*,† J.D. Granger, s. 168; sandsynligvis fra Camdens *Britannica*, 1586). (Mine fremhævelser.)

Humphrey Prideaux (1648-1724), den engelske gejstlige og orientalist, kannik og dekan ved Norwich, ærke diakon af Suffolk, beretter,

“Kimbrerne blev fordrevet fra deres land af et folk kaldt Asaec, der kom fra mellem Euxine [Sortehavet] og Det Kaspiske Hav, og fra hvem kom de Angli, der, sammen med sakserne, overtog herredømmet over England.” (Mine fremhævelser og parenteser.)

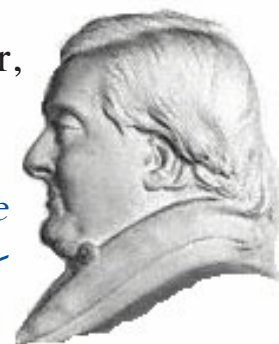
Den eminente londoner advokat og historiker **Sharon Turner, F.A.S., R.A.S.L.** (1768-1847), udtalte,

“Angel-sakserne, lavlands-skotterne, normannerne, danerne, nordmændene, svenskerne, tyskerne, hollænderne, belgierne, lombarderne og frankerne er alle udsprungne fra den store kilde af den menneskerace... kendetegnet ved navne som skytere, germanere eller gotere... Skyterne krydsede Araxes [Aras-floden], drog ud ad Asien og... forekom pludseligt i Europa i det kristne æras syvende århundrede.”

(*History of the Anglo-Saxons*, † s. 184, 6. udg.; Phila., vol. 1, s. 79, 81). (Mine fremhævelser og parenteser.) [‡]

Sir Francis Palgrave (1788-1861), den engelske historiker, erklærede,

“Britterne... angel-sakserne, danerne og normannerne var alle i familie med hinanden, hvor fjendtlige de end var... alle slægtninge, der udgød familiens blod.” (*English Commonwealth*) (Mine fremhævelser og parenteser.)

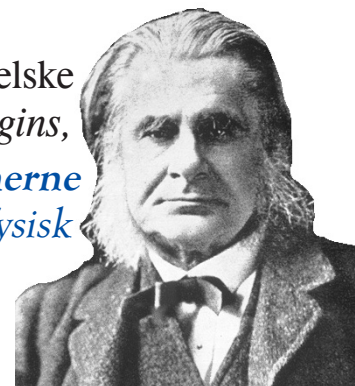

Palgrave erklærede også,

“Videnskabens fundamentale regel, hvad enten det drejer sig om historie eller andetsteds, er ikke dét, der er troet på, men hvad der er sandt.” (Mine fremhævelser.)

Professor Thomas B. Huxley (1825-1895), den kendte engelske videnskab-smand, kirurg og uddanner, erklærede i *Racial Origins*,

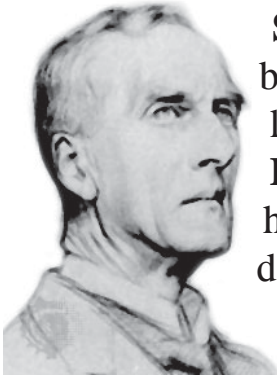
“Invasionen af sakserne, goterne, danerne, normannerne forandrede Storbritanniens sprog, men førte intet nyt fysisk element med sig... Kelterne og skotterne... er alle én. Jeg går aldrig glip af en lejlighed til at rykke den falske idé op med rode, at kelterne og skotterne skulle være forskellige racer... Jeg går aldrig glip af en lejlighed til at rykke den tanke op med rode, at de folk, der udgør den britiske nation, nedstammer fra [racemæssigt] forskellige nationer. Alle de grupper, der flød ind i Storbritannien, er grene af den selv

samme slægt.” (Mine fremhævelser og parenteser.)

Dr. George Moore, M.D., skrev i sin *The Lost Tribes and the Saxons of East and of the West*† (1861),

“*Sacae’erne* og *getae’erne* [geatere, jyder], der tidligere invaderede *Indien*, udsprang fra den samme kilde som *sakserne* og *goterne* fra *vest* [visigoterne], og var direkte forbundet med *israelitterne...*” (s. 95) (Mine fremhævelser og parenteser.)

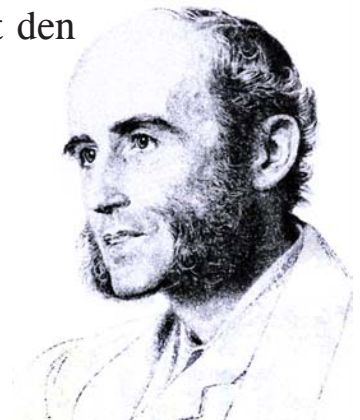

Sir Arthur Keith (MacPherson) (1866-1955), den navnkundige britiske anatom/antropolog (konservator og professor ved Royal College of Surgeons, professor i fysiologi og sekretær og kasserer ved Royal Institution i London, rektor ved Aberdeen University, som havde doktorgrader i medicin, videnskab og jura), bevidnede selv de angel-saksiske folks fælles oprindelse. Præsten John Heslip beretter på side 16 af *Who and Where Are the Lost Ten Tribes?*,† at Keith:

“...fortæller, at han måtte revidere sin opfattelse af oldtidens *britiske folks* oprindelse. *Kendsgerningerne* tvang ham til at revidere sin mening. Han fortæller os, at han er tilfreds med, at ‘de tidlige *britter*, de tidlige *skotter*, de tidlige *ulstermænd*, *waliserne*, *anglerne*, *sakserne*, *jyderne*, *danerne* og *normannerne* alle er en del af én fælles slægt, der er kommet østfra’.” (Mine fremhævelser.)

Professor Max Müller (1823-1900), den emi-nente tyske filolog og orientalist, samt historikeren **John Richard Green** (1837-1883), giver os også selvstændigt den samme vidnesbyrd.

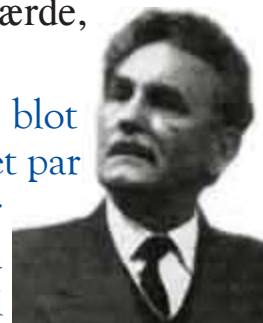

Dr. Sir Thomas Nicholas (1820-1879), skrev,

“...moderne historikere støtter utvetydeligt den mening, at under navnet *keltai, galatai, gallere, gællere, gwyddils, keltere, kimmerii, kimbrere, cymry, brythons, lloegrians, skotter* og *piktere* var alle disse én race under forskellige stamme- eller klan-underinddelinger, politiske inddelinger, og perioder af deres eksistens omtales som ét folk”. (*Pedigree of the English People*, 1868) (Mine fremhævelser.)

Professor dr. Joseph Ehret (1896-?), den førende schweiziske lærde, ansete forfatter og menneskeven, erklærede altid så sigende,

“Der ville flyde mindre blod, hvis de europæiske indbyggere blot vidste, hvor tæt beslægtede de er, som broder og søster... Med et par undtagelser udgør vi et tæt folkefællesskab, en sand familie, der omfatter størstedelen af nationale kulturer, strækkende fra *islændingene* i nord til *italienerne* i syd, og fra *old-inderne* i øst til *portugiserne* i vest”.

[D.v.s. *den gamle verdens saka*, der udviklede hindu-riget i Indien, og de *oprindelige italienere* og de gamle *portugisere*.]

“Den *indo-europæiske* familie, af nogle også kaldt for *indo-germanerne*, omfatter en rig historie... Dette er i særdeleshed sandt, når man ikke regner med de nyere folk, og arbejder sig tilbage mod de ældste, der har bevaret deres urslægt, såsom... *oldtidens grækere* eller *litauerne* og deres slægtsbrødre, *letterne*. I dette tilfælde opnår man værdifuld kundskab, fra hvilken man kan uddrage konklusioner om vore forfædre, om de urfolk vi nedstammer fra”. (*Lithuania: The European Adam* (1983); s. 9, 10) (Mine fremhævelser og parenteser.)

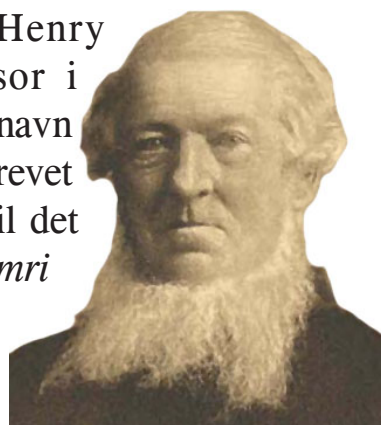
Funk and Wagnals Encyclopedia definerer *gotere* [*Goths*] som,

“Et ur-teutonsk folk, som ifølge de tidligste historiske beretninger boede i en region ved Østersøen, mellem Elben og Vistula-floderne... Tacitus kaldte dem ‘teutones gothones’ og erklærede, at de besad stor åndsuafhængighed”.

Funk and Wagnals... definerer *Teutonsk slægt* [*Teutonic Stock*] som,

“...underinddelt i de skandinaviske og germanske, sidstnævnte omfattende *Tyskland* og *Schweiz* og *hollænderne, flamlænderne* i Belgien og efterkommerne af *anglerne, sakserne* og *jyderne*”.

Professor George Rawlinson, (1812-1902) (sir Henry Rawlinsons broder), kannik i Canterbury og professor i oldtidshistorie ved Oxford University, sagde, at det etniske navn *Gimiri* i den babylonske inskription på *Behistun-stenen* (indskrevet som *sakka* på de oldpersiske og elamitiske dele) svarede til det græske *cimmeri*, det danske *kimbrere* og det walisiske *khumri* (*The Budding Fig Tree* (1987), Pat Brooks; s. 29).

Det burde være klart, selv fra dette kortfattede, overforenklede udvalg af citater fra eminente historikere, videnskabsmænd og lærde, at størstedelen af europæisk nedstammede folk er brødre og søstre, og faktisk er Bibelens israelitter. Og dog er vi knap nok begyndt. Lad os fortsætte.

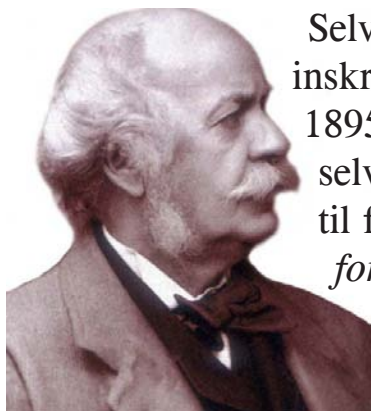
Skytternes mystiske oprindelse

Skyterne blev første gang nævnt i historien omkring 681 til 699 f.Kr. på assyriske tavler (nu på British Museum) fundet i Assyriens hovedstad, Nineve.³² Andre inskriptioner i Nineve og Babylon beviser også, at israelitterne var *sacae* eller *skyterne*.³³ Langs en oldstidskaravanevej mellem Nineve og Ekbatana (Mediens oldtidshovedstad) ligger der et 1700 fod højt kalkstensbjerg, der rejser sig fra sletterne nær landsbyen *Behistun* (eller nærmere “Bšutān”—ifølge Johannes Friedrich in *Extinct Languages* (1957), s. 58.) i det vestlige Iran. Omkring 300 fod fra dette bjergs sokkel er der en stenudskæring, der indeholder et monument 100 fod bred og 150 fod høj, der blev udskåret efter Darius den Stores³⁴ (ca. 515 f.Kr.) ordrer. Indskriften blev udskåret på tre forskellige sprog, der anvendte kileformede bogstaver: Babylonsk (akkadisk), elamitisk (susisk) og gammelpersisk. Dette monument, nu kendt som *Behistun-stenen*, blev opdaget i 1621 af en italiensk rejsende (nogenlunde samtidig med [de amerikanske] pilgrimme gik i land ved Plymouth Rock). Den tyske videnskabsmand Carsten Niebuhr udgav den første nøjagtige beskrivelse af indskrifterne i 1777 (nogenlunde da de amerikanske kolonier erklærede deres selvstændighed).

³² Hvor ironisk, at Gud skånede Nineve (Jonas' Bog) for senere at nedskrive Hans udvalgte, Israels, navn, som et fremtidsbevis for at afsløre Hans folks identitet efter den forkyndte tid for deres nationale afstraffelse var udløbet, for at efterlade dem i blindhed m.h.t. deres racemæssige og historiske identitet.

³³ For flere detaljer, se *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets* af Capt.

³⁴ Darius den 1. (ca. 558-486 f.Kr.), hvis efternavn var Hystapis, konge af Persien.

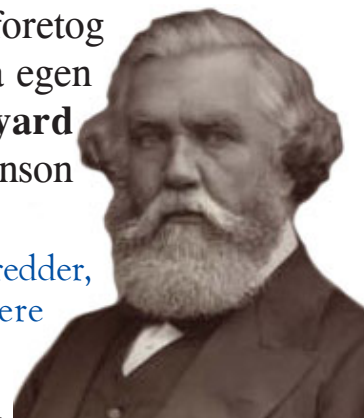

Selv om mange anerkendte lærde arbejdede på tydningen af disse inskriptioner, er det **sir Henry Creswicke Rawlinson** (1810-1895),³⁵ en ung engelsk officer i den persiske hær, der, ved selvstændigt arbejde, tilskrives opdagelsen, der indeholdt nøglen til forståelsen af disse mystiske sprog: *Inskriptionerne på de tre forskellige sprog var identiske*. Rawlinson knoklede med selv

nøje at kopiere inskriptionerne, og foretog så decifringen og oversættelsen på egen hånd. Da **sir Austen Henry Layard**

(1817-1894) mødte Rawlinson i december 1845, havde Rawlinson allerede arbejdet på projektet i 10 år.

[Layard begyndte sine egne eventyr i arkæologi på Tigrisflodens bredder, da han var 23 år gammel. Hans berømmelse gav ham senere udmærkelse indenfor adskillige områder.]

Noget tyder på, at både Layard og Rawlinson blev ført—*drejet*—af Guddommeligt Forsyn. Layard opdagede *Nimrod-elfenbenene* kort tid før, han mødte Rawlinson, efter at have været ved udgravningerne ved Nimrud *blot tre dage*. Rawlinson gjorde den fantastiske opdagelse, at kolonne #5 (et halvkolonne-supplement) beskrev et “oprør af *Saku’ka*, høvdingen for *Sacae’erne*, der boede ved Tigris.” Rawlinson opdagede gennem enkel oversættelse (da han først erkendte, at indskrifterne var identiske inskriptioner beskrevet på tre forskellige sprog), at *Gimirra Umurgah* i den babylonske tekst svarede til *Saka Humuvaska* i den oldpersiske tekst. J. Bernard Nicklin beskriver, i *Signposts of History* (1956), at Rawlinson selv erklærede:

“Vi har god grund til at anse *Gimiri*, eller *kimmerierne*, der først dukkede op ved Assyriens og Mediens grænser i det syvende århundrede f.Kr., og *Sacae* fra Behistun-stenen næsten to århundreder senere, *som identiske med Israel*”. (s. 178) (Mine fremhævelser.)

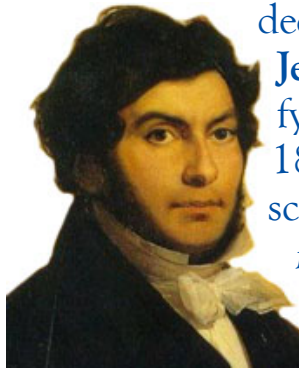
Decifringen af *Behistun-stenen* låste koden for forståelsen af de assyriske sprog op, og gjorde for *assyriologien*, hvad decifringen af *Rosetta-stenen* gjorde for *egyptologien*—nemlig forståelsen af old-egyptiske hieroglyffer.

³⁵ Rawlinson gik ind i militæret med The East India Company i 1827; hjalp med at reorganisere den persiske hær; blev udnævnt som politisk mandatar ved Kandahar og konsul i Bagdad; han blev direktør for The East India Company og senere britisk minister i Persien, parlamentsmedlem, og medlem af det indiske råd. Han var forfatter til adskillige lærde bøger. Han anses for at være den britiske fader til assyriologien.

Rosetta-stenen, en basalt-plade (nu på British Museum), blev fundet af en fransk officer i Napoleons ingeniørkorps fra de franske tropper i 1799 nær landsbyen Rosetta i det nedre Egypten. Da opdagelsen skete, var man ikke klar over, at stenen (indridset ca. 196 f.Kr.) indeholdt et *dekret, der hyldede den egyptiske konge Ptolemæus V*. Inskription-en indeholdt tre forskellige oldindskrifter: 1) egyptiske hieroglyffer, 2) folkeligt egyptisk og 3) græsk, de to førstnævnte ukendte sprog på opdagelsens tid. Lærde

decifrerede hurtigt de egyptiske hieroglyffer og det folkelige egyptiske ved ganske enkelt at sammenligne dem med den græske version. Hovedværket af

decifringen var en ung fremragende fransk egyptologs værk, **Jean Francois Champollion** (1790-1832), samt af den britiske

fysiker og egyptolog **dr. Thomas Young** (1773-1829). Young was an English Quaker and scholar. In 1813, he coined the term *Indo-European*. He was such an incredible scholar he

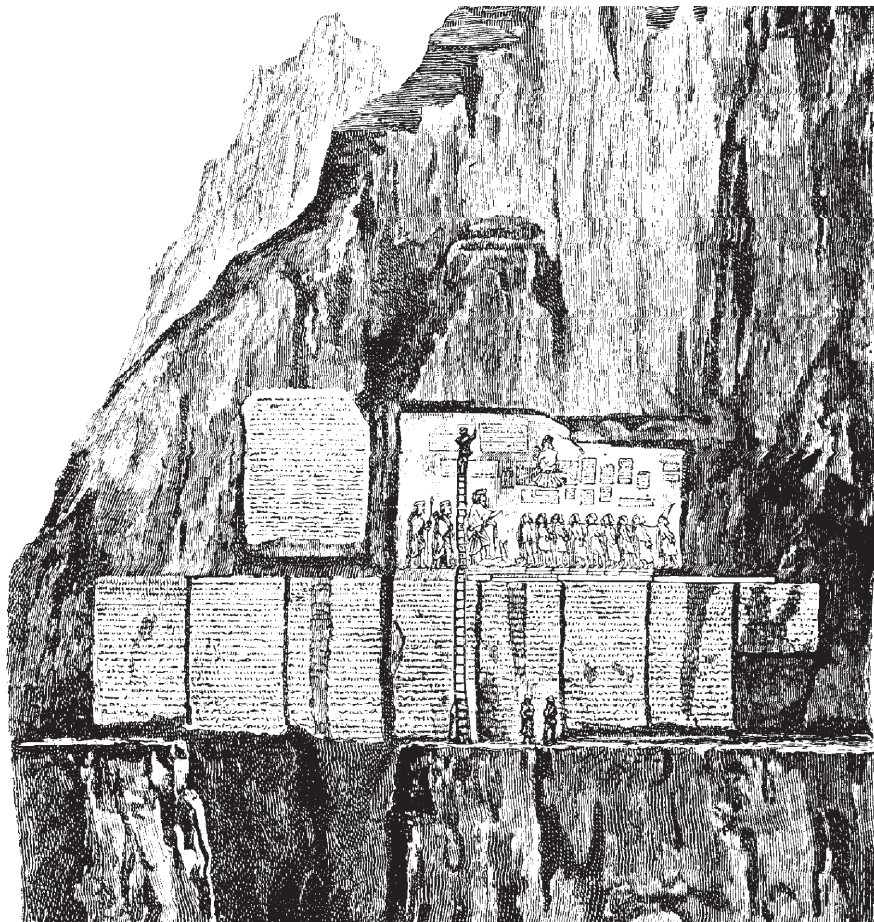
was considered by many to be “the last person to know everything;” as he was com-

petently knowledgable in every field of study of his day.

Det mest iøjnefaldende ved *Behistun-sten-monumentet* er billedet af kong Darius iklædt kongelige klæder, med 10 fanger foran ham (9 stående, én liggende på sin ryg på jorden under kong Darius' erobrende fod), bundet ved deres hals med et reb. Fangerne fra alle erobrede nationer er afbillede i 20 felter (5 hovedfelter). Mest interessant er felt markeret med #10, der beskriver den tiende fange (der bærer en hebraisk lignende hovedbeklædning) som Sarocus “*Sacan*”. Disse ti fanger repræsenterer sandsynligvis Israels 10 stammer, som Darius tog til fange. Disse inskriptioner nævner også 23 forskellige folk, som Darius erobrede. Èt af disse folk kaldes “*Sakkas*”. Både i den persiske og elamtiske (susiske) inskriptioner er det oprindelige ord “*Sakka*”. På den babylonske (akkadiske) inskription bliver de imidlertid kaldt for “*Gimiri*”. Som følge af denne persiske beskrivelse, såvel som andre persiske, babylonske og assyriske indskrifter, er det hinsides al tvivl, at *Iskuza*, *Sakka*, *skyterne*, *kimmererne* og *Gimiri* var de selv samme eller forskellige stammer af det samme folk—de var *alle israelitter*.

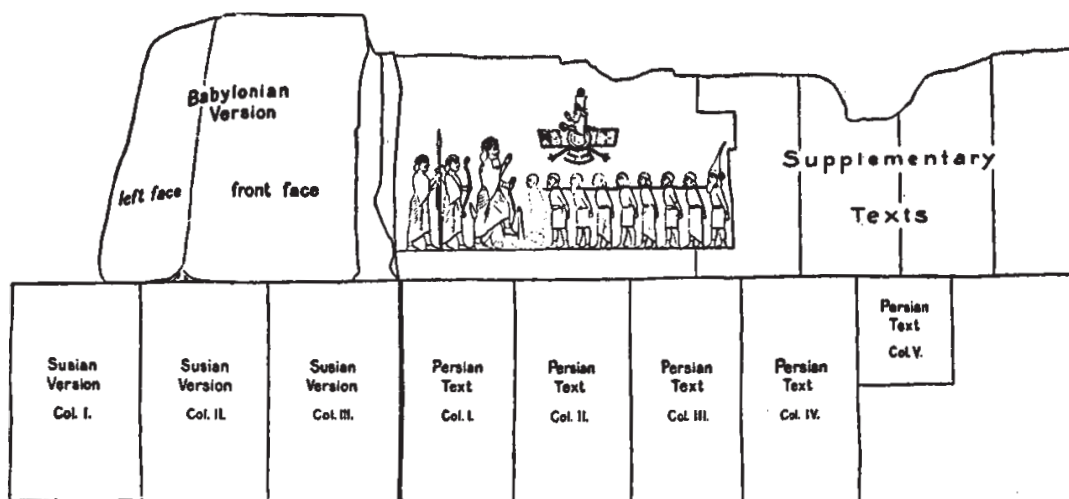
[Meget af denne information om Behistun-stenen er taget fra *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets* (1985) af E. Raymond Capt, M.A., A.I.A., F.S.I., SCOT. (s.137-140).]

Behistun-stenen

Sir Henry Rawlinson afbilledet på en stige, mens han kopierer transkriptionerne (med tak til *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets*, Capt, s. 138).

Inskriptionerne på Behinstun-stenen beretter, at stenmindet var blevet gjort for at berette om Darius' nedkæmpelse af visse stammehøvdinges oprør, for at holde dem under ham. Det er vigtigt at huske på, at før Israels 10 stammer blev erobret og deporteret til Assyrien, *så havde de været underkuede i deres eget land* og tvunget til at betale tribut. Da de senere gjorde oprør imod denne tribut, blev de invaderede, erobrede og deporterede af Assyrien. Utvivlsomt skete det samme for Judas to sydlige stammer, da Nebukadnezar af Babylon undertvang dem. Det er sandsynligt, at visse af de 12 stammer til tider gjorde oprør, selv om de var i fangenskab.

Et kort over udskæringerne på Behistun-stenen

(med tak til *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets*, Capt, s. 138)

På det tidspunkt, da Darius udfærdigede dette monument, boede israelitterne blandt mederne, idet de var blevet sat dér som fanger. Dette er af stor betydning. Det kendetegner *begyndelsen på opfyldelsen af profetierne*. Assyrierne kaldte sandsynligvis israelitterne for *Iskuza*, eftersom israelitterne nu sikkert kaldte sig selv "Isaaca", muligvis for at huske sig selv på, at de så sandelig var *løftets børn*, og at Gud ikke ville svigte dem i deres fangenskab. Som generationerne gik, glemte de imidlertid, *hvorfor* de havde kaldt sig selv ved dette navn, og de glemte endog snart, at *de var israelitter*, selvom Guds Ånd stadig var over dem. Det er meget let for børnebørn og oldebørn at glemme, hvem deres forfædre var, og hvad de forfædre gjorde, når forældre holder op med at lære deres børn om deres arv.

[KENDER DU DINE OLDEFORÆLDRES NAVNE? DINE TIPOLDEFORÆLDRES NAVNE? VED DU, HVOR DE BOEDE? HVOR DE KOM FRA? HVAD DE GJORDE? HVORDAN DE LEVEDE? HVAD DE STOD FOR?]

Det bør bemærkes, at når assyrierne og babylonierne erobrede en nation, deporterede de indbyggerne, splittede familierne; de gav sågar hver eneste fange et nyt navn, tvang dem til at tale fangevogternes sprog og tilbede fangevogternes guder. De forbød dem også at lære om deres egen historie.

[Sovjetterne anvendte meget af den samme strategi i Østeuropa: Litauere blev forbudt at tale litauisk og tvunget til at tale russisk (som de med vilje talte dårligt). De blev forbudt at hejse det litauiske flag eller lære deres egen historie. Traditioner måtte udfoldes *under jorden*. De fleste af kirkerne og bibliotekerne i Østeuropa blev tømt, bøgerne brændt og bygningerne anvendt til sovjetiske formål.]

Denne militærstrategi kan iagttages, når man læser Daniels Bog. Da det er let at forstå, hvordan israelitterne så let kunne glemme, hvem de var, og hvordan at stumperne af den mundtlige historieoverlevering og—tradition, som de gav videre til senere generationer, kunne blive korrumpet til *mytologi* (græsk, romersk, nordisk, druidisk og Edda).

J. Bernard Nicklin beretter i sin *Signposts of History*, at

“På *Shalmanesers sorte obelisk*, på British Museum, bliver *Israel, de ti stammer*, refereret til som *khumri*. Men her på den babylonske tekst på Behistun-stenen bliver en hvis rebel beskrevet som *Ghimris* høvding, tilsvarende *khumri*. Og den tilsvarende persiske tekst på denne sten oversætter *Ghimri* som *Sacae*”!³⁶ (s. 178) (Mine fremhævelser.)

Nimrud-obelisken (nu på British Museum) er en gammel assyrisk beretning, der blev udfærdiget 100 år før, Israel blev ført i fangenskab (ca. 800 f.Kr.). *Covenant Report*³⁷ (Nr. 5, 1991) afslører,

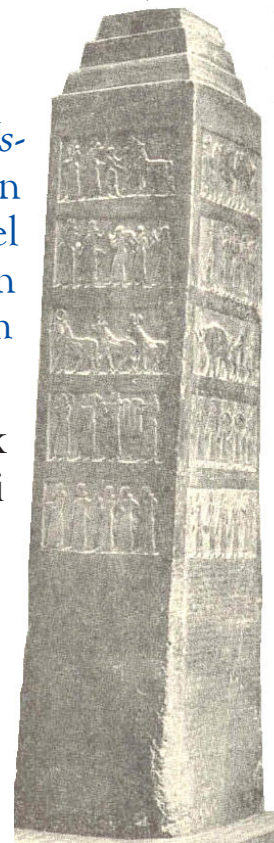
“De første arkæologiske beviser for en kronologisk forbindelse mellem Assyrien og Israel findes på inskriptionerne på... en kalkstensstele fundet ved Nimrud, kendt som den sorte obelisk. Denne sten blev indskrevet med Shalmaneser den III.s beretninger, med en illustration af den israelitiske konge Jehu, der bringer tribut til den assyriske konge. En inskription over illustrationen siger, ‘Dette er Iaua (Jehu), Khumris (Omris) søn’.”

[Brooks beskriver det her i *The Budding Fig Tree*, “Tributten fra Yahua Abil Khumri” eller “tributten fra Jehu, *Khumris* søn” (s. 28).’

Covenant Report beretter også, at

“På hebraisk begynder *Omri* med konsonanten “agin”, formelt kaldt “gayin”, som blev udtalt [ifølge det gamle system] med et gutteralt *h*, d.v.s. *gh* eller *kh*. Israelitterne ville helt naturligt have udtalt *Omri* som “*Ghomri*”, som blev til “*Khumri*” på assyrisk (s. 7). (Mine fremhævelser og parenteser.)

[Brooks beretter i hendes *Budding Fig Tree*, (s. 28) at denne information var en lærds værk, ved navn dr. T.J. Pinches.]

³⁶ For endog flere beviser på disse forskellige navne, se *The Post-Captivity Names of Israel* (1936) af William Pascoe Goard, L.L.D., F.R.G.S., F.R.E.S.

³⁷ British-Israel-World Federation, 242 Dominion Rd., Mt. Eden, Auckland, 3, New Zealand

Covenant Report informerer os også om, at kileskriftsberetningerne på assyriske lertavler fundet i Nineve og udgivet i *The Royal Correspondence of the Assyrian Empire* (1930) af Leroy Waterman, udgør endnu flere endelige beviser. På tavler daterende tilbage til ca. 707 f.Kr. bliver *Khumri* refereret til som *Gamera (Ghomri)*, hvilket er en forvanskning af *Gamir*, idet at inversionen af den sidste stavelse var typisk på assyrisk. På tavler fra ca. 679 f.Kr. bliver de endvidere refereret til som *Gimira*. De græske beretninger refererer til *Gimira* som *Kimmeroi*, hvilket på engelsk oversættes som *Cimmerians*.

[O.a.: Dansk: *kimmeriere*. —M.K.]

[Du kan atter konsultere Tillæg A, hvis der stadig er forvirring om berettigelsen af disse variationer i stavning.]

Beviser fra nyere tid

I England omkring år 1800³⁸ begyndte folk at stille spørgsmålene: “Hvem er angel-sakserne?” “Hvor kom de fra?” “Hvem var deres forfædre?” En anerkendt londoner advokat, Sharon Turner, F.A.S., R.A.S.L., trådte frem for at besvare disse spørgsmål. I tidens løb besvarede hans flerbindsværk af uforlignelig research ikke blot disse spørgsmål, men grundfæstede Turner som den ypperligste autoritet omkring angel-saksernes historie. Den dag i dag forbliver hans bøger det endelige ord om emnet. I hans værk, der omfatter næsten 1200 fantastisk studerede sider (udgivet i talrige oplag med forskellige antal bind og sider), med titlen *The History of the Anglo-Saxons*† (forfattet mellem 1799-1805), afslørede Turner, at angel-sakserne nedstammede fra skyterne, der kom til Europa fra *medernes byer ved Gozan-floden*.

[Dette var *præcis* det sted, hvor Israel var blevet sat, efter være blevet erobret og deporteret af Salmaneser V. af Assyrien i 720 f.Kr. (2. Konge 18:11) og præcis det sted, hvor israelitterne senere blev kaldt for *sacae* og *skuthe*.]

Turner citerer fra *Vetus Chronicon Holsatiæ* [*Holstens Ældste Krønikker*], der siger, “*Danerne og jyderne* er *jøder* [sic, israelitter] fra Dans stamme” (*The History of the Anglo-Saxons*, vol. 1, s. 109, fodnote “g”). (Mine fremhævelser og parenteser.) Turner viser også de forskellige stavemåder af *jyde* som: *geatum*, *giotæ*, *jutæ*, *gutæ*, *geatani*, *jotuni*, *jetæ*, *juitæ* og *vitæ*.

[Turner beretter, at *Vetus Chronicon Holsatiæ* var beretningen om de folks (*holtzati*) historie fra oldtidens region Holsatia (Holsten) i Oldsaksen (Eald Saexen). Regionens navn kom fra det old-saksiske ord *holt*, “en skov”; og *saeten*, “at blive sat”. Regionen var unik, idet den

³⁸ —præcis på den profeterede tid, der ville markere enden på Israels nationale afstrafningsperiode. (2520 år fra den tid, hvor hver stamme blev ført i fangenskab, Daniel 7:25; 12:7.)

nød de gode sletter og skove, noget højere beliggende end regionerne i de vestlige og sydlige kyststrækninger i Old-Saksen, som var hjemsted for mange sumpe. (s. 90, 91.)]

Hvor interessant. Man behøver ikke at være et geni for at kunne regne ud, at, eftersom alle de europæiske folkeslag blot er forskellige grene af den samme folkefamilie, og hvis *danerne* og *jyderne* er israelitter, så *må alle de andre europæiske stammer også være israelitter*.

Diodorus Siculus (død efter 21 f.Kr.), en siciliansk historiker, der skrev sit fyrrbindsværk *Historiens Bibliotek* på græsk, bemærkede,

“Skyterne nød oprindeligt kun et meget lille stykke jord, men.... [ved deres tapperhed] idet de gradvist voksede stærkere, udbredte de deres herredømme nær og fjern, og opnåede til sidst et udstrakt og herligt rige... slog sig ned nær Araxes-floden... voksede mere og mere i velstand, og havde konger, der var meget berømte; fra hvem *sacanerne* og *massageterne*³⁹ og *arismapierne*, og mange andre kaldt ved andre navne, har deres oprindelse. Blandt andre var der to bemærkelsesværdige kolonier, der blev taget ud af de erobrede nationer af de konger; den ene bragte de ud ad Assyrien og slog sig ned i landet mellem Paphlagonien og Pontus [i det sydlige Rusland omkring Sortehavet], den anden ud af Medien, som de placerede nær floden Tanais [Don], hvis folk kaldes *sauromatierne* [sandsynligvis en litauisk stamme].” (Mine fremhævelser og parenteser.)

Diodorus hentydede også til dem som “foragtelige i deres oprindelse”, hvilket er bevis på, at de engang var et trælbundet folk. F.C. Danvers, K.C.C., F.R.S.S., indikerer i sin *Israel Redivivus (Israel Andenhånds)* (1905), at Diodorus også identificerede to kolonier blandt *skyterne*, der var *israelitter* fra det babylonske fangenskab (s. 97).

Kort 8 i *Aids to the Student of the Holy Bible* (1880), der blev skrevet af mange af datidens velkendte Bibel-autoriteter⁴⁰, viser også, at eksil-israelitternes bosættelser fra det andet fangenskab kunne lokaliseres i Medien, præcis samme sted hvor *Umman-Manda*⁴¹ gjorde oprør i Esarhaddons dage. På dette tidspunkt havde israelitterne været i fangenskab dér i næsten 40 år.

³⁹ Massagetae var de større getae; thyssagetae de mindre getae. Disse blev snart til goterne: ostrogoterne (øst) og visigoterne (vest).

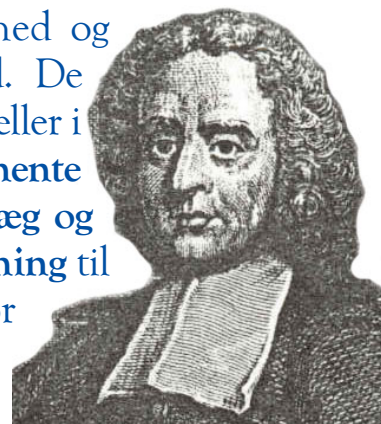
⁴⁰ —herunder den eminente professor (og præst) A.H. Sayce, professor i assyriologi ved Oxford University, der troede på, at de angel-saksiske folk var Israel.

⁴¹ Brigade-general W.H. Fasken, C.B., beviser i *Cimmerians and Scythians*, at Umman-Manda, Gimmirra, Saka, Kimmerioi og skyterne alle var identiske med hebræerne.

[Hvor ironisk, at skyterne, der havde alle israelitternes kendetegn, kom ud fra netop de to steder, hvor Israel var blevet deporteret til i sin fangenskab—og på præcis samme tidspunkt. For dem, der ikke er hjemme i oldtids- og bibelsk historie, så faldt det babylonske rige til det medo-persiske rige, kort tids efter at førstnævnte havde ført Israel i fangenskab.)

William Pascoe Goard, LL.D., F.R.G.S., F.R.E.S., citerer i sin *The Post-Cap-tivity Names of Israel* (1934) professor Charles Rollin fra *Ancient History*,⁴²

“Ifølge... [Justinus] levede *skyterne* i stor uskyldighed og enkelthed... og... var... uden kendskab til nederdrægtighed. De inddelte ikke deres land blandt dem selv... Horacius fortæller i en af sine oder, at... **de ikke havde nogen huse eller permanente opholdssteder**; men **vandrede konstant med deres kvæg og deres hjorder** fra land til land... og gjorde **mælk og honning** til deres primære fødekilde... Justin siger, at denne foragt for enhver form for bekvemmelighed blev gået til med en **ærlighed og oprigtighed i manerer**, hvilket også hindrede dem i at begære deres naboers goder (s. 57-58). (Mine fremhævelser.)

I sin veldokumenterede bog, *Dan: Israels Pioner* (1879, dansk 1993), beretter oberst J.C. Gawler (vægter for kronjuvelerne ved Tower i London) om andre oldtidsvidnesbyrder angående skyterne. Gawler skriver,

“Strabo citerer også adskillige forfattere, som taler om *sakai’ernes fremragende love og sædvaner*. En *skythisk* stamme, som betegnes som ‘*en retfærdig race*.’... ‘*Skythernes love, skikke og sædvaner*’, siger Epiphanius, ‘blev af de øvrige folkeslag betragtet som en rettesnor for politisk, borgerretslig og civiliseret adfærd.’... Hvad angår deres [*skyternes*] hurtige vækst og ekspansion, deres *fremragende love*, deres uddannelse, *afsky for svin* m.m. kan man konferere med Diodorus, Herodot, Strabo, Aiskylos, Epiphanius m.fl. ... Euphoros citerer Choerilius, som kalder de asiatiske sakaier ‘en koloni af nomader, *en retfærdig stamme*.’ ... Herodot optegner også, at skytherne ‘*omhyggeligt undgår anvendelse af fremmede skikke*’.”⁴³ (s. 41, 42, 43) (Mine fremhævelser og parenteser.)

⁴² —(skrevet mellem 1730-1738) taget fra Bog VI, sektion III; (s. 18-19 i 1828, New York-udgaven). Charles Rollin (1661-1741) var en dekoreret fransk historiker, og rektor ved Paris Universitet i 1694, professor i veltalenhed, og medlem af det kongelige akademi af inskriptioner og belles lettres.

⁴³ —endog de nær beslægtede nationer, især grækernes; *Herodot af Halicarnassus’ Historier* (skrevet ca. 450 f.Kr.), bog IV, afsnit 76.

[O.a.: Disse citater er fra J.C. Gawler: *Dan: Israels Pioner* (Palma Forlaget: Næstved, 1993). —M.K.]

Oberst Gawler fortsætter,

“Dacæ som kaldes *Polistæ*’, som boede der på Josefus’ tid. Deres strenge levevis minder om essenernes sekt blandt jøderne. (Antiq. 43.1.5): ‘Og jeg tror visselig, at disse er identiske med dem, som Strabo kaldte plistæ, og som var af ‘*Abii*’ stamme (en *skythisk* stamme, som arierne kalder ‘*det retfærdigste folk i verden*’).” (Ortellius, Thesaurus, *Dacia og Moesiæ*. (s. 43) (Mine fremhævelser om parenteser.)

Gawler beretter også, at betegnelsen *Daci* på latin er *Dacæ* på græsk, og ved at følge omvendelsesreglerne til hebraisk, kan *d*’et blive forvansket til *tz* eller *s*, hvilket resulterer i *tzaki* eller *sakai* (s. 26).

W.E. Filmer beretter i *Our Scythian Ancestors*,✠ at

“Herodot fortæller os, at skyterne ‘*aldrig bruger svin til ofringer*’, og vil sågar ikke avle dem nogetsteds i landet.” (Herodot, bog IV, afsnit 63)

Filmer beretter også, at Herodot rapporterer, at selv om *visse individuelle* skytere havde en svaghed for andre folks hedenske skikke, var det ikke velset blandt skyterne som en helhed—og gav svære straffe. Han beretter om én speciel hændelse: En mand ved navn Anarcharsis så, mens han rejste i Grækenland, nogle folk, der tilbad og ofrede til en af deres moderguder. Da han kom hjem, ofrede han selv til denne gudinde, hvilket skyterne straffede ham med døden. Herodot beretter, “og hvis nogen nu spørger om Anarcharsis, så vil skyterne sige, at de ikke har hørt om ham.” (IV, afsnit 76) Herodot beretter, at den samme dødsstraf blev udført imod Scyles, da hans folk fandt ud af, at han tilbad den græske gud Bacchus Dionysus—*selv om han var deres konge* (IV, afsnit 78-80). Herodot berettede, at skyterne også *dømte falske profeter til døden*. (IV, afsnit 68-69)

Disse historiske beretninger passer perfekt på israelitterne. Efter de kom ud ad Egypten, *vandrede de som nomader uden nogen permanent landopdeling*, de var *kvægog fårehyrder*; de indtog det forjættede land—et land med *mælk og honning*.

[Israelitterne spiste traditionelt honning (1. Mose 43:11; 2. Krønike 31:5; Esajas 7:15; Ezekiel 13:16; Matthæus 3:4; Lukas 24:42) og havde sågar *fået bud af Gud* om at spise honning (5. Mose 32:30; Ordsprogene 24:13; 25:16).]

Selvom israelitterne ikke var uden synd, *stod de selv i deres afstraffelse alligevel frem blandt de andre folk i deres samlede moral*. De modtog Guds Lov under Moses, der *forbød begær efter deres næstes ejendele og som forbød andre nederdrægtigheder*. Gud erklærede endvidere, at *andre folk ville lære af Israel*, og at Israel *ville lære nationerne* (Mika 4:2); og her ser vi, at skyternes livsstil og moral blev normen; *og sådan var det også med oldtidens Israel*. Det er beskrevet

i Bibelen, at når andre nationer nægtede at acceptere Israels moralske veje, så forsøgte disse andre folk at forføre Israel gennem umoralitet. (Se de talrige beretninger i 2. Mosebog og 4. Mosebog.) Det synes alligevel sandsynligt, at israelitterne i deres afstraffelse, selvom de til tider var rebelske, *var nøjere med at følge Guds Lov og "ikke lære hedningernes veje"*, som de ønskede afstraffelsen løftet, ikke gjort hårdere. Vi ser endvidere, at skyteren, der tilbad en hedensk gud, blev dømt til døden. *Ikke-israelitiske folk tolererede dybest set tilbedelsen af fremmede guder, så længe den nationale gud også blev holdt i ære*; mange nationer forsøgte endvidere konstant at "prøve" nye guder, da deres nuværende gud ikke kunne tilfredsstille deres behov. *Israelitterne havde imidlertid fået påbud fra Gud om at dømme enhver af deres eget folk til døden, der tilbad nogen anden gud end den sande Gud Jahve* (2. Mose 20:4, 5; 5. Mose 13:4-10; 2. krønike 15:12-13). *Dem, der endvidere vendte sig væk fra sandheden, blev enten dødsdømt eller afskåret* (henrettet eller udstødt) og *deres navne blev glemt eller brugt som forbandelse* (4. Mose 5:27; Jeremias 22:30; Esajas 65:15; Matthæus 18:17; 1. Korinther 16:22; Galaterne 1:9). *Selv Israels konger, prinser og præster skulle leve op til samme norm.* Selv om folket ofte ikke gjorde alvor af at føre dommene over deres syndende ledere ud i livet, så udførte Gud Selv ofte straffen. Gud påbød endvidere Israel, at *dræbe enhver af de profeter, hvis profetier ikke gik i opfyldelse*, og enhver profet, der ville *forsøge at føre folket til at tilbede andre guder* (5. Mose 13:1-5; 18:20-22).

[Venstreorienterede mennesker mener måske, at sådan afstraffelse er barbarisk. Hvis straffen for forbrydelsen imidlertid ikke er stor nok til at afskrække forbryderen, så bliver hele samfundet, og selve samfundet, barbarisk.]

Det bør også bemærkes, at i den ovenstående beskrivelse er skyterne beskrevet som **ekstremt fredelige, og dog barske i kamp. Dette beskriver Israels karakter**, som givet af Gud. Når Israel mødte et andet folk (andre end Guds værste fjender) i krig, var de de første til at tilbyde fred; hvis fred blev forkastet, skulle de *ødelægge dem fuldstændigt* (5. Mose 20:10-12). Dette var den dybere betydning af *olivengrenen* og *pilen*, to af Israels symboler.

Angående den skytiske nations begyndelser erklærer Frederick Haberman, i sin klassiker *Tracing Our Ancestors* (1934),

"Skyterne fortalte Herodot [bog IV., afsnit 5, s. 93-94]... at deres nation havde eksisteret tusinder af år før Darius' invasion. Hvis vi derfor daterer tusind år tilbage fra Darius' tid (515 f.Kr.), kommer vi til 1485 f.Kr., tiden for det store exodus [fra Egypten], da Israel blev grundlagt... De levede ved Gerrhus, en biflod til Dneister. Herodot inkluderer i de skytiske stammer geterne, der levede ved brederne til Donau, d.v.s. Ezras Arsareth... Disse getere, fortæller

Herodot os, troede på deres udødelighed, at de efter deres død kom til *Zalmoxis*, hvilket betyder... “Mose Gud”. Således blev landet, hvori *geterne* boede, kaldt for *Moesien*, thi dér boede “Mose folk”. (s. 129) (Mine understregninger og parenteser.)

Herodot beretter også, at *grækerne*, der levede ved *Hellespont* (*Dardannellerstrædet*) og Pontus (ved Sortehavskysten i Kappadokien), fortalte, at *Salmoxis* var **en mand**, der engang var **en slave** og levede på Samos (græsk ø i Ægæerhavet ved Tyrkiets vestkyst), som *efter at have vundet sin frihed blev meget rig og vendte tilbage til sit eget land*. Datidens trakere var primitive og enkle, og dog var Salmoxis *veluddannet* og *fin*. Han byggede en hal, hvor han forsamlede sine høvdinge, og lærte dem, at hverken dem (der var velplacerede ved hans bord) eller deres efterkommere nogensinde ville dø, men ville leve forevigt et andet sted og få alle slags goder (IV., s. 95).

Dette er tydeligvis historien om Moses: Moses var vokset godt op i Egypten og havde fået en af sin tids bedste uddannelser. Han blev imidlertid gjort til slave, da han nægtede at leve i luksus, mens hans med-israelitter blev misbrugt som slaver. Da Moses så en med-israelit blive banket, dræbte han gerningsmanden og måtte fly Egypten (2. Mose 2:14-15). De Oprigtiges Bog⁴⁴ bekræfter dette (LXXI, 8-11; LXXII, 22). De Oprigtiges Bog indikerer også, at Moses, efter han forlod Egypten, tog til Kush (Etiopien⁴⁵) og blev en konge dér. Derfra tog Moses til Midjan, som Skriften beretter. Da Gud *oprejste Moses* til at føre Israels børn ud ad Egypten, blev israelitterne fortalt, at de skulle låne alt, hvad de kunne, af deres egyptiske naboer. Da de således udvandrede, *var de et rigt folk* (2. Mose 11:2; 12:35-36). Efter de havde forladt Egypten, satte de sejl *efter deres tidligere hjem*. Moses *byggede på Jahves bud et tabernakel, hvoromkring folket samledes*. Skriften lærer klart, at israelitterne blev instrueret, *at hvis de fulgte Guds veje, ville “de og deres slægt efter dem”, leve for evigt i Guds nærvær, i det nye rige*.

Nu undrer du dig måske over, hvilken forbindelse *Egypten* har med vor diskussion om den *græske* legende. Som vi skal se peger alle beviserne fra verdslig historie og traditionelle beretninger hen på, at selve den græske nation blev grundlagt af “en gruppe slaver”, der forlod Egypten, og blev anset for at være et *helligt folk*. Størstedelen af disse slaver *vendte tilbage til deres oprindelige hjemland i Kana'an*.

⁴⁴ [O.a.: Den ældgamle ikke-kanoniske De Oprigtiges Bog bliver nævnt som reference to steder i Bibelen (Josva 10:3 og 2. Samuel 1:18). De Oprigtiges Bog *findes* bevaret den dag i dag, som i den engelske oversættelse fra 1840, *The Book of Jasher*. —M.K.]

⁴⁵ —der, ligesom Egypten, oprindeligt var en hvid nation. Dette forklarer, hvorfor Etiopien har nogle symbolfragmenter af israelitisk oprindelse.

Legender og obskure historier, overleveret fra mund til mund, bliver let forvanskede og detaljer bliver overforenklede eller udeladt; og de er noget upræcise i visse detaljer, selvom historien i sin helhed tegner en klar parallel.

[Det bør forstås, at enhver nation vil beskrive sine naboers (eller fjenders) historie i et ganske andet lys, end de nabo-nationer ville beskrive sin egen historie. I udfærdigelsen af kort placerer de fleste nationer endog *deres eget* land i midten. Folk fra en anden nation tænker ofte, at kortene ser mystiske ud, når de ser de, da de er vant til at se *deres eget* land i midten af kortet. Sådan er det også med historier. Verdslige historier bliver endvidere som regel kun skrevet, så de *komplimenterer* den skrivende nation, nærmere end at beskrive historien oprigtigt,⁴⁶ så uflatterende som det ville være. Bibelen er dybest set den *eneste* historiske beretning, der præsenterer alle sine fejl.⁴⁷ På den anden side "omskriver" sandhedens fjender i Amerika konstant historien, lige som sovjetterne sædvanligt omskrev deres historie omtrent hvert årti, for at tildække sandheden.]

Eftersom Grækenland blev grundlagt af slaver fra Egypten, så huskede én gren af deres efterkommere, *geterne*, sandsynligvis kun på de mest nylige begivenheder i deres historie.

[Vi skal snart dække langt mere detaljerede informationer om oldtidens grækere.]

Endelig, angående lighederne mellem skyterne og Israel, så beretter Herodot, at der var en speciel stamme blandt skyterne, der **levede adskilt** fra resten af skyterne. De blev kaldt *Argippaei*. De boede i hytter af hvid filt. Herodot berettede,

"Ingen mennesker skader disse folk, thi de anses for hellige, og de ejer ingen krigsvåben. De dømmer deres naboers skænderier, og de fanger, der søger til dem for beskyttelse, lider ikke fortræd." (IV., s. 23)

⁴⁶ Er det ikke interessant, at de germanske folk er så velkendte for deres ærlighed, at sågar et ord med betydningen "ligefrem ærlighed" [*frank*] blev dannet efter selve navnet af en af de germanske stammer: *frankerne*.

[O.a.: Jvf. *blåøjet*. —M.K.]

⁴⁷ Det bør pointeres, at Bibelen er *fuldstændig* troværdig, lige meget hvad de venstreorienterede, Gud-hadende "eksperter" siger. Ingen arkæologiske beviser har *nogensinde* bevist Bibelen imod – arkæologien har kun "bevist" den bibelske beretning som sand. Bogen *The Signature of God* af Grant Jeffrey er særdeles anbefalelsesværdig til den skelnende læser. Selv om jeg anser Jeffrey for at tage fejl m.h.t. profeti og hvem det sande Israel er, tror jeg, at han har gjort et fantastisk arbejde i at bevise, at Bibelen er fuldstændig pålidelig. Han beviser meget overbevisende, at Bibelen ikke kunne være skrevet af mennesker, men kun kunne være blevet skrevet af *Gud Selv*. Arkæologien har bevist, at informationen fundet i Bibelen er sand (selv om "eksperterne" benægtede det i årevis). Meget af informationen i Bibelen kunne ikke være opfundet af mennesker, eftersom meget af den videnskabelige information i Bibelen var tusinder af år forud for selv den tids mest avancerede viden. Jeffrey beviser ud fra omtrent et dusin forskellige vinkler, at Bibelen kun kunne være blevet skrevet af Gud Selv, og Bibelen er aldrig blevet bevist forkert, hverken historisk eller videnskabeligt.

Disse er tydeligvis Israels præster og levitter, *der blev anset for hellige, bar hvide linnedklæder, og adskilte sig selv fra resten af israelitterne og kæmpede endog ikke i krig*. De var *også ofte dommere* (4. Mose 27:2; 1. Krønike 23:2-4; 26:20, 28-29; 2. Krønike 19:5-11). *Tilflugtsbyer eksisterede* endvidere, og de blev *styret af en ypperstepræst*. Mennesker, der var skyldige i ulykkestilfælde med døden til følge og flygtede til disse byer, *måtte ikke skades* (4. Mose 35:6-32).

Der var en gren af skyterne kendt som *de kongelige skytere*, der var *tapre* og *anså alle andre skytere for deres slaver*. Der var også *diverse skytiske stammer*, der *gjorde oprør imod de kongelige skytere, og flyttede til forskellige regioner, så de ikke længere var under deres overherredømme* (IV, s. 20-21).

Judas stamme var Israels *kongelige stamme*. *Grundlæggeren af Judas stamme, Juda selv, siges selv at skulle have været meget tapper og bidsk i kamp*.

[Selv om Juda ikke var den førstefødte, havde han herredømme over sine brødre (1. Krønike 5:2). Se også De Oprigtiges Bog XXXIX, LIV.]

Overherredømme og magt yngler ofte arrogance og foragt. *Mange konger misbrugte deres magt. Da Israels kongerige blev delt, rev de nordlige 10 stammer sig løs fra Juda, efter Salomos søn forøgede skattebyrden på Israel*. Der var andre tider, hvor *dele af forskellige israelitiske stammer løsrev sig og gik deres egne veje fra resten af deres brødre*.

I sin *Israel's Racial Origins and Migrations* (1934) beretter **brigade-general W.H. Fasken, C.B.**,

“Det bør erkendes, som dr. Goard har kommet os i hu, at Israels historie, som givet til os i Bibelen, er Israels historie i *Palæstina*. Hvis nogen del [rest] af Israel, under Israels nationale ophold i “Landet”, forlod det lands geografiske grænser, ophørte de [så] med at finde et sted i [den bibelske] historie. De er [imidlertid] ikke glemte i pagten eller profeti, men idet de er vandret ud ad det land, de har, vandrede de af netop den grund, ud af den [bibelske] historiske beretning. (s. 67) (Min kursiv og understregninger.)

Lad os overveje et meget vigtigt bevis-element, der forbinder israelitterne med skyterne. Oberst Gawler erklærer, “Arsareth... [er] floden *Sereths* by eller land, som flyder ud i Donau...” Brigade-general sir Standish G. Crawford, Bart., C.B., C.M.G., C.I.E., D.S.O., bevidner om dette i sin bog *Our Celtic Heritage* og indikerer, at *Sereth-floden* er en biflod til Donau i Moldavien, og at *Arsareth* ganske enkelt betyder “et andet land” (s. 1). Når israelitterne i denne sammenhæng talte

om Arsareth, “et andet land”, hentydede de til “et andet Israels land”—et nyt hjem, som Gud havde lovet dem.

Oberst Gawler indikerer endvidere,

“M. Sailman, en “jødisk”⁴⁸ forfatter i 1818, citerer i sin *Researches in the East* Ortellius, “der noterer, at kongeriget Arsareth (se 4. Ezra xiii. 45) [var] der, hvor de ti stammer... [endeligt slog sig ned]... tog navnet *gauthei*...” John Wilson har bemærket [formodentligt i sin *Our Israelitish Origin* (1870)], at *geternes* land var på grænsen til Donau-bifloderne, ved floden Sereth, hvor der er en by med det samme navn, hvilket på hebraisk ville blive til *Arsareth*”. (s. 28) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Navnet *gauthei* er vigtigt, thi dette udmærker israelitterne som Europas germanske stammer. Oberst Gawler erklærer, “Skyterne blev senere kendt som *gotere*, eller *gothi*, sikkert fordi at *geterne*... mest var i kontakt med romerne, der til gengæld [kaldte] alle skytere for *gothi*”. (s. 27-28) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Dr. George Moore erklærede i denne sammenhæng,

“Navnet *goter* blev, som allerede antaget, overflyttet fra Palæstina til egnene omkring Det Kaspiske Hav, hvor *geterne* og *sacae*, *goterne* og *sakserne* historisk set findes sammen”. (s. 13, *British History Traced From Egypt to Palestine*✠ (1927), Commander og pastor L.G.A. Roberts, Royal Navy.)

Den romerske historiker Plinius den Ældre (23-79 e.Kr.) indikerede,

“Navnet *skyter* er blevet udstrakt i enhver retning, endog til *sarmaterne* og *germanerne*... Hinsides Donau er Skytiens folk. Perserne har kaldt dem ved hovedbetegnelsen *sacae*. De endnu ældre forfattere giver dem navnet *aramii* [aramæere]. Disse *skyteres* masser er utallige;⁴⁹ i deres liv og skikke minder de meget om *Partiens* folk. Deres stammer er bedre kendt som *sacae*, *massagetae*, *dahae*... (*Historia Naturalis*). (Mine fremhævelser og parenteser.)

⁴⁸ Det bør bemærkes, at det ikke kun har været ikke-“jødiske” mennesker, der har hævdet, at de angel-saksiske folk faktisk er Bibelens israelitter; der har også været diverse “jødiske” autoriteter, der har tilstået dette. Se **Tillæg B**.

⁴⁹ “**Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles.... Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.... Så mange skal dine efterkommere blive.... du skal blive fader til en mængde folkeslag.... jeg gør dig til folkeslag, og konger skal nedstamme fra dig.**” (1. Mose 13:16; 15:5; 17:4, 6)

Det bør bemærkes, at Israels land i Bibelens dage var en del af *Syrien*, og det sprog, Kristus talte, var *aramæisk*. Israelitterne selv bliver i Skriften omtalt som aramæere, og Abraham var en aramæer.

[Se 5. Mose 26:5 og 1. Mose 25:20. Ordet *aramæer* (#761) betyder "en højlandsbeboer". Folket, der i dag kendes som "syreer"*, er lige så forskellige fra de *oprindelige* syreer som nutidens grækere er forskellige fra *oldtidens* grækere; ligesom at de *oprindelige* italienere,⁵⁰ spaniere, portugisere og franskmænd, o.s.v., var *fuldstændig* forskellige folk, sammenlignet med de folk, der nu dominerer de lande, der har navne efter deres grundlæggere. Sådan er det også med Amerika i dag.

* O.a.: i mange Bibeler oversat "aramæere".]

Yderligere beviser for, at skyterne, der avlede de germanske folk, selv faktisk er israelitterne fra Bibelen, findes i selve de skytiske grave (*tumuli*), der er blevet fundet i det sydøstlige Rusland (Skytien og Krim). Gravene dateres fra 580 f.Kr. til det 1. århundrede og indeholder mange af israelitternes symboler, såvel som fine dyretegninger af nær-østlig afstamning.⁵¹ I adskillige af disse grave blev der fundet hebraiske manuskripter, hvoraf nogle blev oversat af professor Herbert Bruce Hannay som følger:

"Jeg er Jehudi, Mose søn, søn af Jehudi den Mægtige, en mand af Naftalis stamme, som blev ført i fangenskab sammen med de andre af Israels stammer af prins Shalmaneser, fra Samaria under kong Hoseas regering, Israels konge. De blev ført til Halah, til Habor—som er Cabul—til Gozan og til Cheronesus—som er Krim". (Haberman, s. 129)

Der er fundet tusinder af gravsten på Krim i skytiske kirkegårde med hebraisk-fønikiske inskriptioner, hvoraf 700 er blevet oversat af professor Chwolsen fra Petrograd. Nogle af disse læser som følger:

"Dette er Bukis gravsten, søn af præsten Itchak; må hans hvile være i Eden ved tiden for Israels frelse. I år 702 af vort eksil".

⁵⁰ Den højt ansete major Robert H. Williams (militærets efterretningstjeneste) afslører i *The Ultimate World Order* (ca. 1947), at de oprindelige italienere var lyshudede, blonde og blåøjede, og stammede fra Norden. Alfred P. Schultz giver i *Race or Mongrel* (1908) en meget detaljeret og oplysende historie om det tidlige Italien, og den nations racemæssige opbygning fra dens tidligste dage.

⁵¹ Disse kan ses i *American Journal of Archaeology* (1914), vol. 18, og *Illustrated London News*, 3. januar og 14. februar, 1914.

En anden gravsten læser:

“Til en af de trofaste i Israel, Abraham ben Mar-Sinchah af Kertch, i år 1682 af vort eksil, da Rosh Mescheks udsendinge kom til Kiou vor herre... Prins David, Halmah, Habor og Gozan, til hvilket sted Tigleth Pileser havde ført Rubens og Gads sønner i eksil, og halvdelen er blevet spredt over hele kysten.. så langt væk som Kina”. (Haberman, s. 130)

E.P. Ingersoll erklærer i *Lost Israel Found In the Anglo-Saxon Race*✠ (1886), at mange af disse gravstene (hvoraf nogle findes i Skt. Petersburg Museet) indeholder inskriptioner, der er klart israelitiske; såsom “Moses Levi [en præst] døde i år 726 af vort eksil” og “Levitten Zadok, Mose søn, døde 4.000 år efter skabelsen, 785 af vort eksil” (s. 34).

Herodot berettede også (ca. 450 f.Kr.), at skyterne benyttede dette område til deres begravelsessted. Han erklærede, “Deres kongers grave er i Gerrhis land, hvor Borythenes [floden Dneiper] ophører med at være farbar” (IV, s. 71).

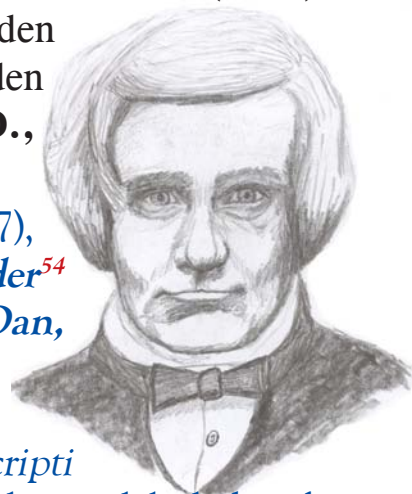
De oprindelige grækere

De oprindelige grækere fra oldtiden—de grækere, der var berømte for lov og orden, kunst, filosofi og videnskab, som vi alle har nydt godt af—var israelitter, primært af Dans stamme: *Achæerne*, *argoserne* (*argonauterne*), *athenierne*, *bithenierne*, *colchinas*, *dalmaterne*, *danaaerne*, *dorierne*, *filipperne*, *frygerne*, *hellenerne*, *ionerne*, *illyrerne*, *kappadokierne*, *karthagerne*, *kilikerne*, *korintherne*, *lacedaemonierne*, *laodakierne*, *lykonierne*, *makedonerne*, *mileserne*, *mykenerne*, *pelasgerne*, *pelopeneserne*, *spartanerne*, *thessalonikkerne* og *trakerne*.

Ingersoll beretter, at ifølge Oxonian⁵² var Herodot selv en israelit af Dans stamme (s. 50, fodnote). Den apokryfe 1. Makkabæerbog afslører, at de græske spartanere var af Israels-afstamning (12:1-21). Josefus, den anerkendte jødiske historiker, bekræfter dette (*Flavii Josephi Jødiske Historie* XII, IV, og XIII, V).

Brigade-general Fasken skriver, at “det var Israel, og primært Dans stamme, der tilvejebragte det menneskelige element i det klassiske Grækenland” (s. 64). I sin lærde bog *Dan: Israels Pioner* citerer oberst Gawler den monumentale *Ethnology of Europe* (1852; s. 137) af den anerkendte **professor Robert Gordon Latham, M.D., F.R.S.**, som følger:

“Jeg mener”, siger Latham (*Ethnology of Europe*, s. 157), “at det besmykkende⁵³ navn hos de *argivittiske danaider*⁵⁴ ganske enkelt henviser til den *israelitiske stamme Dan*, men vi er blot så vant til at begrænse vores tankegang til Palæstinas landområde, når det drejer sig om israelitterne, at vi behandler dem, som om de var *adscripti glebæ* [O.a.: Latin: vokset fast i jorden.] og ignorerer den andel, de kan have haft i resten af verdenshistorien. Dans, Efraims og Ashers havne mellem Tyrus og Askalon har uden tvivl haft samme historie som havnebyer i almindelighed. Det lå ikke ved Middelhavskysten for ingenting. Hvilket lys kunne der ikke være blevet kastet over oprindelsen af Peleponnes’ navn og Pelop-slægten, hvis der et andet sted i verden havde eksisteret en anerkendt nation ved navn Pelopes, som med uigenkaldelige forbindelser og ifølge

⁵² alias præsten W.H.M. Milner, M.A., F.R.G.S., A.V.I. (ca. 1883). Se *Israel's Wanderings* (1900).

⁵³ Engelsk/Latinsk: *eponymous* = “navnet på en rigtig eller mytologisk person, som antages at have været oprindelsen af navnet til en bestemt region eller folk.”

⁵⁴ Argive = “en region i oldtidens Grækenland”.

samtidige optegnelser havde ligget på Asiens kyst. Hvem ville have tøvet med at forbinde de to? Ikke des mindre er dette netop tilfældet med *danaiderne* og *danaitterne*, men dem er der ingen, som forbinder med hinanden! (Mine fremhævelser og parenteser.)

Hvilket udsagn! Den eneste forklaring er enten *dyb uvidenhed* eller en *sammensværgelse* om at skjule sandheden. Den kendsgerning, at Gud erklærede, at Hans folk Israel ville være det eneste middel gennem hvilken alle jordens nationer ville blive velsignede, og at Israel ville være verdens lys, kræver, at det sande Israel (uanset hvad navn Israel nu går under), i ethvert århundrede af enhver tidsalder, fra Abraham til nu, må opfylde udmærkelsernes rolle—et folk, der opfylder denne rolle på en sådan måde, at man ikke behøver et mikroskop for at opdage eller bemærke dem: et folk hvis rolle er ekstraordinær, fremtrædende og i front, så det ikke kan overses. *Kun én gruppe af folk* har nogen sinde været i stand til at udfylde skoene af denne særegne, profeterede karakter, som det sande Israel skulle have. Og dog, af en eller anden grund, synes moderne “lærde” at tænke, at det er umuligt, at det historiske Israel skulle være nogen andre end de moderne “jøder” (eller de ved, at de ikke er det, men vil afholde alle fra at lære sandheden at kende)—selv om alle beviser peger i modsat retning.

[Selv om moderne “jødiske” rabbinere hævder, at de ikke ved, hvad der skete med Israels 10 *fortabte* stammer, så har nogle bekendt, at de angelsaksiske folk er Israel.]

Ingersoll afslører,

“Fra historiske beviser, der nyligt er kommen for dage, ser det ud til, at Dan længe havde kendt til den vestlige verden; at han havde været vant til at foretage rejser med *fønikerne*⁵⁵ over hele Middelhavet, og hinsides Herkules’ Stræder; og at han alene, uden følgeskab af sine naboer, havde sejlet til Egypten, og derfra til *Grækenland*, og tog en koloni af sit eget folk med sig; og at disse *danai* skulle være blandt *Grækenlands første bosættere*. Det erklæres endvidere, at *Dan* havde været meddelagtig i ødelæggelsen af Troja; og han dernæst erobrede Makedonien, og at Alexander [den Store] ser ud til at være nedstammet fra netop denne af Israels stammer... Dan bosatte sig, efter ødelæggelsen af Troja, i netop den region, hvor han byggede *tolv* byer.” (s. 14) (Mine fremhævelser og parenteser.)

⁵⁵ Se Tillæg C-1.

Oberst Gawler erklærer, at Allatius indikerer, at

“...de *israelitter*... befolkede landene i *Iberia* [Spanien] og *Kolkis* [Grækenland]. Han henviser til Konstantin Porfyrogenetes som støtte for, at indbyggerne i Iberia er af israelitisk oprindelse. Navnet *Iberia* tyder—ligesom *Bitynien*, der også ligger på Sortehavets kyst—på en *hebraisk oprindelse*.” (s. 35) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Legenderne vil, at Grækenland blev grundlagt af egyptere. Israelitterne blev selv, til tider, kaldt *egyptere* (2. Mose 2:19). [Det er veldokumenteret, at de *oprindelige* egyptere var hvide.⁵⁶] Gud Selv erklærer, “...*fra Egypten kaldte jeg min søn*.” (Hoseas 11:1) Eldad, en hebraisk skribent fra det 9. århundrede, indikerer i et brev til spanske hebræere, at *Dans stamme*, på Jeroboams tid (ca. 975 f.Kr.) var uvillig til at udgyde sine brødres blod; og hellere end at udgyde Judas blod forlod han Israels land og vandrede til *Grækenland* og *Danmark*. [Se både Ingersoll (fodnote s. 16) og Gawler (s. 6), der citerer *Researches in the East* (1818), Sailman.]

[Dette svarer til den historie, vi netop så, om de *almindelige* skytere, der brød ud fra de *kongelige* skytere.]

Det er interessant at bemærke, at da Grækenland blev selvstændigt i 1832, blev den bayerske prins, Otto I., valgt til konge. Han blev afsat i 1862. I hans sted valgte Grækenland en *dansk* prins, der blev **kong Georg I.** Grækenland antog en demokratisk forfatning og *Danmarks* våbenskjold.

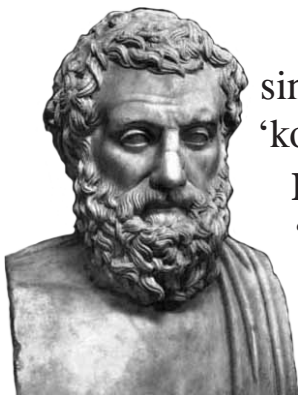
Jeoffrey Keating beretter i sin *General History of Ireland* (1620), at

“*Dan-anerne* var et folk af stor lærdom og velstand. De forlod *Grækenland* efter et slag med assyrerne og tog til *Irland*, og også til *Danmark*, og kaldte det *Dan-mares, Dans land*.” (Min fremhævelse.)

⁵⁶ Dette kan hurtigt bevises, når man husker på, at Moses (den berømte israelitiske leder) blev opdraget fra barnsben af en egyptisk prinsesse, og hverken egypterne eller israelitterne havde nogen grund til at tro, at han *ikke var en egypter*. Tale, uddannelse, skikke og mode/hår var hovedtrækkene, der adskilte de to; ikke hud-, hår- eller øjenfarven, ansigtsformen eller andre genetiske karakteristika. Se **Tillæg C-2**. En stor gruppe israelitter fra det sydlige rige (Juda) flyttede endvidere omkring det første århundrede e.Kr. til Alexandria, Egypten, hvor de udgjorde et israelitisk samfund i et forsøg på at leve udenfor Roms tyranni. Israelitisk bosættelse dér blev tilskyndet af Egypten, og israelitter blev tilladt i den højeste klasse af borgerskab (ligesom grækerne, der var medbrødre). Mange nationer i Sydamerika (selv i vort moderne æra) har tilskyndet hvid, europæisk indvandring i håb om at genoplive deres døende nationer.

Herodot beretter,

“De mest udtalte af udviste udlændinge [fra Egypten] fulgte **Danaus** [Dan] og [senere] **Cadmus**⁵⁷ til Grækenland, men størstedelen af dem blev anført af Moses til Juda [Kana'an]”. (Min fremhævelse og parentes.)

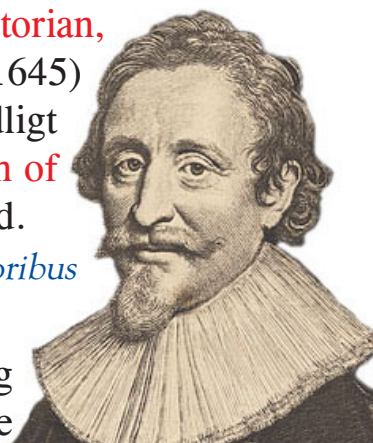

Den græske digter **Aeschylus** (525-456 f.Kr.) beretter ligeledes i sin *Suppliants*, at “**Danaus** og hans døtre repræsenteres som et ‘kongeligt afkom’, og ‘flygtninge fra Egypten’.” (Min fremhævelse.)

Dr. William Smith (1813-1893) siger i *History of Greece* (1855), “At alle Grækenlands heroiske familier var ingen mere heroiske end **Danaans** fra *Argos*”.⁵⁸ (s. 18) (Min fremhævelse.) **The famous Dutch scholar, jurist, statesman, historian, and theologian Hugo Grotius** (1583-1645)

beretter, at **danitter** forsvandt fra Kana'an på et meget tidligt tidspunkt. Den **Franch** historiker Dudo* (or Dudon), **Dean of St. Quentin** (c.965-?) erklærer, at **Dan** kom fra Grækenland.

[* most famous for his *Historia Normannorum*, or *Libri III de moribus et actis primorum Normanniae ducum* (written c.1015-1030).]

Den tyske statsmand, naturforsker, opdagelsesrejsende og videnskabsmand Alexander von Humboldt (1769-1859) troede på, at de oprindelige grækere var israelitter.

Dans stamme var kendt som en søfarende stamme, der konstant rejste omkring og koloniserede. I sin bog *The Assyrian Invasion and Deportations of Israel* (1937) erklærer J. Llewellyn Thomas, F.R.C.S., at

“Det er bemærkelsesværdigt, at **Dans** stamme ikke bliver omtalt i beretningerne [om assyriske deportationer], mens de andre stammer er nævnt. De nordlige **danitter** burde have været de første til at have følt det assyriske fremstød. De var der ikke, og de menes at have vandret ad søen for at undgå den assyriske pestilens”. (s. 15) (Min fremhævelse og parenteser.)

Endvidere afslører dr. J. Franklin Snook i *To Heal the Nation*✠ (1977), at Dans stamme ikke var den eneste af de israelitiske stammer, der forlod området før de

⁵⁷ Cadmus var oldebarn af Kalkos (**1. Krønike 2:6**), der igen var Judas tipoldebarn. Cadmus og hans gruppe kom ind i Grækenland efter at Israels børn allerede var gået ind i det forjættede land, og havde fået tildelt land efter deres stamme. Regionen i oldtidens Grækenland, *Kolchia*, har sit navn fra Kalkol (se **Tillæg C-3.**), ligesom at oldtidens region *Argive* (*Argos*) Danai fik sit navn fra Dan.

⁵⁸ Se fodnote #54.

fremmede invasioner. Snook siger,

“Under de 38 år mellem de to tællinger i ørkenen mindskedes de fem stammer, Ruben, Gad, Efraim, Naftali og Simeon, i antal med 61.080 mænd. I den samme periode antog de andre syv stammer med 62.260 mænd [Se 4. Mose 1:18-46; 3:39; 26:4-62.]. Disse statistikker kan kun være et resultat af begyndelsen af Guds løfte i 1. Mosebog 28:14, hvori Han fortalte Jakob, at han skulle sprede sig ud mod vest, øst, nord og syd”. (s. 10) (Mine parenteser.)

Det bør bemærkes, at i de tællinger, som Israel foretog, var de kun *mændene* af værnepligtig alder (over 20), der blev talt med. Det samlede antal var kun lige over 600.000. Således er det talte antal sandsynligvis kun omkring en femtedel af hele Israels befolkning. *The One Volume Bible Commentary* (1954), redigeret af præsten J.R. Dummelow, M.A. (Queen’s College, Cambridge), indikerer, at hele Israels befolkning på den tid sikkert har været 3.000.000. (s. 103)

Det er også pudsigt, at i de skrivelser, Assyriens konger efterlod, hvori de gav detaljer over deres udforskninger og sejre, er visse af Israels stammer mistænksomt manglende, mens andre udtrykkeligt er nævnt. Mange forsvandt tydeligvis i tidligere vandring—og med skib, med mandskab der allerede havde prøvet sig selv med sejlads til Storbritannien og tilbage igen. Faktisk siges den flåde, som kong Salomo udviklede, at have nået endog til Kina.⁵⁹ Frederick A. Kent indikerer endvidere i sin bog *I Believe God* (1942), at medlemmer af

“...Zeras familie [en af Judas sønner, Peres’ tvillingebroder] var blandt de tidligste hebraiske kolonister i Europa, der til sidst ankom til Irland og Storbritannien”. (s. 129) (Mine parenteser.)

Oldtidens grækeres, skyteres og fønikeres racetyper

De oprindelige israelitisk-græske folk blev beskrevet som følger:

“Den ‘rene’ græker har [ifølge Polemo⁶⁰]... et lyst ansigt med lys lød blandet med rød... blødt rødt hår, ikke blot bølget, men ret og lige, med et firskåret ansigt, tynde læber, og en moderat lige næse, fugtige, skinnende øjne, der bevæger sig hurtigt og indeholder meget lys... Manden helliget litteratur og filosofi... af lys lød blandet med rød, hans hår på grænsen til gyldent, hverken krøllet eller stridhåret, hans bygning kompakt.. og med

⁵⁹ Se Tillæg C-4.

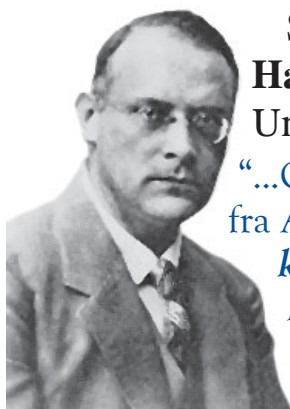
⁶⁰ —anset for antikkens mest fremtrædende fysiognom.

fugtige og skinnende øjne, fyldt af glæde”.⁶¹

“...Hvorend den *hellenske* og *ionske* race er forblevet *ren* [ifølge Adamantios⁶²], ser vi passende *høje mænd af ganske bred og lige bygning... med ganske lys hud og blonde; kødet er ganske fast, lemmerne lige, ekstremiteterne er veldannede... de funklende øjne, gennemborende, og fulde af lys; thi af alle nationer har grækerne de lyseste øjne*”. (Hans F.K. Günther, *The Racial Elements of European History* (første engelske udgave (1927), oversat fra den anden tyske udgave; s. 157) (Min fremhævelse.)

Og endvidere,

“...En gylden-håret race kaldet *grækerne* begyndte at bosætte sig på den store middelvejs-ø Kreta og på Middelhavets nordkyst rundt omkring stræderne forbundet med Sortehavet... meget som arierne, der invaderede Indien... De var sandelig et indtagende folk, der gav så meget til digtning, kunst, sport, handel og frihed, at deres minde er forblevet frisk af alle folk siden da, i taknemmelighed og beundring... Disse nomader fra nord var ikke nutidens Grækenlands *mørklødede* mennesker, men en høj, muskuløs, blåøjet race... De udgjorde aldrig mere end et par millioner, og deres blomstringstid varede kun omtrent 500 år... Men for os er de oldtidens vigtigste folk, thi de blev lærere for alle europæeres og amerikanere af europæisk oprindelse lærere”. (*The Ladder of History* (1945); MacMillan & Co., en gymnasiebog.⁶³)

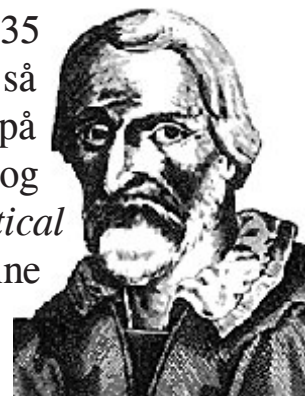
Skyterne blev også kaldt for *rødmossede*, *lyse* og *smukke*. **dr. Hans F.K. Günther**, professor i fysisk antropologi ved Berlin Universitet, skrev i sin bog *Racial Elements of European History*,[‡] “...Oldtidens forfattere (såsom Polemon fra Illium, Galienos, Klement fra Alexandria og Adamantios) erklærer, at *sakae* [*skyterne*] var som *kelterne* og *germanerne* og beskriver dem som *lyse* og *rødmossede*. Den skytiske (sacae) stamme *alanerne* bliver også beskrevet med et *nordisk* udseende. Ammianus (ca. 330-400 e.Kr.) kalder dem ‘næsten alle høje og smukke, med næsten gult hår, og et brutalt udseende’.” (s. 131) (Mine fremhævelser og parenteser.)

⁶¹ Elizabeth C. Evans, *Physiognomics in the Ancient World*, Transactions of the American Philosophical Society, I. 1969.

⁶² Hebraisk sofist og læge fra det 4. århundrede e.Kr.

⁶³ Tror du, at en sådan bog ville være tilladt i nutidens offentlige skoler? Kan det undre nogen, at de græske israelitter var antikkens mest betydningsfulde folkeslag? De nordiske israelitter fra enhver tidsalder har været den mest betydningsfulde race, verden nogen sinde har kendt. Dette er kun tilfældet, fordi at Gud har bekendt, at Israel skulle være så stort og prominent.

Den engelske kirkehistoriker **The Venerable Bede** (672-735 e.Kr.) beretter, at mens pave Gregorius I. var i Rom, efter han så unge angel-saksiske børn taget som krigsfanger og blive solgt på markedspladsen, at han bemærkede deres *skønhed* og *charme*, og sagde, at det var som at kigge på *en engels ansigt* (*Ecclesiastical History of the English People* (ca. 732), bog II kap. I). (Mine fremhævelser.)

En arabisk diplomat, Ibn Fadlan (formodentligt i Middelalderen) mødte *russerne*⁶⁴ på Volgafloden og erklærede, “Aldrig har jeg set mennesker af større fysisk perfektion; de er høje som daddelpalmer, blonde og rødmossede.” (*The Vikings* (1972), Howard La Fay; National Geographic, s. 38.)

Ovennævnte svarer til de beskrivelser, Bibelen giver af de adamiske israelitter. De hebraiske ord oversat som *lyse* og *smukke* (#3303, yaw-FEH, #3302, yaw-FAW), anvendt i Skriften til at beskrive de adamisk/israelitiske folk, betyder “at være lyse (hvide eller skinnende)”; og ordene oversat som *rødmossede* (#132, *ad-mon-EE*, #122, *aw-DOME*; #119, *aw-DAM*) betyder “at vise blod i ansigtet; at være rosa-kindet” endog “rødhåret”. (Se 1. Mose 12:11-13; 29:17; 1. Samuel 16:12; 17:42; 25:3; 1. Konge 1:3; Højsangen 1:15-16; 6:10.) Navnet *Laban*⁶⁵ betyder endog “at være hvid”. Kong David beskrives som *rødmossede*.⁶⁶ Bibelens israelitter (herunder Kristus Jesus) var et *hvidt, lyshudet, lyshåret og blåøjet folk*.⁶⁷ Sara, Abrahams hustru gennem hvem Isak (løftets søn) kom, bliver beskrevet i Skriften og i anden litteratur som *meget lys*. (#3303; 1. Mose 12:11, 14, King James Versionen)

Er det blot en tilfældighed, at de *germanske folks* fysiognomi er identisk med *oldtidens israelitters, grækernes, skyterens og fønikernes*, som de historiske beretninger viser?

Det synes pudsigt, at store hjerner fra de europæisk-nedstammede folk, der opfandt næsten alt, vi i dag nyder, der opdagede næsten alt, vi ved i dag, og som avancerede al civilisation til det niveau, vi nyder nu, er fuldstændig uvidende, når det gælder deres egen racemæssige oprindelse—*som om de germanske stammer, der var fædre*

⁶⁴ *Russerne* var *svenske* vikinger, der bosatte sig i Rusland. *Skyterne* passerede igennem Europa i tre store bølger: den første mod Østersøen; den anden over Vesteuropa og ind i Storbritannien; og den sidste ind i Skandinavien.

⁶⁵ (#3837/3836) Laban, Abrahams grandnevø, var faderen til Jakobs hustruer, Lea og Rakel; Jakobs fader Isak fik sin hustru Rebekka fra *Labans* fader, Betuel.

⁶⁶ —rødhåret, lys hud, rosa kinder; **1. Samuel 16:12; 17:42.**

⁶⁷ —i stærk kontrast til de mørklødede, mongolske folk, der nu bebor landet Israel, der ”påstår” at være Bibelens *israelitter*. Se **Tillæg C-5 og C-6.**

til Europa, bare kom ud af det blå i det 6. århundrede f.Kr., som om de ikke havde eksisteret før den tid. Deres vandringer og oprindelse ville selvfølgelig være beskrevet i deres egne *sirlige* historier og i beretningerne fra andre folk, med hvem de kom i kontakt gennem deres talrige verdensomspændende vandringer.

Den tosprogede udgave af *The Saxon Chronicle* (oversat af præsten J. Ingram og første gang udgivet i London i 1823), beskriver begivenheder fra 1 e.Kr til 1154 e.Kr., giver en kortfattet introduktion hentet fra Plinius', Solinus', Orosius', Gildas' og The Venerable Bedes historier. Den engelske oversættelse lyder som følger:

På øen [Storbritannien] er der fem nationer: De angelske, britiske/walisiske, skotske, piktiske og latinske. De første indbyggere var brittonerne, der kom fra Armenien... Pikterne kom syd fra Skytien. (s. 1)

Dette er særdeles betydningsfuldt. *Armenien* var netop dér, hvor Israels 10 tilfangetagne stammer var blevet plantet; og som vi allerede har set lå Skytien lige nord for dette område i Lilleasien. Som vi snart skal se, siger sågar ældgamle *skotske* dokumenter, at skotterne stammede fra israelitterne. Andre historier, levn og information beviser, at de andre europæiske nationer også nedstammer fra oldtidens israelitter.

Nå, men som du kort har set, eksisterer sådanne dokumenter – og de udgør et bredt spektrum af solide beviser fra verdslig historie, kirkehistorie, den bibelske beretning, litteratur, filosofi (sprog), arkæologi, fysiognomi og legender/mytologi. Vi skal bruge vægtige beviser for hvert af disse områder; vi vil imidlertid først vende os til Bibelen for uimodsigelige beviser nedskrevet mere end 2000 år siden. Skriftens beviser om Guds folk er for talrige (hundredevis) og for slående til blot at være *tilfældige*. Om et øjeblik skal vi diskutere et par af disse profetier. Men først skal vi beskæftige os med et lille forvirrende område, der sandsynligvis allerede har krydset dine tanker.

En smule forvirring

Der er i dag et folk, der *kald*er sig selv "jøder", og som *påstår* at være Bibelens israelitter, og dog forkaster de Kristus Jesus og udgør den største fare for kristendommen. Vi har endvidere vist, at oldtidens israelitter ikke er "jøderne", men nærmere angel-sakserne og beslægtede folk. Hvordan kan dette være? Fængslende nok, så **advarede** Gud i Sit Ord Sit folk om *dem, der en dag ville lyve, påstå at være israelitter, når de faktisk er fra Satan, og ikke af Gud.* (Åbenbaringen 2:9; 3:9) Gud ville da ikke advare os på denne måde, *hvis det var umuligt* for os at blive narret, eller hvis faren ikke gjaldt. Hvad i alverden kan denne advarsel betyde? Gud fortæller os også, at ikke *alle* dem, der *delvist* kan have nedstammet fra Jakob

(Israel), *retmæssigt set* er israelitter (Romerne 9:6). *Som Esau* syndede, syndede mange israelitter og indgik blandede giftemål med *ikke-israelitter*. Deres illegitime børn blev altid (og blev selv fædre til) selve Guds Israel-folks allerværste fjender. *Vi høster, hvad vi sår.*

Gud erklærede, at han ville forkaste Israel fra hendes land, og hun ville få et nyt land, mest mod nord og vest, men også til jordens afsides hjørner; hun ville have talrige konger og et vedvarende kongerige (1. Mose 17:16). Hun ville udgøre en kæmpestor mængde, og hun ville blive en stor nation og en mængde nationer og et folk, der ville velsigne alle jordens andre folk. Gud sagde, at Han ville give Israel et nyt navn (et *andet navn* end "Israel"), og at de sande israelitter ville blive tabt på verdensscenen—*for en tid*.

Da Assyrien erobrede og deporterede Israel, importerede Assyriens konge kana'anæiske stammer til at befolke det tomme land. Det var *disse folk*, der kæmpede mod resten af Judas hus, da de vendte hjem fra deres deportation og fangenskab i Babylon; det var disse folk, der til sidst udkonkurrerede de sande israelitter i antal; det var disse folk, der stjal det sande Israels arv ved at påstå, at landet var blevet givet til dem (af Assyriens konge—*ikke* af Gud) (Ezekiel 11:15); og det var disse folk, der senere påstod at være israelitter, for at stjæle denne arv. Skriften beretter,

"Senere bragte assyrerkongen [Salmaneser (Pul)] folk fra Babylon, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim⁶⁸ og bosatte dem i Samarias byer i stedet for israelitterne. De tog Samaria i besiddelse og bosatte sig i dets byer." (2. Konge 17:24)

J. Llewellyn Thomas, F.R.C.S., citerer i sin bog *The Assyrian Invasions and Deportations of Israel* også en assyrisk inskription, hvori den efterfølgende konge af Assyrien (Sargon) i en senere invasion deporterede israelitter og også importerede forskellige fremmede folk. Thomas citerer,

"I mit styres begyndelse omringede jeg byen Samaria, som jeg erobrede... 27.280 af dens indbyggere fjernede jeg... Erobreren af thamuditterne, ibaditterne, masiminitterne, kapaijanerne, resten af hvem jeg fjernede, og hvem han transportererede til midten af Beth-Omrís land". (s. 23) (Mine fremhævelser.)

Endnu mere fængslende er det nu, at Gud sagde, at p.g.a. Hans folks synder, ville de i deres fangenskab blive *blinde eller uvidende om deres egne faktiske og historiske*

⁶⁸ Pudsigt nok havde en af Esaus efterkommere (en kana'anæer) navnet Kenaz (1. Mose 36:11). Er det blot en tilfældighed, at "jøderne" selv kalder sig *sefardiske* "jøder" (2. Konge 17:24) eller *ashkenaziske* "jøder"? "Jøderne" er hverken israelitter eller hebræere: de er edomitiske kana'anæere; de er ikke engang rene semitter. "Jøderne" stammer ligeså meget fra Israel, som *Martin Luther King* stammer fra Martin Luther.

identitet (5. Mose 29:28-29; 32:26; Esajas 42:16-23; 56:10; Jeremias 50:6-7; Hoseas 1:9-10; 2:6; 8:8; 9:17; Romerne 10:1-3; 11:5-11, 25; 2. Korinther 3:14-15). Og som vi har set, ville *verden* som en helhed også være blind overfor Israels identitet (5. Mose 32:26; Hoseas 5:3).

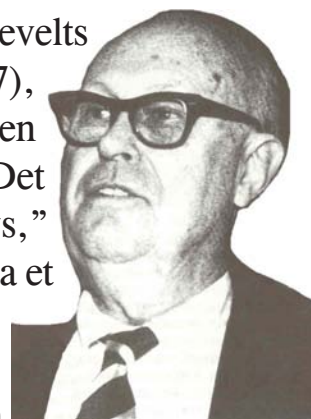
Bemærk dette nøje: Bibelen erklærer ikke, at Guds Israel-folk ville være blinde overfor *Messias*, *Kristus Jesus*, men at de ville være blinde overfor *deres egen identitet* p.g.a. deres synd. På den anden side fortæller Skriften os, at hvem der ikke bekender, at Jesus er Messias, Guds Søn, den person er *anti-Krist* (1. Johannes 2:18-22; 4:3; 2. Johannes 7). Hvilket folk benægter som et hele, mere end noget andet folk, at Jesus er Messias? Hvilket folk angriber Kristus Jesus og kristne—selv om kristne (i deres uvidenhed) er dem, der hjælper dem mest? Hvem er det, der har fået børn, Bibel-læsning og de 10 bud fjernet fra vore skoler og fra de fleste offentlige steder i vort land? Kristus forbød *Sit* folk at kalde deres præster med titlen “rabbi” (Matthæus 23:7-8); og dog bruger dem, der uden at sige sandheden påstår at være Guds Israel-folk, denne titel.

I Skriften bliver ordet “jøde” ofte anvendt med stor forvirring. Ordet “jøde” (som mange andre *øjensynligt* er en racebetegnelse) bliver ikke altid forstået så klart, som man skulle tro. Faktisk er det ikke et *legitimt* ord. Ordet “jøde” [“jew”] forekom aldrig i 1611-udgaven af King James Bibelen, ej heller Geneva Bibelen fra 1599, ej heller nogle af Shakespeares skuespil, ej heller i nogen engelsk Bibel eller i nogen engelsk litteratur før eller under Elizabeth-tiden. Faktisk forekom ordet “jøde” [“jew”], ifølge mange kilder, ikke i det engelske sprog før 1620. Ordet, der før denne tid blev anvendt, var “*Iewe*” (udtalt *hew-ee*). Årsagen er, at ordet “jøde” ikke kan findes i de oprindelige hebraiske eller græske Skriften.

[Ordet “*Iewe*” skulle heller ikke være blevet anvendt. Dette skal snart forklares.]

Ifølge den højt ansete oberst **Curtis B. Dall** (Franklin D. Roosevelts svigersøn), i hans *Israel's Five Trillion Dollar Secret*† (1977), eksisterede ordet “jøde” [“jew”] ikke før 1775. Selve ordet var en forvanskning af det latinske *Iudaeus*, som betød “judæer”. Det undergik talrige former, “Giwis, Gyues, Geus, Iuys, Iows, Iews,” og endeligt “jews”. Det forekom første gang i en engelsk Bibel, da et masse-genoptryk blev foretaget af en ny udgave i det 18. århundrede, der “opdaterede” oversættelsen fra det 14. århundrede.

Denne specialudgave blev dernæst distribueret udover hele den engelsk-talende verden til folk, der aldrig før havde ejet en Bibel. Dall hævder også, at ordet “*Iewe*”, eller “jew”, da det først blev oversat i Skrifterne, kun refererede til

oldtidens judæere fra Bibelen, og ikke den *moderne* “jøde”. (s. 28-31)

I det hebraiske Gamle Testamente er det *fejloversatte* ord “jøde” i Skriften **judæer** [#3064 (*yeh-hoo-DEE*)]; i det græske Nye Testamente er det anvendte ord **judæer** [#2453 (*ee-oo-DAH-yos*)]. Disse to ord kan referere til en, der:

- (1) *Racemæssigt* var af Judas stamme,
- (2) *Boede* i den geografiske egn Judæa, eller
- (3) Var en *politisk borger* i det senere romersk-kontrollerede distrikt Judæa.

[Som vi så tidligere, kan en persons race ikke længere bedømmes af ordene “amerikaner”, “britte” eller “europæer”, sådan er det også med ordet “jøde”.]

Kristus advarede os om, at ukrudtet (ikke-israelitter) var blevet plantet sammen med hveden (Israel), og at gederne (ikke-israelitter) havde banet sig vej ind blandt fårene (Israel), som en dag ville blive adskilt (Matthæus 13:25-30; 25:32-33). Kristus fortalte os, *på deres frugter skal I kende dem* (Lukas 6:43-44). Når man derfor skal skelne, hvornår ordet “jøde” i Skriften hentyder til en *sand israelit* eller en *kana'anæisk bedrager*, må hvert eneste afsnit studeres *i sin sammenhæng*.⁶⁹

I den apokryfe *Tilføjelser til Daniels Bog* blev denne pointe bevist meget klart, da den unge Daniel afslørede to umoralske *kana'anæere*, der *udgav sig for ægte judæere*, ved at lyve i forsøget på at fordømme en uskyldig israelitisk kvinde til døden, fordi hun ikke ville give efter for deres seksuelle tilnærmelser.

Lidt mere forvirring

Vi løber ind i samme problem med ordet “hedning”, der synes at være det *illegitime stedbarn* af ordet “jøde”. Dybest set er ordene “jøde” og “hedning” ikke *fejloversættelser*, da de overhovedet *ikke er oversættelser*; de er *translittereringer* eller *anglicisationer*⁷⁰ (og værre endnu, de er *andenrangs-anglicisationer*).

⁶⁹ *The Mystery of the Law and Grace Solved!, So You Call Yourself A Christian...* og *Apologetic Expositions Refuting Universalist Interpretations of Isolated Passages of Scripture: (1. Isaiah 56, 2. Acts 15, 3. Ruth)* af Balaicius/Sacred Truth Ministries afklarer mange afsnit fra Skriften, der forvirrer de fleste mennesker; disse bøger viser klart, at pagterne og løfterne, Gud gav til Israel, ikke har slået fejl; og at Han er tro overfor Sit løfte, og ikke har givet dem til noget andet folk.

⁷⁰ —d.v.s. at få et fremmed ord til at forekomme i engelsk form, som det er gjort med alle egennavne (navne, steder, o.s.v.).

[O.a.: det behandlede ord her, “hedning”, er faktisk en behandling af det engelske ord “Gentile”, der anvendes i den engelske Bibel nogenlunde på samme måde som dansk “hedning”, men primært i den klassiske betydning af en “ikke-jøde”. —M.K.]

Et af problemerne med ordet *fejlangivet* som “hedning” er, at det ikke er et egennavn, men et generisk, kollektivt navneord. Det burde *ikke* oversættes “hedning” (et vildledende ord), og burde aldrig anvendes i hentydning til et *enkelt individ*, da ordet kun eksisterer som et *kollektivt* navneord.⁷¹

På hebraisk er ordet, fejlversat “hedning”, faktisk *gowy* (ental) [#1471] (*GO-ee*) eller *goyim* (flertal). På græsk er ordet *ethnos* (ental) [#1484 (*ETH-nos*)] eller *ethne* (flertal). Problemet synes at være opstået i den latinske Vulgata⁷² i hvilke disse hebraiske og græske ord er gengivet på latin som *gentilis*, fra hvilke vi var uheldige nok til at få det nye og upræcise ord “hedning”. En lignende “*fejloversættelse*” forekom med ordet “jøde”.

De fleste mennesker tror fejlagtigt, at ordet “hedning” betyder *enhver, der ikke er en “jøde”*. Tværtimod så er ordene “goy” og “ethne” (fejlagtigt gengivet “hedning”) *generiske* navneord uden *nogen form for særegen racemæssig bibetydning*. Disse ord betyder ganske enkelt “*nation*” eller “*folk*”. Endvidere burde disse ord **aldrig** oversættes som *hedning*: betydninger kan kun skues ved deres individuelle sammenhæng. Ordene “goy” og “ethne” er **kollektive navneord**: *Et individ* kan ikke udgøre en “hedning”;⁷³—der kan kun være en *gruppe* af folk (der er hedninger, tillægsord), eller forskellige *grupper* af folk (der udgør hedninger, navneord); d.v.s. hvis “hedning” skal anvendes som den *sande* betydning af “goy” og “ethnos”. Eftersom ordet “hedning” er vildledende og ikke præcist, burde det forkastes.

Som ordene “goy” og “ethnos” aldrig kan referere til et *enkelt individ*, men kun til en *gruppe*, således kan disse ord ikke *kategorisk* og udelukkende referere til én bestemt folkerace (f.eks. kun “ikke-jøder”). Hvis du og jeg f.eks. var tyskere, der besøgte Kina, kunne kineserne kalde os *goy/ethnos* (hvis de talte oldhebraisk eller græsk). Hvis to franskmænd også fulgte os, kunne kineserne kalde os *alle* for *goy/ethne*. Hvis et par kinesere besøgte os i vort hjemland Tyskland, ville vi også kalde *dem* for *goy/ethnos*; hvis to japanere ledsagede disse kinesere, ville *vi* kalde *dem alle* som *goyim/ethne*. *Goy* og *ethnos* er generiske betegnelser, der ganske enkelt betyder “folk” eller “nation”. Hvad enten disse ord referere til indfødte (af ens egen race eller af en anden race) eller fremmede (af ens egen race eller en anden

⁷¹ Forskellen kan forstås ved at erkende skelnen mellem ordene **person** og **folk**. Ordet *person* er tydeligvis et individuelt navneord; mens at *folk* er et kollektivt navneord (som i sig selv kan eksistere i flertalsform; f.eks. mange *folk*).

⁷² —den *latinske oversættelse* af Bibelen af Skt. Hieronymous ca. 370 e.Kr., fra *Septuaginten* (den *græske version* af det *hebraiske Gamle Testamente*) med det græske Nye Testamente.

⁷³ —selv som *et enkel individ*, en mand eller kvinde, ikke burde refereres til som “et højt eller jævnt **folk**”; hver enkel kunne kun refereres til som “en høj eller jævn **person**”.

race), må afgøres ud fra *sammenhængen* af enhver givet Bibel-tekst.

Alle burde forstå, at ordet “flok” *ikke* refererer til *et får*, men kun til en *gruppe af får*. Alle burde endvidere forstå, at ordet *flok* ikke udelukkende kan bruges i reference til *får*, *derved at udelukke alle andre dyreformer*: for det kan også anvendes i omtale af geder, ænder, gæs, o.s.v. Faktisk betyder de to oftest anvendte hebraiske ord i Skriften for *kvæg* [#4735 (*mik-NEH*); #6629 (*tsone*); #7716 (*seh*)] i sig selv *ikke udelukkende* “køer”, men kan bruges om *enhver form for kvæg: køer, får, geder, væddere, o.s.v.* Interessant nok *kan* det hebraiske ord “goy” *også* referere til *en trop dyr* eller *en vandrende flok græshopper*; selv om det, så vidt jeg ved, ikke bruges på denne måde noget sted i Skriften.

“Jøderne” har lært os, at *goyim* (“hedninger”) betyder “ikke-jøder”. Hvad enten de har løjet overfor os, eller selv tror på det⁷⁴, er det blot flere beviser på, at de moderne “jøder” ikke er de bibelske israelitter, thi Gud lovede Abraham (Israels bedstefader), *“Jeg vil gøre dig til et stort folk [goy]... jeg gør dig til fader til en mængde folkeslag [goyim].”* (1. Mose 12:2; 17:4, 5; 35:11; 48:19)

Disse hebraiske og græske ord *kan* tydeligvis referere til en *specifik homogen* gruppe af *israelitiske* nationer eller folk (Esajas 1:4; Jeremias 31:36; Lukas 7:5; Johannes 11:48-52; 18:35; Apostlenes Gerninger 10:22); disse ord *kan* imidlertid *også* referere til enhver gruppe af *ikke-israelitiske* nationer eller folk—homogen eller ej (1. Mose 14:9; 21:13; 21:18; 2. Mose 9:24; 34:24; Esajas 37:12; Matthæus 10:5; Apostlenes Gerninger 7:7). Disse ord kan også *generelt* referere til en heterogen gruppe bestående af *både israelitiske og ikke-israelitiske nationer eller folk i samme sætning* (1. Mose 22:18; 25:23; 1. Krønike 16:23-24; Salme 9:19-20).

Vi ser derfor, at ordene “goy” og “ethnos” ikke er mere nøjagtige i deres betydning, end ordet “jøde”, og at ordet “hedning” (der, som ordet “jøde”, ikke engang burde anvendes) også *kun kan forstås i det afsnits sammenhæng, hvori det bruges*.

ET KORT ORD OMKRING SAMMENHÆNG: FOR AT FORSTÅ SKRIFTEN MÅ MAN ANVEND *BIBELSKE FORTOLKNINGSREGLER (HERMENEUTIK)*. *DEN GRUNDLÆGGENDE REGEL I FORTOLKNINGEN AF SKRIFTEN ER REGLER OM BESTANDIGHED: GUD KAN IKKE LYVE; HAN KAN IKKE MODSIGE SIG SELV; GUD FORANDRER SIG IKKE, OG HANS ORD KAN DERFOR IKKE FORANDRES ELLER MODSIGE SIG SELV* (SALME 15:4; 89:34; MALAKIAS 3:6; MATTHÆUS 5:18; MARKUS 13:30; ROMERNE 3:4; TITUS 1:2; HEBRÆERNE 13:8; JAKOB

⁷⁴ Hvis de faktisk selv tror på det, så er det klart, at de ikke engang forstår det oprindelige hebraiske sprog, Guds Israels-folks oprindelige sprog. Moderne hebraisk er ikke det samme som oldhebraisk—selv alfabeterne er fuldstændig forskellige (så forskellige som det latinske alfabet er fra det arabiske).

1:17). SKRIFTEN KAN KUN FORTOLKES I LYSET AF *TIDLIGERE* SKRIFTSTEDER (DER SÆTTER FOREGANGSMØNSTERET VED HVILKEN AL EFTERFØLGENDE SKRIFT BØR FORTOLKES). DET SENERE SKAL ALTID FORTOLKES AF *DET TIDLIGERE*. GUD HAR IKKE BRUG FOR AT “ÆNDRE” SINE BESTEMMELSER, SOM MENNESKET GØR DET. GUD ER PERFEKT. MODERNISTER “*HAR SAT GUDS ORD UD AF KRAFT AF HENSYN TIL JERES OVERLEVERING*” (MATTHÆUS 15:6; MARKUS 7:13; GALATERNE 3:17) NÅR DE ENTEN IKKE FORSTÅR FORSONINGEN AF TO TILSYNELADENDE MODSIGENDE AFSNIT, ELLER NÅR DE GANSKE ENKELT NÆGTER AT ACCEPTERE, HVAD GUD HAR SAGT.⁷⁵

Bibelske vidner

Beviser på det sande Israel ud fra Skriften

Når vi søger sandheden, må vi, med mindre vi er førstehandsvidner til begivenhederne, stole på andres beretninger og vidnesbyrd. *Anden- eller tredjehåndsinformation* er i selve deres natur tilbøjelig til at tage fejl. Jo længere væk man er fra en given begivenhed, des større bliver risikoen for, at der vil forekomme upræcise beretninger. Nogle mennesker kan *fejlagtigt* videregive forkert information, men i dag, hvor politik styrer næsten ethvert aspekt af vore liv, må vi desværre anerkende, at onde mennesker engagerer sig i bedrag *med overlæg* for at fremme deres planer. Når *ords betydning* oven i købet forandres, må vi være opmærksomme, når vi forsøger at finde sandheden.

Det talte ord er i selve sin natur upålideligt og upræcist. En underholdningsleg kaldet *Telefon* illustrerer denne pointe. I dette spil sidder alle deltagerne i en cirkel. [Hver person kan repræsentere en tidsperiode for at repræsentere unøjagtigheden i videregivelsen af det mundtlige vidnesbyrd. Jo større antallet af individer er, des mere betydningsfuld bliver resultatet.] En person begynder spillet ved at hviske en kort historie i øret til personen til højre for ham. Denne person skal så hviske præcis, hvad *han* hørte i øret til personen til højre for *ham*, o.s.v., indtil det atter hviskes i øret på den person, der begyndte det. Den historie, den oprindelige person hører ved afslutningen af spillet, er som regel *meget* forskellig fra den historie, han hørte ved begyndelsen af spillet. Hvorfor? Ganske enkelt fordi de fleste mennesker ikke husker, *hvad der blev sagt*, men “husker”, *hvad de tror de hørte*. For at gøre tingene endnu værre, vil der ofte være ét umodent individ, der *med overlæg* vil

⁷⁵ *O.a.:* Den engelske King James Version oversætter visse steder i Det Nye Testamente det græske ord *bellen* [#1672 (*HEL-lane*)] med det engelske ord *Gentile*, bl.a. i Johannes 7:35. Ordet *bellen* betyder *græker* (helt nøjagtigt *hellener*), og er da også oversat således i danske Bibeler. —M.K.

forandre historien, for at være morsom, eller af ondskabsfuldhed.

Hvor er vi dog heldige, at vi ikke behøver at stole på fejlbarlige menneskers ord. Vi har Guds Ord. Lad os se til den ultimative autoritet for alle tros- og samvittigsspørgsmål —den Hellige Bibel. Lad os bruge den som skabelon eller billedlig encyclopædi for at identificere Guds sande Israels-folk.

Guds bestemte, at enhver sag skulle afgøres ved to eller tre vidners udsagn (5. Mose 19:15; Matthæus 18:16; 2. Korinther 13:1), og at Han ikke ville gøre noget uden først at afsløre det for Sine tjenere, profeterne (Amos 3:7). Lad os fastslå sagen gennem de *anden- og tredjehåndsvidner* fra historien og nutidige begivenheder, som de bærer vidnesbyrd om opfyldelsen af profeti.

Israels store antal

Gud erklærede, at hans folk Israel ville blive en **stor** nation, en **mægtig** nation, en **mængde** folkeslag hersket af **konger** og **prinser** og anført af **præster**, et folk *så talrigt som himmelens stjerner og sandet ved strandbredden* (1. Mose 12:2-3; 13:16; 17:4, 6, 16, 19, 21; 18:18-19; 21:12; 22:17-18; 24:60; 26:4; 35:11; Salme 89:29, 36; Esajas 65:15).

Gud erklærede, at gennem de velsigner, som Jakob gav til sine to børnebørn, *Efraim* og *Manasse*, ville de blive talrige i landet (1. Mose 48:16). Dette hebraiske ord *talrige* [#1711 (*daw-GAW*)] bliver kun brugt én gang i Bibelen, og det betyder “at vokse hastigt eller gyde i store antal som fisk”. Er det blot en tilfældighed, at de tidligste kristne (der alle var israelitter) brugte *fisken* som deres symbol, ligesom kristne gør det i Amerika og Storbritannien? Jakob sagde endvidere, at dette skulle “ske i jordens *midte*” [*O.a.*: engelsk KJV]. Dette hebraiske ord *midte* [#7130 (*KEH-reb*)] betyder “i midten” (bogstaveligt eller billedligt). *Hvilket folk har været mere i midten af verdens opmærksomhed, og hvilket nationer er mere i jordens midte end U.S.A., Storbritannien og hendes kolonier, og Europa?* U.S.A., Storbritannien og de andre germanske nationer har krydset jorden på tværs gennem vandringer og kolonisation. Amerika er tydeligvis blevet den “**store nation**”; Storbritannien (Det Forenede Kongerige), med kolonier over hele verden, er blevet den “**store mængde folkeslag**”; og Europas andre hvide nationer (Tyskland, Danmark, Sverige, o.s.v.) er også blevet en “**stor mængde folkeslag**”. Har nogen anden folkefamilie opfyldt disse profetier?

Jeg vil atter gerne drage din opmærksomhed til Josefus. Han berettede, at israelitterne i deres fangenskab var vokset til “*en overvældende mængde af folk, som ikke kunne anslås med tal.*” Dette var begyndelsen på de profetier og løfter, som Gud gav til Abraham, Isak og Jakob. Intet sted i Skriften er Israels befolkning

blevet beskrevet på denne måde. Gud har altid velsignet det sande Israels-folk med evnen til at reproducere sig i store tal—i særdeleshed under svære omstændigheder.

Kendetegnet på et *stærkt folk*, er dets udholdenhed under *intensive trængsler*. I vor nations tidlige dage, var det selv gennem de store depressioner ikke ualmindeligt for familier at have 10 eller 12 børn. Det bør kommes i hu, at Israels børn flyttede til Egypten for at undslippe hungersnød, mens Jakobs hus stadig var i sin spæde start—blot 70 sjæle. Efter den gode farao døde og en ond farao kom på tronen, holdt egypterne israelitterne fangne, og de blev ondskabsfulde slavepiskere og brugte dem som slavemateriale. Egypterne blev oprevede, på vagt, og så rasende, at selv når de øgede byrderne, der nådesløst var lagt på israelitternes skuldre, og misbrugte dem brutalt, fortsatte israelitterne med at mangfoldiggøre sig i stort antal. Israel kom til Egypten som små 70 sjæle, men kom ud omtrent 440 år senere som en mængde på 3 millioner. Da israelitterne blev deporteret til Assyrien og Babylon, omkring 750 år senere, udgjorde de nogenlunde 13 millioner. Mens de var i fangenskab, voksede de til en “overvældende mængde.” Er det ikke let at se, hvordan israelitterne gennem de næste 2500 år kunne israelitterne vokse til næsten tre-kvart milliarder, kendt som de *germanske folk*?

Det er svært at fatte, at verdslige lærde ikke ved, hvad der skete med de 11 millioner israelitter fra Israels hus, der blev ført fangne til Assyrien, og de nogenlunde to millioner israelitter fra Judas hus, der aldrig vendte tilbage fra fangenskab i hverken Assyrien eller Babylon, men det er endnu *sværere* at fatte, at de ikke kan forklare, hvad der skete med de muligvis 20 eller 100 israelitter, den overvældende mængde, de voksede til i fangenskabet, som beskrevet af Josefus—og som foreskrevet af Gud (Jeremias 29:4-6).

Pudsigt nok har “jøderne” aldrig talt mere end 20 millioner mennesker—*på noget tidspunkt*. Det rapporteres, at “jøder” har, hvad man kalder en *regressiv fødselsrate*. Deres naturlige dødsrate overstiger deres naturlige fødselsrate. Dette er et tegn på en forbandelse: ufrugtbarhed. “Jøderne” ville faktisk, p.g.a. denne regressive fødselsrate, have ophørt med at eksistere, *hvis* de ikke konstant havde indgiftet sig med andre folk. Dette er i sig selv et brud på den lov, Gud gav til Sit *sande* Israels-

folk—for at holde deres race ren.⁷⁶ Nutidens “jøder” er ikke en ren race. Faktisk er de i sandhed ikke en *race*, men en etnisk hybridgruppe: en krydsning af raceelementer fra kana’anæiske og andre orientalske folk, afrikanere og senest de germanske folk, de har indgiftet sig med i forsøget på at camouflere sig. Mange ændrer sågar deres navne, og undergår kosmetiske operationer for at skjule det mærke, som Gud placerede på deres forfader, Kain, for at skjule dette vidne om deres ansigter, der vidner imod dem (1. Mose 4:5-6, 11, 12, 15; Esajas 3:9).

Israels store magt

Gud erklærede, at Hans *sande* Israels-folk ville *besidde deres fjenders porte*. De ville overkomme jordens folk. De ville herske over andre, men ikke *blive* hersket over af andre. De ville låne ud til andre folk, men selv ikke låne. De ville udgøre de største militær-magter, verden nogen sinde kendte til. De ville være rige på landbrug og kvæg. De ville høste klodens rigdom, og tæmme universets kræfter med store opdagelser (1. Mose 22:17; 27:28-29; 32:24-28; 49:25-26; 5. Mose 8:7-9; 15:6; 28:2-12; 33:13-28; Esajas 60:5-11; 61:6; Ezekiel 36:29-30; 38:12; Joel 2:19; Mika 5:8; Lukas 10:19-20).

Låner Amerika, Storbritannien, Tyskland, o.s.v., penge fra andre nationer, eller låner de nærmere penge ud til alle andre nationer (lån der sjældent bliver betalt tilbage), og giver frimodigt dem i nød? Låner *israeler*-staten penge til andre nationer, og *giver frivilligt* til dem i nød? Eller kræver den finansielle støtte fra andre nationer til melodien fra mange milliarder år siden? Er det ikke sandt, at *israeler*-staten skylder selve sin eksistens (siden 1948) til de hvide kristne nationers finansielle og militære hjælp? Passer versene ovenfor på “jøderne”, eller beskriver de Amerika,

⁷⁶ De fleste hvide mennesker i dag skyer idéen om *racerenhed*, da de er blevet fortalt, at racestolthed (hvis du er *hvid*) er forkert. De er blevet fortalt den *løgn*, at det er *brogethed*, der gør Amerika stærk. Det er nærmere de få rester af Guds Ord og Lov, der gør vor nation stærk—og den svindende rest af rent israelitisk blod, og de endnu færre *retfærdige* israelitter, der er tilbage. Det er kedeligt, at de fleste intelligente mennesker i dag mere omhyggelige med at holde blodlinierne hos de heste, hunde og katte, de avler, end de er i at bevare deres egne blodlinier, de giver videre til deres børn. Er vi mindre værd end dyr? Gud bød Sit folk at bevare deres blodliniers renhed—og ikke blot deres egne, men også deres dyrs, deres afgrøders, o.s.v.: det er en sag om *hellighed*: at bevare det, som Gud skabte og *foreskrev skulle forblive*, som Han skabte det. Det moderne samfund forkaster Guds Ord og alle “antikverede” idéer—og det er derfor, vor nation er sunket til en kriminalitetsfyldt, umoralsk, regeringsundertrykt, pluralistisk, næsten-totalitær stat. Lignende eksempler eksisterer mellem verdens store nations fald i den grad, deres folk raceblandede sig: Grækenland, Rom, Byzans, Partien, Spanien, Italien, Portugal, Brasilien (og nu Canada, Storbritannien, Amerika, o.s.v.). Kan vi ikke lære af historien?

Storbritannien, Tyskland og de europæiske og europæisk-nedstammede folk?

Gud sagde, at Israel ville være Hans *hammer*, Han ville knuse nationerne med (Jeremias 51:20; 4. Mose 24:8-9; Salme 2:8-9; Esajas 41:10-16; Jeremias 51:19-24; Mika 5:8; Malakias 4:3). Hammeren var et af israelitternes våben, og var skytternes, vikingernes, kelternes og saksernes berømte våben. Intet andet folk har været kendt for dette våben. Skriften profeterede, at Israel ville ødelægge Rom (Daniel 2:34-35; 2:44-45). Det var *vandalerne* og *goterne*, der erobrede Rom. Roms problemer begyndte i midten af 250'erne e.Kr., da kejser Decius (en af de kristnes mest blodige forfølgere) blev dræbt i kamp mod *goterne*, der var den første af de *germanske stammer*, der overvandt Romerriget. Alaric I, *visigoternes* konge, erobrede Rom i 410; Gaiseric, *vandaler*-kongen i 455; og til slut *goter*-kongen Odoacer i 476.

Kan "jøderne" påstå at have opfyldt denne profeti? Bestemt ikke. I en pudsigt tviste var det "jøderne", der ophidsede Rom, så Rom sendte general Titus, der ødelagde Jerusalem og brændte templet ned til jorden i 70 e.Kr. Det tyder på, at dette var planlagt, da *stamtavlerne* blev bevaret i templet. Ser du, da den lille rest fra Babylon vendte tilbage, blev stamtavlerne undersøgt, og de kana'anære og illegitime, der påstod at være sande judæere, blev bevist at være bedragere, og forkastet. [Se Ezras og Nehemias' bøger.] Ved denne snedige plan om at fremkalde problemer med Rom, fik de Rom til at gøre det beskidte arbejde for sig. Ved at få *det sande Israels stamtavler* ødelagt undgik de, at de blev afsløret som de bedragere, de er. Derefter satte *edomotiske kana'anære* (idumære) sig op, *ikke blot* som Israels konger, men også som *ypperstepræster*. *Herodianerne* var de mest berygtede blodtørstige familie af edomitter (idumære), der nogen sinde urigtigt herskede over Palæstina.

Det var de *germanske stammer*, der knuste de muslimske saraceneres invasion i Tours, Frankrig, under *franker*-kongen Karl Martels kommando (Karl den Stores bedstefader) i 732. Det var *litauerne*, der, i mere end 500 år, afholdt de muslimske mongoler, tatarerne, saracenerne og hunnerne fra at vælte ind over Østeuropa; det var de *tidlige spaniere fra den gamle verden*, der holdt maurerne i skak i mange århundreder i Sydvesteuropa. Det var de *britiske* styrker under general Allenby, der befriede Jerusalem fra tyrkernes hånd i 1917 (som også var opfyldelsen af profeti).

Hvordan opfylder "jøderne" *nogle* af disse profetier? Er "jøderne" en stor militærmagt? Bestemt ikke, de støtter sig til Amerika og Storbritannien for at få våben som gaver for at beskytte dem og udkæmpe sine krige for dem—mens de samtidig i al hemmelighed støtter sig til Sovjetunionen for præcis det samme. Nej, disse vers kan ikke beskrive noget andet folk end verdens hvide kristne nationer.

Israels nye navn

Gud sagde, at Hans folk, Israel, ikke længere ville blive kaldt ved navnet *Israel*, men at de ville blive kaldt *ved et andet navn*, og de specifikt ville blive *opkaldt efter Isak* (1. Mose 21:12; Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:17; 11:1; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). De *germanske folk* kaldes for *saksere* efter *Isaks sønner*; og de kaldes endvidere for *kristenhedens nationer* (“...og mit folk, som mit navn er nævnt over...” 2. Krønike 7:14). Mange angel-saksiske folk klassificeres også som *gaels*, *gallere* og *gotere*. Alle disse tre navne betyder “Guds folk”. Og dog har de edomitiske “jøder”, der falsk påstår at være efterkommerne af det bibelske Israel, stjålet navnet Israel i opfyldelsen af profetien. (Esajas 65:15; Jeremias 24:8-9; Åbenbaringen 2:9; 3:9. Kun negative profetier og andre Skriftsteder passer på dem. Se Matthæus 23:31-33 og Romerne 9:14-23.) I mange af deres egne skrifter indrømmer de, at de ikke er israelitterne, men opfandt myten for at snøre os.⁷⁷

Israels nye hjem

Gud erklærede, at det *sande Israel* ikke ville være at finde i Israels land; men p.g.a. deres synd ville Gud uddrive dem fra Israels land til et *nyt land*; de ville blive rykket op med rode og blive uddrevet af Palæstina; de ville blive spredt udover jorden; de ville have et *nyt hjem*, mod *nord og mod vest*, de ville vandre over hele verden, i alle retninger, og *bosætte sig på øerne i havet, ved kyster, øde vildnis og hidtil ubeboede landområder*, områder der *tidligere var udyrkede og ukultiverede, lande deres fædre ikke kendte*, og Gud ville i sidste ende si dem blandt nationerne, atter samle dem sammen, og give dem Israels land som besiddelse, når Riget kommer. [Således ville *det sande Israel* ikke være i Israels land på denne tid.] (Se 1. Mose 28:14; 49:22; 3. Mose 26: 18, 21, 24, 28, 33; 5. Mose 28:36, 63-64; 29:25-29; 32:8; 33:17; Dommerne 5:17; 2. Samuel 7:10; 1. Krønike 17:9; Salme 2:8; 65:5; 80:11; 89:25; 97:1; 106:27; Esajas 3:18; 11:11; 18:1; 24:15; 26:15; 27:6; 35:1; 41:1-10, 19; 42:4-6, 10, 12, 24; 43:10, 19-20; 48:18-23; 49:1-9, 12, 19, 20; 51:5; 54:2-3; 58:11-12; 66:19-20; Jeremias 1:10; 2:2; 3:18; 6:8; 15:14; 16:13-16; 17:4-6; 18:17; 29:14; Ezekiel 11:16, 17; 17; 36:17-29, 33-34; 36:17-29; 38:12; Hoseas 2:14; 12:1; Amos 3:12; 9:9; Zakarias 10:8-9; Apostlenes Gerninger 2:5-11.) Er det blot en tilfældighed, at da de første kolonier kom til Amerika, kaldte de den første bosættelse for *Virginia*—som betyder “jomfrueligt land”?

Som vi så, betyder navnet *hebræer* “kolonist”; og de sande hebræer-israelitter må

⁷⁷ Dette og mere vil blive afsløret og dokumenteret i Vol. 2 *Bedragerne Afsløret*.

sandelig have opfyldt det navn, da Gud sagde, de ville kolonisere kysterne, øerne, og engang øde (utæmmede eller golde) lande. Disse profetier kan kun pege på *ét folk*—de *germanske folk*, der har koloniseret verden. Det var *hollænderne, englænderne, spanierne, tyskerne, portugiserne, normannerne* (og andre *vikinger*), *franskmænd, belgiere* og *italienere* (såvel som *fønikerne*), der koloniserede den tidlige verden.

[Mange af disse kolonier blev hjemlande for visse af de germanske stammer. Ligesom i nyere tider er mange af kolonierne imidlertid bare blevet grene af deres hjemlande, og de lokale folk blev styret til deres fordel. De fleste af disse senere kolonier (der engang var velstående og trygge lande) blev desværre "overgivet" til de lokale (efter i mange år at være blevet finansieret og udviklet til blomstrende kolonier af de hvide kristne nationer). Som vi har vendt os fra Guds veje og tilladt syndfloden af tredje verdensindvandring at oversvømme vore lande, og som vi har tilladt Guds fjender at tøjle vore regeringer, har vi mistet vor gunst i Guds øjne, og alt, vi har udviklet, er blevet taget fra os og vil forfalde. De andre nationer vil lide, fordi de ikke kan styre sig selv. [Tænk på Somalia, Haiti, o.s.v.] Når det sande Israel bliver straffet af Gud for sin synd, vil alle dem under hende lide. De fleste af kolonierne, der er blevet overgivet, plages nu af hungersnød, sygdomme, tyranni, krig og fattigdom—og de forventer, at vi går ind lejlighedsvis for at genoprette orden, give dem deres økonomiske bistand og forsyninger, og redde dem fra sig selv, hvorefter de kræver, vi forsvinder. Endvidere fortsætter de med at forlade deres "befriede" hjemlande og komme til *vort* land. [Lige nu bliver hvide tortureret og myrdet *en masse* i mange afrikanske lande, og alt, de udviklede, bliver jævnet med jorden.] Når vi synder mod Gud, går alt galt—ikke blot for os, men for hele verden. Navnet *Israel* betyder "ham der styrer sammen med Gud succesfuldt over mennesket". Hvis Gud ikke er med os p.g.a. vor synd kan vi imidlertid ikke herske over os selv eller nogen andre på en passende måde.]

Dette kan så sandelig ikke opfyldes i "jøderne". De flyttede historisk set ind i et nyt land, efter det var blevet udviklet, så de kunne leve af, hvad andre folk havde udviklet ved hårdt arbejde, opfindsomhed og stor pris. "Jøderne" kom også ind i *etablerede nationer*, efter de *var blevet udvist* af den nation, de tidligere boede, da de var faldet tilbage til en grad af dekadence under deres indflydelse. Nu kommer de ind i U.S.A. og kræver velfærdsgoder.

Israel, en bestandig nation

Skriften profeterer, at Israel *aldrig* ville ophøre med at være **en nation** (2. Samuel 7:16, 24, 29; 1. Krønike 17:22-27; Jeremias 31:35-37; 33:20-26; 46:28; Hoseas 2:1; Amos 9:8). Og dog var nutidens "jøder" ikke en nation før Anden Verdenskrig; *israeler*-staten eksisterede ikke, før Storbritannien og Amerika forrådte araberne og gav landet til "jøderne". *Israeler*-staten eksisterer kun i dag som en velfærdsstat støttet af U.S.A., Storbritannien, Tyskland og andre hvide nationer. "Jøderne" *velsigner* ikke andre nationer, de *kræver en velsignelse*. I modsætning til dette har

de germanske folk, så langt tilbage, de kan spores, været en mængde af velstående, offervillige, selvopholdende familie af nationer.

Israels vedvarende trone

Gud erklærede, at Hans sande Israels-folk ville være blinde overfor deres egen identitet, og i en tid ville være uden en konge eller en prins eller en *efod* eller *terafim*—d.v.s. uden et *tegn* eller en *vision* fra Gud, uden direkte kommunikation med Ham, uden ordinerede præster, der kunne føre dem til Gud (Hoseas 3:4). [Israel ville være blind overfor sin identitet: 5. Mose 29:28-29; 32:26; Esajas 42:16-23; 56:10; Jeremias 50:6-7; Hoseas 1:9; 2:1, 7; 8:8; 9:17; Romerne 10:1-3; 11:5-11, 25; 2. Korinther 3:14-15. Verden ville som helhed være blind overfor Israels faktiske identitet (5. Mose 32:26; Hoseas 5:3).]

Gud *svor*, at Israels folk *for evigt* ville have en *konge af Judas stamme* (1. Mose 49:8-10); at der **aldrig** ville være en tid, hvor en *arving til Davids trone ikke ville herske på tronen over Israel*, og at der også ville være præster af Levis stamme til at prædike til folket—så længe at solen og månen var i himlen, så længe der var dag og nat. Gud gav dette *højtidelige løfte* til David—et løfte, der ikke kunne brydes (4. Mose 23:21b; 2. Samuel 7:13-16; 1. Krønike 22:10; 2. Krønike 13:5; Salme 89:1-6, 20, 27-29, 35-37; 132:10-14, 17; Jeremias 33:17-26; Ezekiel 37:24). Gud kan ikke lyve. Og dog *svor* Han dette løfte ved en *ed*, og gjorde således dette løfte endnu mere betydningsfuldt.

Dette løfte er aldrig blevet brudt. Nu lovede Gud også, at Israel ville være *uden* en konge i en *kort tid* (Hoseas 3:4). Dette kan synes forvirrende for visse mennesker, i lyset af, at Guds løfte til Judas stamme og til kong David. Disse to afsnit kan imidlertid hurtigt løses. Da Gud sagde, at *Israel* ville være *uden* konge, var dette sagt til *Israels hus*, eftersom Hoseas profeterede mod det **nordlige Israel** i hendes synd. Hoseas profeterede omkring 760 f.Kr. Denne profeti blev opfyldt omtrent 40 år senere, da Assyrien erobrede og deporterede de *nordlige* israelitter. Under deres fangenskab, var de *nordlige 10 stammer af Israels hus*—ikke *hele* Israel —uden en konge. Guds løfte til *hele* Israel, og specifikt til **Judas stamme** og til kong David, var stadig gyldigt, thi det *sydlige* kongerige, **Judas hus**, med kong Jotam, der herskede på tronen på tiden for erobringen og deportationen af Israels *nordlige* kongerige (ca. 722 f.Kr.). På tiden, da Nebukadnezar, konge af Babylon, erobrede den resterende del af **Judas hus** (hvoraf en god del allerede var blevet ført i fangenskab til Assyrien med *Israels hus*) i 584 f.Kr., havde dem fra *Israels hus* allerede forladt deres fangenskab i Assyrien og spredt sig over Europa, oprettede små kongeriger, og udvalgte deres konger fra dem, der nedstammede fra Judas *stamme* (hvilket deres

våbenskjold vidner om). Endvidere, før kong Davids styre, var israelitterne allerede begyndt at vandre til andre dele af verden og grundlagde store riger (såsom det græske rige) med konger af Judas *stamme*, der herskede over dem.

Endvidere, selv efter at *Judas hus* var blevet erobret og deporteret af Babylon, havde Gud, der var tro mod Sit Ord, sikret overførelsen og omplantningen af Davids sæd fra Judas land. Mattanja var den sidste konge af Juda, før det blev erobret af Babylon. Kong Nebukadnezar dræbte alle Mattanjas sønner og adelen for hans øjne. Mattanjas øjne blev så stukket ud og han blev ført i lænker til Babylon. Nebukadnezar ændrede så Mattanjas navn til Sidkija. Nu ville det *tyde på*, at hele linien af israelitiske konger var blevet udslettet. Men Skriften afslører, at kong Sidkija også havde *døtre* (Jeremias 41:10; 43:6). Disse døtre blev taget under profeten Jeremias' beskyttende varetægt i hans Guddommelige mission for at overføre Davids trone til de britiske øer (Jeremias 1:10; 18:7-9; 31:31-37; Ezekiel 17:1-6). I ukarakteristisk opførsel for en erobrende hedensk konge gav kongen af Babylon Jeremias *fuldstændig frihed* til at hvor som helst og gøre hvad som helst han ville—og gav sågar sin egen general til Jeremias som tjener og et pengebidrag for at yde, hvad han end havde brug for (Jeremias 39:11-14). Hvilken hedensk konge gør en så fjollet ting overfor en lav profet fra en erobret nation—*med mindre* det var blevet Guddommeligt bestemt, at vejen skulle banes for Jeremias' vigtige mission for at overføre tronen?

En lille gruppe judæere nægtede imidlertid at omvende sig og adlyde Gud. De gjorde oprør og tog Jeremias og kongedøtrene til Egypten (Jeremias 43). Det var herfra, at Jeremias og hans skriver, Baruk (Jeremias 36:4) splittedes fra denne syndige gruppe og rejste til *Spanien* med Sidkijas døtre, hvorefter de rejste til de britiske øer, hvorfra Gud til sidst ville kalde Sit folk (Esajas 42:4; 49:1; 51:5; Jeremias 31:10; Hoseas 2:1, 24). Som vi så var de oprindelige græske dynastier grundlagt af israelitter. Efter at have grundlagt byen Troja udvandrede mange af disse græske israelitter til de *britiske øer*. Der mødtes de med mange af deres israelitiske brødre, *der allerede havde været der i et stykke tid*, herunder efterkommere af kong Davids søn, Natan. Natan var selv vandret til de britiske øer og havde allerede grundlagt et monarki på den tid, da Jeremias ankom med kong Sidkijas døtre, der så giftede sig tilbage ind i kong Davids linie. Der har således *altid* været en arving til David, der har hersket over tronen et sted over Guds sande Israel-folk, som de spredtes ud over kloden.

Moderne prædikanter forsøger at “åndeliggøre” Guds Ord væk ved at påstå, at disse profetier er opfyldt i Kristus. Dette sætter blot *Guds Ord ud af kraft* (Markus 7:13; Romerne 9:6; Galaterne 3:17). I sidste ende bliver alle profetier opfyldt i Kristus; *fysiske* profetier og løfter, Gud *specifikt* gav om og til *Hans folk*, bliver

opfyldt *fysisk i Guds folk*, som Han *lovede*.⁷⁸

“Jøderne” har imidlertid ikke haft nogen konge i dette årtusinde—og de var *ikke engang ikke* en nation før 1948. Endnu vigtigere er det, da Pilatus forsøgte at skåne Kristi liv, erklærede de edomitiske (kana’anæiske) “jøder” frimodigt (ca. 33 e.Kr.): *“Vi har ingen anden konge end kejseren”*. (Johannes 19:15). Da de er Guds fjender, bekæmper de Guds planer for lovlig, retfærdig regeringsorden.

Gud erklærede, at Israels trone ville blive “omvæltet” (*overturned*) tre gange (Ezekiel 21:30-32, den engelske King James Version). Dette blev opfyldt, da tronen (Jakobs Stenstøtte, kaldt *Lia-fail*⁷⁹ af irerne) blev taget af Jeremias til Irland (ca. 584 f.Kr.), hvor den forblev i Taras kongesal i 1.000 år, indtil den blev “omvæltet” (engelsk KJV) til Scone abbedi i Skotland af Fergus Mor McErc (den Store), (ca. 498 e.Kr.). Skotterne kalder den *the Stone of Scone*. I 1296 blev den endeligt overvæltet til England af Edward I. Den har siden da haft sin plads på Westminster Abbey under kroningstronen, og kaldes således *kroningsstenen*. [Den 15. november, 1996, blev den *lånt ud* til Skotland.] Historien indikerer, at denne sten kom til Irland (Hibernia) fra Spanien (Iberia), og at den oprindeligt kom fra det forjættede land. Geologer indikerer, at den består af sten lignende dem fundet ved Det Døde Hav. Den har metalringe i sig til at bæres i stave, ligesom pagtens ark. Det er heller ikke nogen tilfældighed, at Irlands nationale symboler er *Dauids harpe*. En vifte af oldtidsdokumenter støtter dette. (Se *Jacob’s Pillar* (1977) af Capt.)

Haberman beretter i *Tracing Our Ancestors*:

“Irske historikere er fuldstændig enige i, at omkring 580 f.Kr. ankom der en ædel mand til Ulster, en patriark eller en helgen, ledsaget af en østlig prinsesse, og en mindre betydningsfuld person ved navn Simon Brach eller Barech.⁸⁰ Dette følge bragte adskillige bemærkelsesværdige ting med sig, hvorom Irlands sange flokkes; de ting var en harpe (Dauids harpe), og en vidunderlig sten—Skæbnesstenen—Lia-Phail. Ifølge mange traditioner tog Jeremias prinsessen

⁷⁸ For mere ad disse linier, se *The Mystery of the Law and Grace Solved!, So, You Call Yourself A Christian...*, og *Apologetic Expositions (on the Exclusive Promises God Gave to Israel: Refuting Universalist Interpretations of Isolated Passages of Scripture): Isaiah 56; Acts 15; og Ruth* af Balaicius/STM.

⁷⁹ —en af de helligste relikvier i Storbritannien. Alle Irlands, Skotland, Wales og England konger og dronninger er blevet kronet på denne sten siden nedskrevet historie. Det siges at have været på Tara-øen, Irland, ca. 5 århundreder før Kristus.

⁸⁰ —Jeremias’ skriver, Baruk. Irske oldtidsdokumenter refererer også til dette som ankomsten af en vis, hellig mand fra Østen (ca. 525 f.Kr.) til Dan, der bragte sin skriver med sig, Brugsch, og tillige en smuk prinsesse, en kongedatter (*Lost Israel Found in the Anglo-Saxon Race* (1886), E.P. Ingersoll, s. 20).

til Spanien, hvor en af dem giftede sig med en prinsesse fra Zaragossa.⁸¹ Med den anden prinsesse ankom han til Ulster noget senere. Irske traditioner fortæller os, at Jeremias giftede prinsesse Tamar Tephi til Eochaidh *the Heremon*, Irlands førende konge, efter sidstnævnte havde antaget tilbedelsen af den sande Jehova". (s. 153)

Som du ser, er denne påstand, at kroningsstenen blev taget til Irland af israelitterne fra deres hjemland, ingen moderne dille. Nicklin detaljerer endvidere i sin *Signposts in History* en beretning om dette trukket fra Dean Stanleys *Memorials of Westminster Abbey* (1868). Nicklin beretter:

"I det skotske riges hovedstad var et ærværdigt stykke sten, til hvilken der, mindst så tidligt som det 14. århundrede, hænger denne legende ved. Stenstøtten, som Jakob sov på ved Betel, blev af hans landsmænd transporteret til Egypten. Derefter... til Spanien... fra Spanien til Irland. På Taras hellige bakke blev den "Lia Fail", "Skæbnesstenen". På den blev Irlands konger sat... Fergus, grundlæggeren af det skotske monarki (broder til den dengang herskende konge af Irland, der, idet han havde robret skotterne og blev deres konge, havde brug for den til sin kroning) bærer den over havet fra Irland til Dunstaffnage... Stenen blev flyttet af Kenneth II (840 e.Kr.) og placeret på en forhøjet stykke jord ved Scone... I 1296 bar Edward I. Stenen til London og placerede den i Westminster Abbey, hvor den siden hen har været kroningsstenen for de engelske monarker". (s. 100, 111)

Jeremias siges selv at være begravet i Irland. Det er værd at bemærke, at Jeremias var af *Levis* stamme. Israels ypperstepræst bar en brystplade, der indeholdt 12 ædelstene, hvoraf hver en symboliserede én af Israels stammer. Levis sten var *smaragden*. Er det blot en anden tilfældighed, at Jeremias, der var af Levis stamme, er Irlands skytsengel (der var den *oprindelige* Sankt Patrick), og at Irland refereres til som **The Emerald Isle** (smaragdøen)?

Judas kongestamme var delt mellem Judas to sønner, *Zera* og *Peres*⁸² (1. Mose 38:27-30), og selve Zeras stamme er delt mellem Zeras to sønner, *Dara* og *Kalkol* (1. Krønike 2:6). Tea Tephi selv var af Pereslinien. Hun giftede sig med kong Eochaidh,⁸³ der var af Kalkol-Zera-Juda-linien, og genforenede således *halvdelen* af

⁸¹ —som betyder "Zeras fæstning", en efterkommer af Zeralinien af Judas stamme.

⁸² Er det herfra, at *Færøerne* har deres navn?

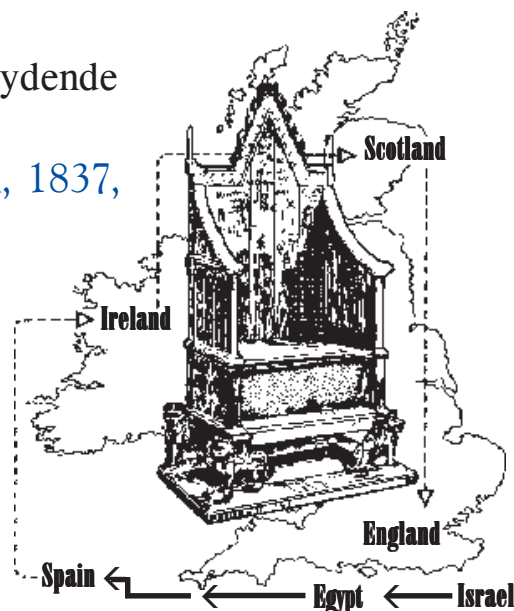
⁸³ —hvorfra alle Irlands og Skotlands dronninger og konger nedstammer.

Zera med Peres. Det var ikke før, at dronning Victoria⁸⁴ giftede sig med prins Albert, at Judas kongestamme atter blev fuldt forenet med Dara-Zera-Juda-linien. Da alle Europas konger og dronninger gennem prins Albert (Dara-Juda-linien) forenede sig med Skotlands og Irlands konger og dronninger gennem Victoria (Kalkol-Juda-linien), blev hele Israel atter genforenet for at udgøre det nuværende **United Kingdom** (Forenede Kongerige).

Biskop J.H. Allen beretter i sin gennembrydende *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* (1902):

“Ved... dronning Victorias kroning 28. juni, 1837, forekom der en artikel i londoner-avisen *The Sun*, der giver følgende beskrivelse af kroningsstolen: (Illustration til højre med tak til *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* (1976), W.H. Bennett, F.R.G.S.)

“Denne stol... Skt. Edwards stol, er et oldgammelt sæde... hvorpå Skotlands konger altid blev... kronet, men, idet den blev fjernet fra kongeriget af Edward I., i... 1296... er den siden da forblevet i Westminster Abbey, og har været stolen, hvori de efterfølgende konger og dronninger af dette rige er blevet indsat... Ni tommer fra jorden er et bræt, støttet i de fire hjørner af ligeså mange løver. Mellem sædet og dette bræt er der en sten, sædvanligvis kaldt Jakobs... Historien beretter... det er stenen, hvorpå patriarken Jakob lagde sit hoved på Luz' sletter”. (s. 251-252)

Allen beretter videre:

“Dronning Victorias mulige nedstamning fra kong David blev først bragt på bane af den afdøde præst F.R.A. Glover, M.A. Præsten A.B. Grimaldi siger, ‘Vor kongefamilies afstamning fra Judas kongelinie er imidlertid ingen ny opdagelse. De saksiske konger sporede sig tilbage til Odin, der sporede sin afstamning tilbage til David, hvilket kan ses i et ældgammelt manuskript i The Herald's College, London, og i Sharon Turner’.” (s. 370-371)

Allen nævner også den samlede stamtavle fra Adam til kong George VI., hvilket optager seks sider. Hans kongelige højhed prins Michael af Albany, overhovedet af Stewarts kongehus, samtykker og sporer i *The Forgotten Monarchy of Scotland*

⁸⁴ —der fik sin stamtavle sporet tilbage til kong David.

(1998) sine egen kongelige aner tilbage til kong David gennem Sidkijas døtre.

Efter at Israel og Juda deltes op som nation (ca. 945 f.Kr.), havde de hver sine konger. Monarkiet var endvidere blevet grundfæstet på de britiske øer. *De israelitter, der senere blev deporteret fra Israels land* (modsat til dem, *der frivilligt var udvandret* århundreder senere), var uden en *officiel* konge eller præst fra 781 til 712 f.Kr., da Israel blev deporteret af Assyrien. Som de begyndte at vandre gennem Europa mødte de imidlertid deres brødre, der endeligt havde grundlagt utallige len- og kongeriger.

Endelig forenede Alfred den Store mellem 850 og 900 f.Kr. hele England under sit styre, og genforenede således Israels nordlige og sydlige kongeriger. Dette var begyndelsen på opfyldelsen af profetien, hvori Israel og Juda (der engang var fremmedgjorte) ville blive genforenede og vælge sig selv ét overhoved, og at de ville vandre sammen i nordens land (Jeremias 3:18; Hoseas 2:2).

Alfred var en fremragende, Gudsfrægtig konge, der grundlagde Englands love på Bibelens love.⁸⁵ Alfred oversatte selv Skrifterne til angel-saksisk. Alfred vidste, at de angel-saksiske folk var Bibelens israelitter. Før efterkommerne af de israelitter, der blev deporteret, vandrede ud over hele Europa, og atter sluttede sig til deres brødre, var de uden konge og uden Guds ledelse, *fordi de var under dom*. Er der nogen bedre grund til, at dette er blevet kaldt den *mørke middelalder*? Haberman holder fast ved, at det latinske ord "kimmeriere" betyder "mørke" (s. 121). Skyterne blev både kaldt for skytere og kimmeriere; under disse to racenavne blev alle understammerne (gotere, keltere, o.s.v.) grupperet. Er det kun tilfældigt, at israelitterne i deres afstraffelse og blindhed også blev kaldt for *kimmerere/cymri*, der betyder "dem i mørke"? (Der er et hebraisk ord, #3650, kim-REER, som betyder "sorte".)

Som vi så, svor Gud, at Israels folk *for evigt* ville have en konge af Judas stamme, og specifikt en arving til David, der herskede over Israels trone. Og dog har "jøderne" ingen konge eller dronning, mens at de europæiske nationer *altid* har beslægtede monarkier. Er det blot tilfældigt, at dronning Victoria sporede sin afstamning tilbage kong David? Er det blot en tilfældighed, at den nuværende dronnings navn (*Elizabeth*) i sig selv betyder "**Guds ed**"—eftersom Gud svor ved en *ed* aldrig at lade David uden en arving til tronen?

⁸⁵ Se *The Dooms (Laws) of King Alfred the Great*.‡

Israel, en velsignelse for hele verden

Gud erklærede, at alle jordens nationer ville blive velsignet gennem Hans folk Israel (1. Mose 12:3; 28:14). Hvilket folk har velsignet hvert eneste andet folk på jorden? Hvilket folk var ansvarligt for verdens væsentlige opfindelser og opdagelser—og for at sprede denne rigdom og velsignelse over hele kloden, specielt til dem i nød, både til ven og fjende? *Kun én folkefamilie* opfylder bibelsk profeti: de germanske folk.

“Jøderne” har ikke velsignet alle nationer, men har *krævet* velsignelse *fra* dem. De har endvidere været instrumenter i demoraliseringen, af-kristningen og ødelæggelsen af andre nationer.

[Se Tillæg D.]

Israel, et retfærdigt missionærfolk

Israel skulle blive et missionærfolk, der holdt Guds Ord i ære, en nation af præster og et helligt folk, hvis love ville være baseret på Bibelen (1. Mose 28:14; 2. Mose 19:6; Salme 78:5-7; 147:19-20; Esajas 26; 43:1, 10-12; 48:10-12; 49:3, 6, 8, 9; 59:21; 61:6; Jeremias 33:21-22; Mika 5:7; Apostlenes Gerninger 1:8; 1. Peter 2:5, 9). Og dog er det “jøderne”, der har fået bøn, Bibellæsning og de ti bud *ud af* vore gymnasier og andre offentlige steder. Det er “jøderne”, der har undergravet vort lands Guds frygtige love. De germanske folk har i direkte kontrast haft Guds Ord *siden den tidligste nedskrevne historie*.⁸⁶ De har oversat Bibelen til mere end 2.000 sprog.⁸⁷ De har været ansvarlige for 99,9% af verdens missionærarbejde. Sender “jøderne” Guds Ord ud til andre folk? Gør kineserne? Gør araberne? Afrikanerne? Inderne? Latinamerikanerne? Nej. Det har altid og stadig kun de hvide nationer. Hvorfor...?

Israel, et gæstfrit folk

Gud påbød Israel at være venlige *overfor deres eget folk*, der boede i deres land (3. Mose 19:33-34; Matthæus 25:31-46), og også at være venlige overfor *visse* ikke-israelitiske folk i deres land, hvis de ville overholde Israels love (5. Mose 20:10-18). De germanske folk er berømte for deres gæstfrihed, og specielt Amerika er den lysende

⁸⁶ De gotiske stammer *siges* at have haft Guds Ord i deres eget sprog så tidligt som ca. 350 e.Kr. Wulfila (Ulfilas), goternes biskop, blev indviet af biskop Eusebius af Nikodemia i 341 e.Kr. og oversatte Skrifterne til gotisk.† Wulfila siges også at have opfundet det gotiske alfabet for denne oversættelse.

⁸⁷ —og har ofte *de første til udvikle de andre folks sprog* og skabe en skriftform for dem, før at Skrifterne kunne oversættes—og så lære dem *hvordan* man skulle læse.

stjerne i denne sammenhæng. Og dog bliver sovjetiske “jøder”, der forlader U.S.S.R. og tager til Palæstina, behandlet værre end anden-classes-borgere, og de fleste af dem ender med at tage videre til Amerika og vende hjem til Sovjetunionen.⁸⁸

[Forblændede kristne tror, at vandringen af sovjetiske “jøder” til Palæstina er opsamlingen af Israel som profeteret i Skriften. Dette er ikke sandt. Langt størstedelen af de “jøder”, der forlader det tidligere Sovjetunionen, bruger Palæstina som et trinbræt til Amerika eller andre kristne lande. De ved, at der ikke kan være nogen sikkerhed, med mindre de bor indenfor de hvide kristne nationers grænser. Der er flere “jøder”, der forlader Palæstina hvert år, end, der kommer ind. Der er flere “jøder” i New York City eller det sydlige Florida, end der er i *hele* Palæstina. Opsamlingen af det sande Israel (de germanske folk) vil ikke ske, før Kristus er vendt tilbage til Sit folk—og Han vender *først* tilbage, efter de har omvendt sig fra deres synder og vendt tilbage til Hans veje. Da “jøderne” har narret kristne til at tro, at de er Guds folk. Faktisk er mere end 95% af “jøderne” i Palæstina ateister (ligesom de fleste andre “jøder” i andre lande). Eftersom “jøderne” har narret mainstream-kristne til at tro, at de er Guds udvalgte folk, når de faktisk er kana’anæerne fra Bibelen, har de sikret sig førsteklasses behandling. Mere end noget andet folk, modtager de specielle privilegier og fordele (automatisk dobbelt statsborgerskab, velfærd, regeringsindhusning, bistandshjælp de aldrig har betalt for, o.s.v.). De kan endvidere begå alle mulige slags kriminelle handlinger (lige fra krigsforbrydelser og undergravning af regeringer til økonomisk kriminalitet) og ikke blive anklaget for det, fordi de skriger “anti-semitisme!” hvis nogen beskylder dem.]

Ikke blot er de hvide racer gæstfri overfor deres egen slags, men de er også gæstfri overfor dem ikke af deres egen race—selv deres fjender. Ingen anden race tillader enhver slags fremmed folk at komme ind i sine lande *en masse*, giver dem statsborgerskab og lige eller bedre rettigheder end sine egne, og betaler for deres uddannelse, sygesikring, leveomkostninger, o.s.v. På den anden side har *ingen andre end* “jøden” nogen rettigheder i Palæstina. Alle andre folk forbydes at komme ind—udover hvide kristne turister, der tillades at komme ind *lynvisit* for at bruge deres penge⁸⁹—og de er kun velkomne, så længe deres penge strækker.

⁸⁸ De samme rapporteres at ske for amerikanske “jøder”, og dokumenteres ved “jødisk” vidnesbyrd. Se *The Life of an American Jew in Racist, Marxist Israel* og *My Farewell to Israel: The Thorn in the Middle East* af Jack Bernstein. Andre vidnesbyrd er talrige i “jødiske” udgivelser.

⁸⁹ Turisme er Palæstinas nummer to “indkomst”. Nummer ét indkomst er bistanden fra hvide kristne nationer.

Israel, en lærernation

Gud erklærede, at Hans sande Israels-folk ville lære nationerne (Esajas 2:2-3; Mika 4:2). Det har i sandhed alene været den hvide race, der har lært kultur, civilisation, moderniseringen, uddannelse, sundhed, renlighed og moral til andre folk. Germanske missionærer er gået ud til hele verden og udviklet sprogene, sågar skrevet disse andre folks historier; lært dem medicin, landbrug, religion, dyrebrug, byggeri, industri, teknologi, moral, diplomati, lov, o.s.v. Det er de hvide nationer, der tillader alle andre slags folk at komme til vore lande for at studere medicin og teknologi. Efter at have lært så mange vidunderlige ting fra den hvide race, er der desværre praktisk talt ingen af disse folk, der nogen sinde vender tilbage til deres egne lande for at hjælpe deres egne folk. Nej, de ville hellere leve i velvære, luksus og sikkerhed i de hvide nationer. Udøver "jøderne" eller noget andet folk sådanne filantropiske, humanitære selvopofrelser? Nej. Dette er atter et fænomen særegen for kun én folkerace.

Israel, en barmhjertig og beskyttende nation

Skriften erklærer, at Guds sande Israels-folk ville være et barmhjertigt folk. De ville være en velsignelse for andre i nød, endog sætte slaverne fri (5. Mose 15:7, 11; Salme 72:4; Esajas 42:7; 49:9; 58:6). Ingen anden race er så medfølelsende at den udfrier fremmede og uvenlige folk fra deres hungersnød, sygdomme, epidemier, borgerkrige, invasioner udefra og ulykker—og bruger utallige milliarder af dollars fra deres egen pengepung.

I *Faith & Freedom* (1988) beretter Benjamin Hart:

"[Thomas] Hooker advarede om, 'barmhjertighed vil aldrig redde dig, før det også hersker over dig.' Denne idé blev det underbyggende princip i Connecticuts regering. Det blev også grundlaget for en tradition af amerikansk generøsitet og barmhjertighed uden sidestykke i historien. Tyske soldater i Anden Verdenskrig kastede f.eks. deres rifler til jorden og overgav sig ivrigt til den amerikanske side, hellere end at risikere at blive taget til fange af russerne [sic, sovjetterne]. Og efter at have slået dem i krig genopbyggede Amerika Japans og Vesttysklands industrielle base med enorme omkostninger. Intet andet folk har været så storsindet mod sine fjender som det amerikanske folk, selv om vi ofte har betalt i dyre domme for hvad resten af verden anser for håbløs naivitet. Barmhjertighed, tilgivelse og næsten uendelig godgørenhed er særegne amerikanske kendetegn, der kan spores tilbage til hjertet af det puritanske samfund i det 17. århundredes New England". (s. 102-103) (Mine parenteser.)

Kristenhedens andre nationer (Storbritannien, Holland, o.s.v.), herunder Tyskland, er også kendte for disse dyder. Litauere, lettere og andre folk foretrak besættelse af tyskerne (der var civiliserede, venlige og humane—på trods af den falske propaganda) frem for sovjetterne.

[Selv om mange russere er israelitiske, er det lykkedes Sovjetunionen at bastardisere folkene under dets tyranniske magt langt før andre lande, og kommunismen lavede mange eller gode mennesker om til dyr.]

Det var kristenhedens nationer, der ophævede slaveriet,⁹⁰ men kun få erkender, at det var “jøderne”, der købte de afrikanske slaver *fra deres egne sorte afrikanske høvdinge*, og så sejlede dem til den hvide verden for at blive solgt.⁹¹

[Selveste Albert Schweitzer berettede om konflikten mellem “udnyttelsen” af afrikanerne under europæisk overherredømme, og den kendsgerning, at europæisk overherredømme, om ikke andet, afholdt afrikanerne fra at udnytte, undertrykke og udrydde hinanden. Se *Out of My Life and Thought*, 1933.]

Det er endvidere “jøder” (ved deres egne talrige nedskrevne tilståelser), der har været årsag til alle krige, primært gennem kommunisme, som (atter ved tilståelser) er rent “jødisk”. Det er uomtvisteligt, at ingen nation er sikker, fri og velhavende uden hjælp fra de hvide kristne nationer. Og dog er barmhjertighed, medfølelse, økonomisk hjælp, ulykkes- og hungersnødhjælp, militær beskyttelse og medicinsk

⁹⁰ —som enten var god eller ej. De fleste sorte levede langt mere velhavende, fredfyldte og glade som slaver, end de gør i dag. Nogen siger måske, “Men de var ikke frie!” Frie til at gøre hvad? Frie til at leve i fattigdom og blikskure? Frie til at myrde og trælbinde hinanden efter behag? Frie til at myrde, voldtage og berøve deres værtsnations folk? Frie til at være blottet for selvrespekt? Som slaver blev de behandlet godt til gengæld for deres ydelser—men det krævedes af dem, at de skulle overholde loven og være lydige. Historierne om hvide, der udnyttede deres slaver, er ikke andet end propaganda, skabt for at få de sorte til at hade de hvide og få de hvide til at føle sig skyldige. Slaver blev ikke alle udnyttede. Der har uden tvivl været et par enkelte *nedrige individer*, der udnyttede deres slaver (ligesom nogle *nedrige individer* banker deres børn, hustruer, heste, hunde, o.s.v.). Dette var imidlertid *undtagelsen*, ikke reglen. Sig mig, ville nogen intelligent person have banket en slave (der havde kostet ham *tusindvis* af dollars, måske \$20.000 i nutidens valuta), der arbejdede for ham og skabte grobunden for hans indkomst? Ville nogen være så dumme nok til at mishandle deres slaver på det værste, der tog sig af hans spædbørn og børn, der tilberedte hans mad (som kunne være forgiftet), der tog sig af herrens rigdomme, der let nok kunne snige sig ind i huset en nat og skære struben over på herren og hans familie? Bestemt ikke. Mange slaver *tog deres herrers efternavne* (af beundring), og nogle fortsatte med at arbejde for deres tidligere herrer som betalte arbejdere. Dette er uangribelige beviser på, at slaver, som en regel, ikke blev udnyttet. Historier om det modsatte er blevet brygget sammen for at opbygge racemodsætninger.

⁹¹ Se *Who Brought the Slaves to America* af Walter White; *The Secret Relationship Between Blacks and Jews* af National of Islam.

hjælp, i det “jødiske” sind, en *ensrettet vej*—og “jøderne” er *altid modtagerne* af godgørenhed, og *aldrig* giverne (selv om de behersker størstedelen af verdens rigdom).

Mange mennesker vil uden tvivl føle sig utrygge ved at læse de talrige udtalelser omkring den hvide races dyder og opnåelser. Hvis det er sandt, hvorfor skulle vi skamme os over at være stolte og lære sandheden videre til vore børn? Gode anstændige hvide mennesker er blevet programmerede til at skamme sig over deres vidunderlige arv. De er blevet hjernevaskede med enhver slags nederdrægtig, ussel propaganda. De er blevet programmerede til at udvise den moderne neurose med “hvid skyld”. Gennem propaganda bliver *falsk skyld* ført ind, og den herlige sandhed om vor arv bliver afholdt *fra os*, mens vi tvinges til at “fejre” andre folks arv, og skal være sensitive overfor *deres* kulturelle persona, mens vi skal sky vor egen.⁹²

Ligeledes vil mange mennesker føle sig utrygge ved at læse de talrige udtalelser om “jødernes” unoder og forbrydelser. [Selv om alle disse kendsgerninger dokumenteres ved “jødernes” egen vidnesbyrd.] Med mindre synd pointeres, vil de fortsætte i deres synd. Hvis forbrydere ikke afsløres og straffes, vil de fortsætte i deres kriminalitet. [Faktisk indkasserer de fra håbet om, at du og andre mennesker *vil føle sig utrygge og nægte at underholde sådanne tanker*—så de kan fortsætte uden modstand med deres onde planer.] En dag vil det være for sent, hvis de fleste mennesker ikke vågner op og konfronterer ondskaben—*lige meget hvem*, der er skyld i det. Sandheden kan kun sætte dig fri, *hvis du kender den og gør den til en del af dit liv*. Se *venligst* på beviserne, der—*uden en skygge af tvivl* – beviser, at alle disse udtalelser heri er sande. Det er ikke en sag om at beskyldte nogen for noget. Det handler om at opdage, hvem der har myrdet og berøvet vor familie, *så det kan stoppes*—og således kan vi i *sandhed* blive *frie og glade*. Det handler om at erkende forbrydelsen og identificere forbryderne, så vi kan stoppe det, hvilket atter vil gøre os i stand til at blive en velstående og Gudsfrægtig nation (familie).

[Send venligst en donation to cover postage (or e-mail) for dokumentation for disse kendsgerninger, som medierne undertrykker.]

⁹² Se *Stop Apologetizing!* af Jud Cyllorn.

[Please note: There are a few words or paragraphs that have not been translated into Danish. If anyone would like to translate these properly (or if anyone sees any errors that need to be corrected), please e-mail these translations/corrections to me (stm@mounet.com) and I will update these pages with the corrected information. Thank you. —RAB]

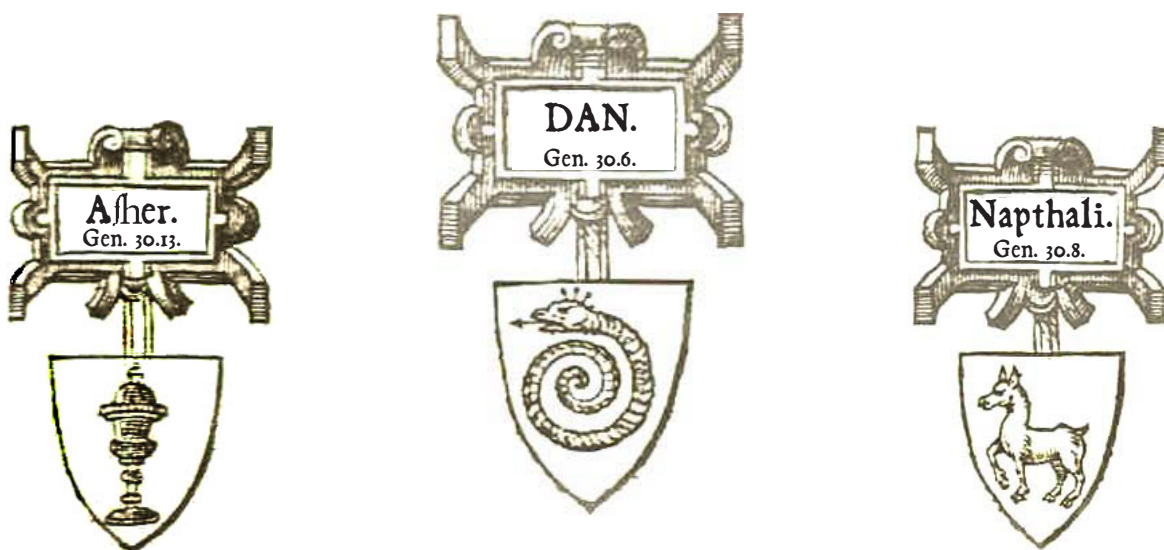
Israel's *Ancient* symboler

Below are the symbols of the 12 tribes of Israel (and Joseph's two sons, among whom the tribe of Joseph was split) as illustrated in the extensive genealogical tables in the front of original copies of the **1611 KING JAMES BIBLE** (most *facsimile* copies do not reproduce the genealogies section).

[While Naphtili may look like a dog or a horse, it is actually a female deer. Older heraldic representations sometimes were not the best.

Please Note: the translators chose one symbol for each tribe; though several symbols could have been chosen in some cases (due to various passages of Scripture). While Levi's legacy was to share in Simeon's "weapons of cruelty," Levi was also given the care of the teaching of the Law and God's Word. It seems the translators also depicted Gad with a *Banner* which a *Troup* (brigade, battalion) might carry; since a *whole* troupe would have been harder to illustrate. It was not the translators' intention to give an *exhaustive* depiction of all of the tribal symbols or emblems; but the fact that the symbols of the tribes of Israel are *identical* to the national symbols of the *European nations* is no "coincidence."]

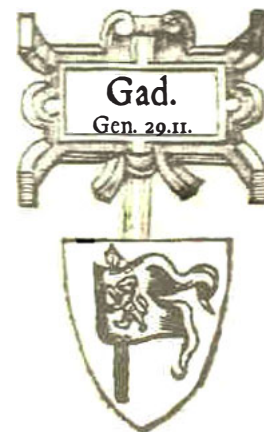
[Northern Brigade]

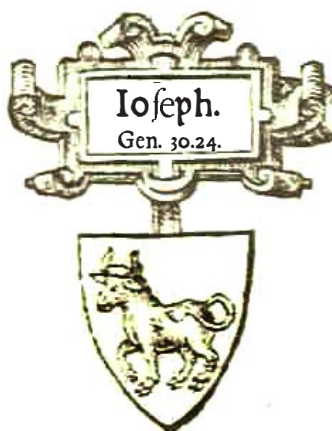
[Eastern Brigade]

[Southern Brigade]

[Western Brigade]

[The Tribe of Joseph was actually split by Jacob among Joseph's two sons, Ephraim and Manasseh.]

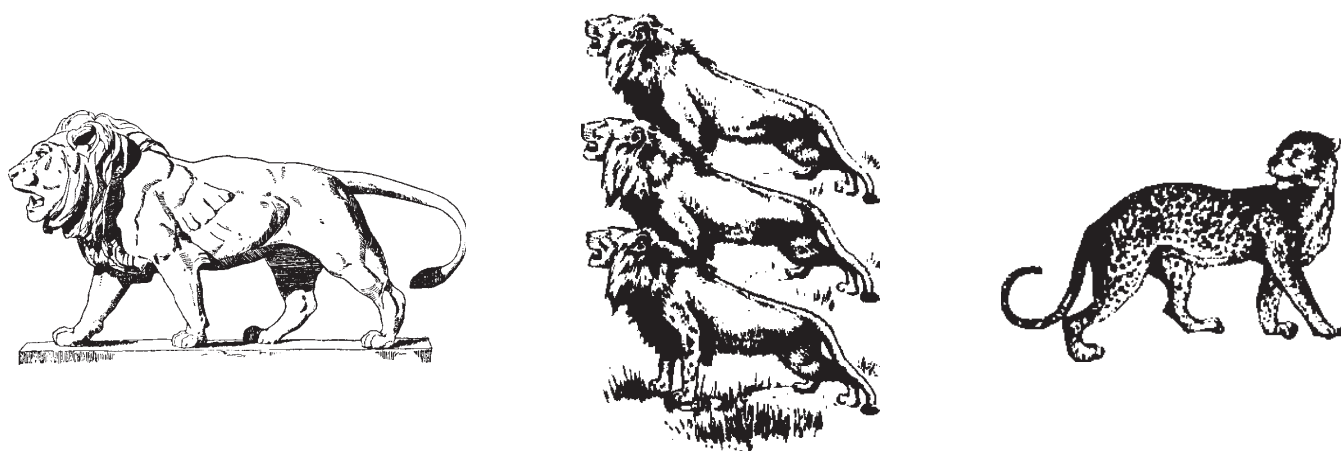
[The Tribe of Levi was in the center of the camp, to minister unto the other tribes.]

Israels *Modern* symboler

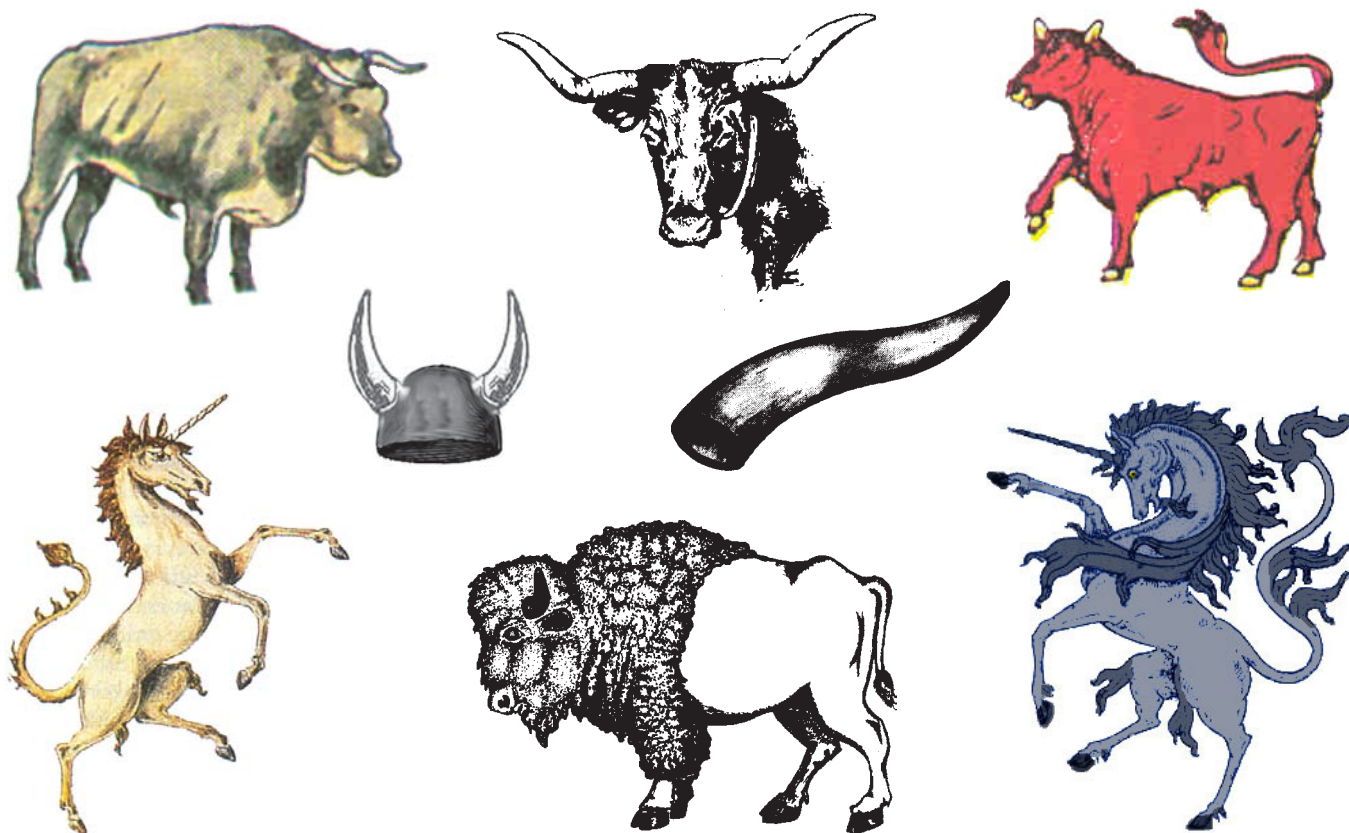
De følgende er blot *nogle* af de symboler, Skriften profeterede ville være det sande Israels symboler. Det er ikke nogen tilfældighed, at de alle findes i de europæiske og europæisk-nedstammede folks våbenskjolde. Disse symboler er på ingen måder nye; mange af dem har været brugt i mere end 2.000 år af oldtidens germanske folk, skyterne, og deres forfædre—israelitterne.

Ørnen, høgen eller falken: 2. Mose 19:4; 5. Mose 32:1; 2. Samuel 1:23; Job 39:26-30; Salme 103:5; Esajas 40:27-31; Ezekiel 1:10; 17:3-5; Mika 1:16; Åbenbaringen 4:7; 12:14; Lukas 17:37.

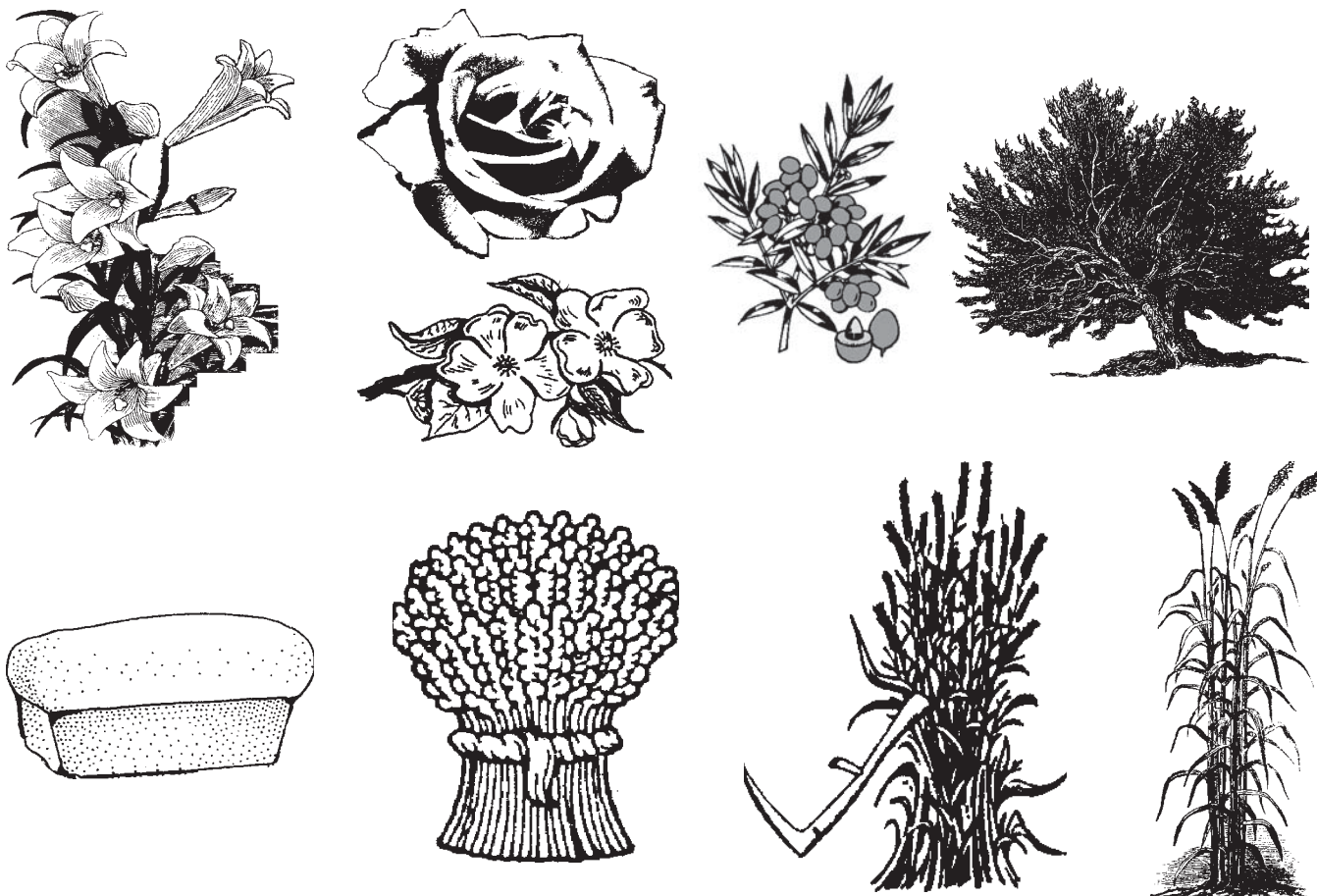
Løven: 4. Mose 23:24; 24:8-9; 5. Mose 33:20-22 (49; **Juda: 3 løver**); Ordsprogene 28:1b; Esajas 11:6; 65:25; Ezekiel 19:1-9; Hoseas 5:14 (13:7; **leoparden**); Mika 5:8; Zakarias 11:3; Åbenbaringen 4:7; 5:5.

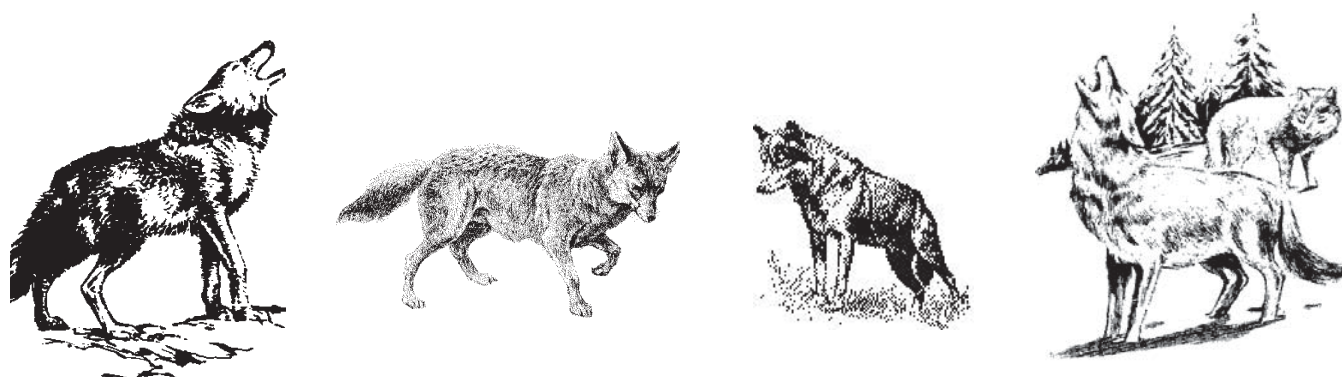
Tyren (oksen, kvien) og enhjørningen (som kan være det mytologiske væsen, en **bison**, eller en **vildokse**) eller et **horn** eller **flere horn**: 4. Mose 23:22; 24:8-9; 5. Mose 33:16-17; Job 39:9-12; Salme 22:21; 29:6; 92:10; 149:1; Esajas 11:6; 34:7; 65:25; Jeremias 50:11; Ezekiel 34:17, 20, 22; Hoseas 4:16; 10:11; Malakias 4:2; Hebræerne 3:17; Åbenbaringen 4:7.

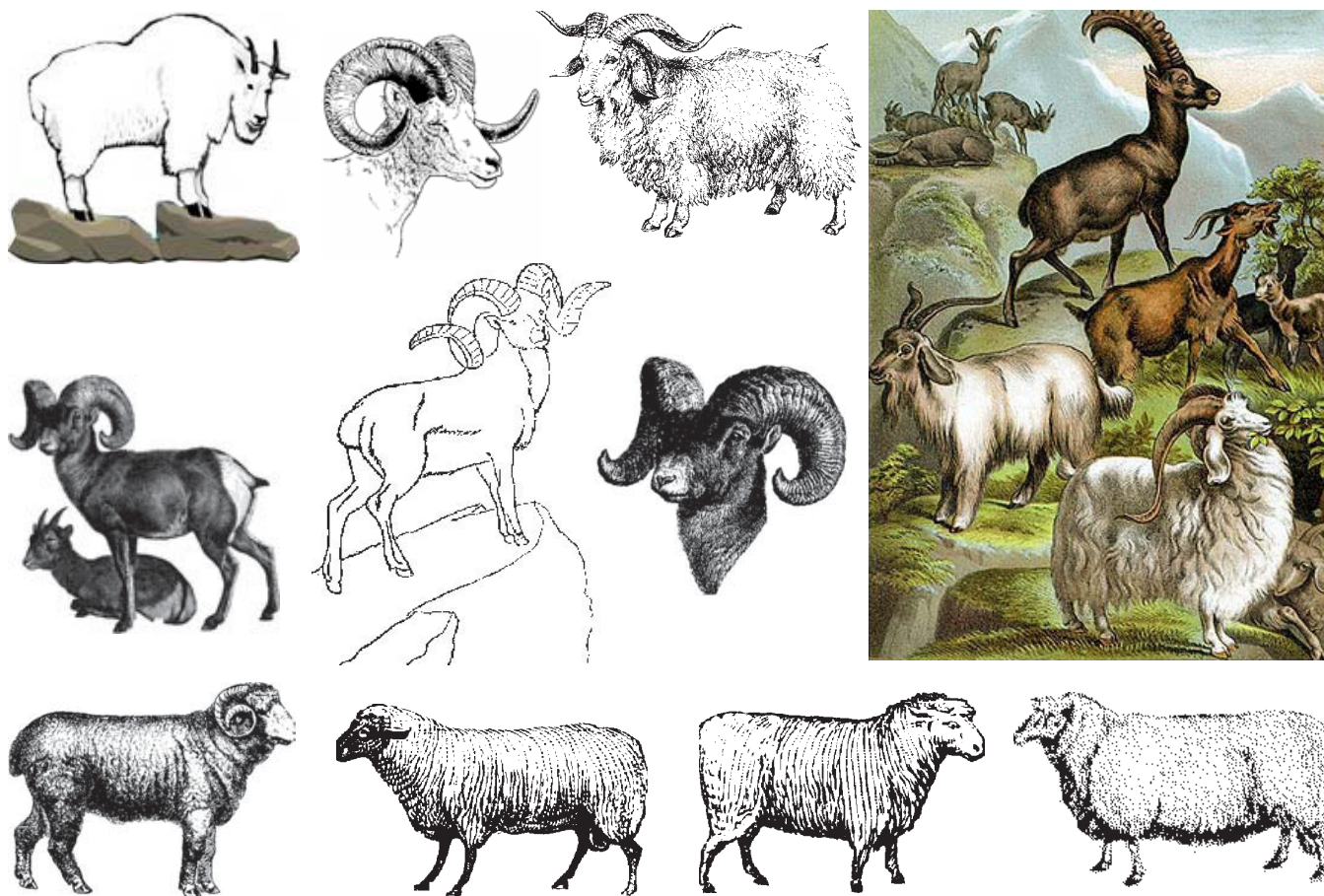
Hjorten (muligvis **elgen**): 1. Mose 49:21; Job 39:1b; Ordsprogene 5:19; 6:5; Habakkuk 3:19.

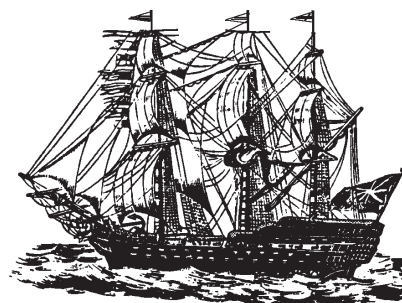
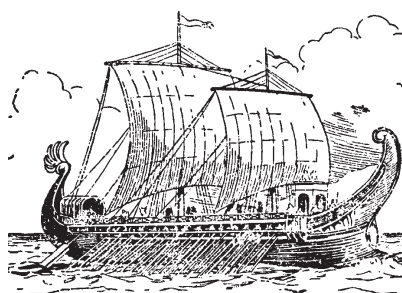
(Sarons) **lilje** eller **rose**: Højsangen 2:1, 16; 5:13; Esajas 35:1; Hoseas 14:5; Matthæus 6:28; Lukas 12:27. En **olivengren** eller **oliventræ**: 1. Mose 8:11; 5. Mose 8:8; Dommerne 9:8, 9; Salme 52:8; 128:3; Jeremias 11:16; Hoseas 14:6; Zakarias 4:3, 12-14; Romerne 11:17-24; Åbenbaringen 11:3, 4. **Hvede, neg** eller **brød**: 1. Mose 37:7; 49:20; Matthæus 13:24-43; Johannes 12:24; 1. Korinther 10:17.

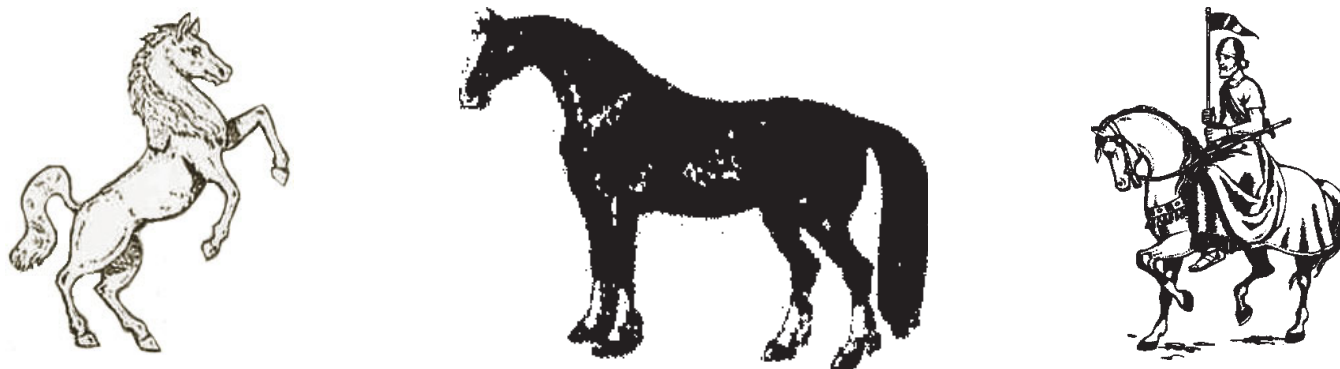
Ulven: 1. Mose 49:27; Esajas 11:6; 65:25; Ezekiel 22:27; Sefanias 3:3.

Får, vædder, vilde bjerggeder: Job 31:9; Salme 71:4; 74:1; 77:20; 78:52, 70-71; 79:13-15; 80:1; 95:7; 100:3; 107:41-42; Esajas 11:6; 40:11; 65:25; Ezekiel 34:11-12, 17, 31; 36:37-38; Hoseas 4:16; Mika 7:14; Habakkuk 3:17; Zakarias 9:16; 10:3; Matthæus 5:6; 15:24; 18:11-24; 26:31; Markus 6:34; Lukas 10:3; 12:32; Romerne 8:36; Hebræerne 13:20; 1. Peter 2:25; 5:2.

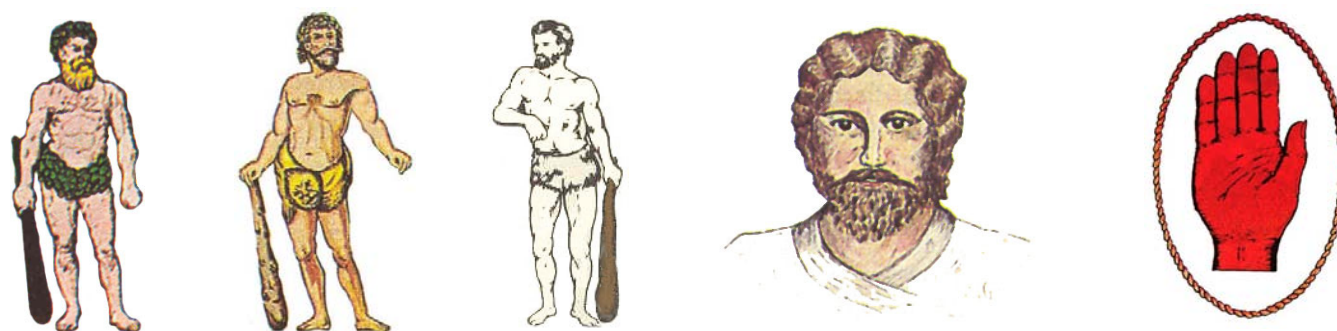
Et skib: (Zebulon; 1. Mose 49:13; 5. Mose 33:18); 4. Mose 24:7; (Dan; Dommerne 5:17); 1. Konge 9:26; 10:22; 22:48; 2. Krønike 9:21; Salme 80:11; 89:25; 107:3, 23-30; Esajas 18:2; 60:5, 9; Ezekiel 27:9, 25, 29; 30:9; Daniel 11:30, 40.

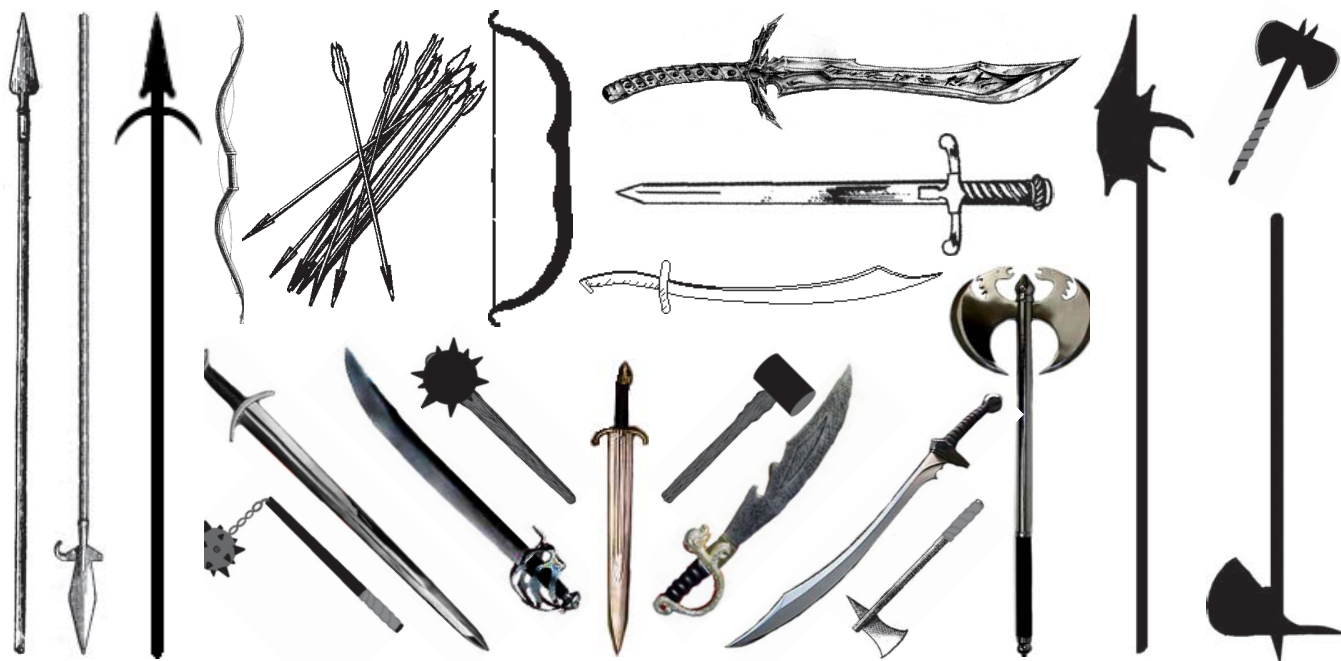
Hesten (specielt *hvid*), **hest** og **rytter**, en bevæbnet rytter, og en trop eller regiment af soldater (Gad): 1. Mose 49:17, 19; Dommerne 5:15; Job 39:18, 19; Jeremias 8:6, 16; Zakarias 9:10; 10:3; 12:4.

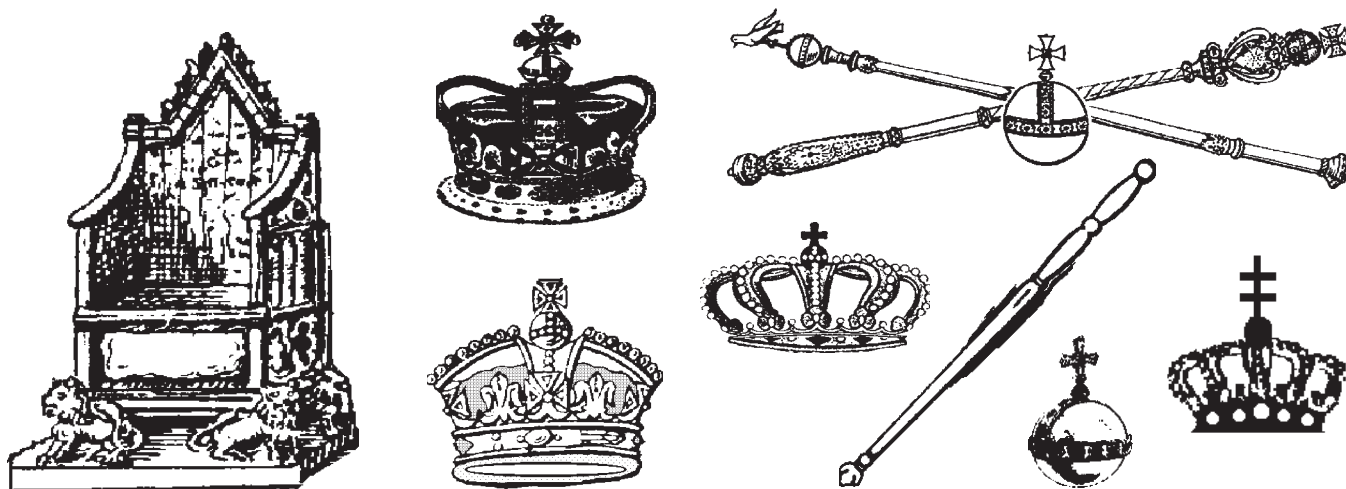
En **slange** eller **drage** (i *begrænset* og *speciel* betydning): 1. Mose 49:16, 17; 2. Mose 4:3; 4. Mose 21:8, 9; 2. Konge 18:4; Matthæus 10:16; Johannes 3:14.

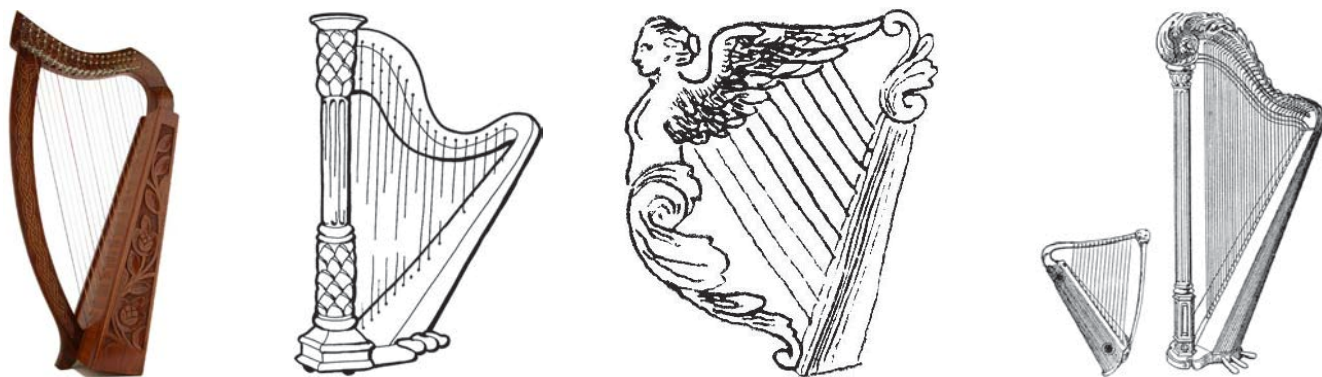
Et **menneke** (Guds søn og førstefødte): 1. Mose 29:32 (*Ruben* betyder "se min søn menneskets opbygger"); 2. Mose 4:22, 23; 5. Mose 14:1; 32:5, 6, 19; Salme 65:4; 80:17; 89:27; 92:6; 95:2; Esajas 43:6, 7; Jeremias 31:9, 20; Hoseas 1:1; 11:1; Zakarias 9:13; 10:7; Lukas 3:38 (Adam, Guds søn); 1. Johannes 1:12; Romerne 8:19; 2. Korinther 6:18. **Opløftet rød hand** (nogle gange med en **rød tråd**, **snor** eller **reb** omkring sig); 5. Mose 33:2, 3; 1. Mose 38:27-30; Josva 2:18, 21.

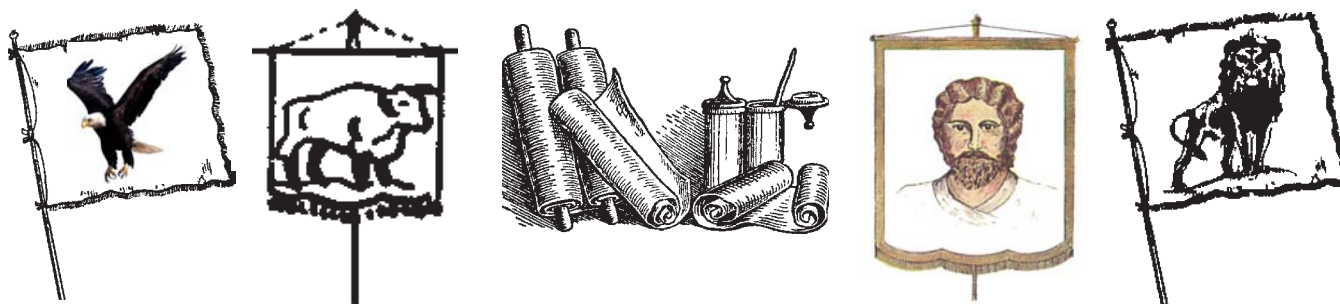
Pile, bue og pile: 1. Mose 49:22-24; 4. Mose 24:8b; 5. Mose 32:23b, 42; 2. Konge 13:15-17; Salme 7:12, 13; 78:9; 97:11; 127:4; Esajas 49:2; Habakkuk 3:11; Zakarias 9:13, 14; Romerne 11:24. **Slagsøkse, sværd, spyd, Guds våben:** 1. Mose 49:5; 34:25, 26; 4. Mose 24:8, 9; 5. Mose 33:29; Josva 8:18, 26; Dommerne 7:18; 1. Samuel 13:19-21; Salme 2:8, 9; 7:12; Esajas 41:10-16; 49:2; Jeremias 51:19-24; Ezekiel 21:9; Mika 5:6, 8; Habakkuk 3:11; Zakarias 9:13; Malakias 4:3.

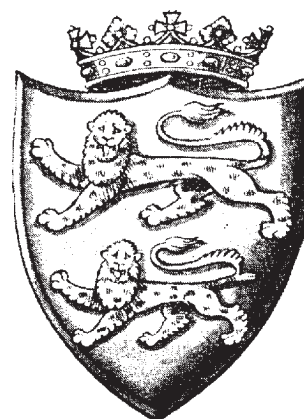
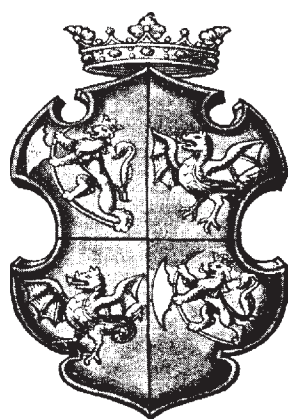
Symboler på det Guddommeligt given monarki: en **trone**, en **krone** (**juveler**, et **scepter** (eller stav), et **rigsæble**: 1. Mose 49:10; 2. Mose 19:5; 4. Mose 24:7; 5. Mose 4:10; 2. Samuel 3:10; 7:13, 16; Salme 2:9; 8:5; 74:2; 89:3-4, 28-29, 36; 132:18; 135:4; Esajas 10:15; 11:1; 28:5; 62:5; Jeremias 1:11; 10:16; 51:19; Ezekiel 7:10, 20; 16:11-12; 19:11, 14; 21:10, 13; Zakarias 9:16; Malakias 3:17; Lukas 6:45; 2. Korinther 4:7; Åbenbaringen 21:21.

En **harpe**: 1. Samuel 16:16; 1. Krønike 25:1, 3; Salme 33:2; 98:5; 137:2; 147:7; 150:3; Åbenbaringen 15:2.

Bannere, standarder, emblemer eller flag (m.h.t. arv) og **bogruller** (stamtavler eller lov): 4. Mose 1:52; 2:2-34; 10:14-25; Dommerne 5:14; Ezra 2:62; Nehemias 7:5, 64; Salme 20:5; 60:4; 61:5; 74:9; Esajas 10:18; 18:3; 49:22; 59:19; 62:10; 66:19; Jeremias 4:6, 21; 50:2; 51:27; Zakarias 9:16.

Et **skjold**: 1. Mose 15:1; 5. Mose 33:29; 2. Samuel 22:3, 6; Salme 3:3; 4:13, 16; 5:12-13; 18:2, 35; 28:7; 33:20; 47:9; 59:11; 84:9; 91:4; 115:9-11; 119:114; 144:2; Ordsprogene 30:5; Nahum 2:3; Efeserne 6:16.

[Skjoldene ovenfor er: (til venstre) Knud den Stores våbenskjold (1016-1035); (i midten) William III. og Mary II. (1689-1702); og (til højre) Wilhelm Erobrerens (William I.) våbenskjold (1066-1087).]

[Det bør bemærkes, at visse ikke-hvide nationer har *nogle* af disse symboler, men det må kommes i hu, at størstedelen af disse symboler kom fra *omkring den tid, da Storbritannien og andre nationer (Belgien, Frankrig, Nederlandene, o.s.v.) herskede i disse lande*. Der er ganske få tilfælde, hvor ikke-hvide nationer har nogen af disse symboler (og ingen tilfælde, hvor de ikke har nogen af dem), hvor det ikke er resultat af europæisk kolonisation—og intet andet folk i verden opfylder de mange profetier og karakteristika, som det sande Israel blev forudsagt i Skriften at skulle have, og som er skitseret i denne bog.

There are many other symbols of Israel than those listed here: grapes, fish, bells, crosses, the sun, moon, and stars, trees (cedar, willow, oak, fir), leaves, horn of plenty and fruit, etc.]

— Nationale vidner —

Heraldiske og filologiske beviser på det sande Israel

Lad os atter se på de kendetegn, Bibelen giver os om Guds *sande* Israels-folk, og ved at bruge vidnesbyrden i dobbeltvidnerne profeti og historie, lad os, som intelligente granskere, se hvilke folk i verden, der er tilgængelige for et identifikations-*line-up*, og bærer de kendetegn, der passer til denne beskrivelse. Som vi så, siger Skriften, at Guds sande Israels-folk ville få et nyt navn, og ikke længere blive kaldt ved navnet Israel (Salme 83:4; Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:1; 2:19; Romerne 9:25, 26; 1. Peter 2:10; Apostlenes Gerninger 11:26). Lad os derfor først se på de navne, ved hvilke Guds sande Israels-folk *nu* kaldes.

De germanske folks Israels-identitet kan findes i *selve* de germanske stammers *navne*. Først og fremmest kommer selve ordet *germaner* fra det latinske *germ~nus*,⁹³ og betyder “*ægte eller autentisk (i forbindelse til familie eller folkeklan; brødre, kusiner; der har samme forældre; fra den samme race)*”. Er det blot en tilfældighed, at Gud i Sit Ord advarede os om, at ikke *alle*, der “påstår” at være af Israel, faktisk er israelitter, og selve navnet, hvorved alle de europæiske folk er kendt (germanere) betyder, “ægte eller autentiske folk af den samme race”?

Helt konkret, så stammer ordene **gyde** og **Jylland** klart fra *Juda*. Jyderne befolkede også Isle of Wight.

[Det bør kommes i hu, at på oldengelsk (og andre *germanske* sprog), blev *hvert* bogstav i et sprog udtalt—*intet* bogstav var stumt. F.eks. *knife* blev udtalt “kC-nʃ'-fc”. På tysk og oldengelsk blev “j” et, som på hebraisk, ikke udtalt som i dag; det var et “y”. Derfor ville ordet *gyde* faktisk være blevet udtalt “Yã'-tc”. *Juda* selv blev udtalt “Yã'-dc”. Enhver sprogstuderende ved, at “d” et og “t” et er ombyttelige konsonanter, og *gyde* og *Juda* er derfor det samme ord.]

⁹³ *Indo-European Roots* i *The American Heritage Dictionary of the English Language*.

Ordene **daner** og **Danmarks** oprindelse kan let ses fra oldtidens Israels mest bemærkelsesværdige søfarende stamme: *Dan*. En af oldtidens **skotsk/irske** stammer blev kaldt for *Tuatha dé Dannan*, som betyder “**Dannans** stamme”, og **Skotland** blev tidligere kaldt for *Caledonia*.⁹⁴ Hvorend Dans stamme kom hen, efterlod den sit mærke. Det er ikke en ny ting for Dans stamme at navngive steder efter sine patriarker; for den gjorde det også i bibelske tider (Josva 19:47; Dommerne 18:12, 29).

Ordet **waliser**⁹⁵ betyder “udlænding”. Hvis disse beslægtede germanske folk kaldte nogle af deres egne folk for “fremmede”, så må disse beslægtede folk tydeligvis være ankommet fra forskellige lande på forskellige tidspunkter. Bibelen erklærer, at der boede *israelitter* i lande *udover Palæstina*, der var “fremmede”; og det var således et almindeligt ord at skelne mellem *racebrødre, der kom fra en anden region*.⁹⁶ Gud sagde også, at israelitter ville blive kastet ud af Israels land ind i et land, som hverken de eller deres fædre kendte, et land mod nord, i hvilket Israel og Juda ville blive genforenet; hvorfra Gud en dag ville føre dem tilbage til Israels land, når Han engang havde uddrevet alle kan'anære af landet (Jeremias 3:18; 16:13-15; Joel 3:17; Matthæus 13:41; 15:13).

Ordet **rutener (ukrainer)** kommer fra **rus**⁹⁷, og betyder “søfarer”. Rutenerne nedstammede utvivlsomt fra de søfarende stammer Dan eller *Zebulon* (1. Mose 49:13). Zebulonitterne var også kendt som modige krigere (Dommerne 5:18).

⁹⁴ —et stednavn: en arv grundlagt af den søfarende stamme Dan, der efterlod sit navn over hele Europa og Asien i lydighed overfor Gud, der påbød dem at opstille vejvisere (**Jeremias 31:12**). Andre eksempler på, at Dan efterlader navne, er: **Danmark**, floden **Don**, floden **Donau** (der betyder Dans bosættelse), floden **Danastris (Dneiper)**, **Dardanellerstrædet**, floden **Rhodan** (nu Rhone), floden **Eridan** (nu Po), **Codan-bugten (Østersøen)**, **Danzig**, **Dannemora** (overfor den finske bugt), **Sverige (Svea-dan)**, **Doncastewr**, **Dannonia** (Devonshire), **Dundee**, **Aberdeen** (Dons udmunding), **Makedonien**, **Sardinien** (Dans adspredte), o.s.v.

På hebraisk er ordet oversat *Dan* #1835, *Dân* (dawn) og er en variation af #1777 *dîyn* (deen) eller *dûyn* (doon). Dette er beviser på, at vokaler er ombyttelige: dan, den, don, din, o.s.v. Dette kan også forstås ved at anerkende, hvor *drastisk forskelligt* mange ord udtales på engelsk, amerikansk, skotsk, o.s.v. (såvel som de forskellige regionale accenter indenfor hver af disse nationer). *Dan* betyder “dommer”. (Se **1. Mose 30:6; 49:16**.) Dan var en af Jakobs sønner; Jakob havde imidlertid også en datter: Dina [#1783, *Dîynâh* (dee-NAW), som betyder “retfærdighed”, fra #1777].

⁹⁵ —ligesom *Volcae* (keltisk), *valoner* (latin), *weahl* (oldengelsk) og *galler/Gaul* (irsk-gællisk).

⁹⁶ Bibelen bruger forskellige ord for “fremmed”; disse ord (selv “jøde” og “gentile/ikke-jøde”) kan kun forstås *i deres sammenhæng*: Der kan være “fremmede af dit eget folk” og “fremmede ikke af dit eget folk”. Se *Apologetic Expositions... Isaiah 56, Acts 15, og Ruth* af Balaicius/ Sacred Truth Ministries.

⁹⁷ Beslægtede stammer var *prus(si)* og *borus(si)*, fra oldnordisk *rothsmenn*: “søfarende”.

Ordet **british** (fra *brits*) stammer fra sammensætningen af to hebraiske ord, *beiyth* (#1285, ber-EETH), som betyder “pagt”, og *ish* (#376, eesh), som betyder “mand” eller “folk”. Således betyder ordet **british** “pagtens folk”.

Ordet **English** [engelsk] (fra *Angles* [anglere]) stammer selv fra de to hebraiske ord *AY-ghel* og *ish*. *AY-ghel* (#5695; Jeremias 31:18); hunkønsform af #5697, eg-LAW; (Hoseas 10:11) og betyder “en tyrekalv, tyr, stud (kåd eller næsten udvokset)”, eller “en hunkalv, kvie (næsten udvokset).” Således betyder ordet **engelsk** “tyrens folk”. Israelitternes ofringssystem blev symboliseret ved kalven og tyren, og Gud refererede ofte til Israel som en *kalv* eller *kvie*, fordi de ikke havde nået modenhed, og var tilbøjelige til oprør og tilbagefald (Salme 29:5-6; Esajas 11:6; 27:10; Jeremias 34:18-19; 31:18; 46:21; Hoseas 8:5-6; 10:11).

John Bull har længe været et britisk symbol, lig vor egen [U.S.A.] *Uncle Sam*.

Ordene **Britain** og **England** dannes også begge af to hebraiske ord; *Britain* dannes af sammensmeltningen af *brith* med det hebraiske ord *am* [#5971], som betyder “et folk, stamme, nation”. Således betyder **Britain** “pagtens nation”, og **England** betyder “tyrens nation”.

Selve ordet **arier** kommer *meget muligt* fra det hebraiske ord **ariel** (#740/739, ar-EE og #410, AYL), der betyder “Guds løve”. Ariel var et andet navn for byen Jerusalem.⁹⁸ Ved at sammenføje roden for **ariel** (#738, ar-YAY eller #717 aw-RAW, som betyder “løve”) med det hebraiske ord **am** får vi ordet *aryay-am* eller *awraw-am*, der betyder “Guds mægtige) løvefolk”. Som vi allerede har set, blev løven udkåret af Gud til *ikke blot* at være symbol for Judas stamme, men for *hele Israel*. Løven er “dyrenes konge”, et kongeligt, ædelt dyr. Ordet “arier” spores senere til sanskrit-ordet *arya-in*, som betyder “ædel”, der kommer fra den indo-europæiske rod *aryo-in*, som betyder “herre eller hersker”.

Ordet **skotte** kommer fra *skyter*, som vi så kom fra det hebraiske ord for “teltbeboer”. Ordet *Skotlands* oprindelse forbindes også med den hebraiske prinsesse *Scotia* (der fik navn efter sit folk, *skuths*), der blev transporteret til de britiske øer af profeten Jeremias via Egypten og Spanien (sammen med hendes søster Tea Tephi)

⁹⁸ —den Store Konges by, Løven af Judas stamme (Kristus); byen hvori David boede (**Esajas 29:1-7**). Se *Davis Dictionary of the Bible*.

for at omplante kong Davids monarki i deres nye hjem (Jeremias 1:10; 31:28; 41:10; 43:6; Ezekiel 17:22-24).

Oldtidens **Spanien** blev oprindeligt kaldt for **Iberien** (der betyder “hebræernes land”); ligesom en region i det sydlige Rusland på Krim (det moderne **Georgien**), gennem hvilken israelitterne passerede på deres rute til Europa som skytere og kimmerere.

Irland blev oprindeligt kaldt for **Hibernien** (der også betyder “hebræernes land”), **Inis-Fail**, **Erin** og **Scotia**.⁹⁹ Mr. N. Nielsen hævdede, i hans arbejde for *American-Israel Message* (ca. 1950; dengang med hovedkvarter i Knoxville, Tennessee), at ordet **Erin** kom fra et hebraisk ord *yarín*, der betyder “langt væk”, og at ordet **Irish** [irsk] stammer fra *yarish*, der betyder “et fjernt folk”. Nielsen erklærer også, at romerne kaldte Irland for “jordens ende”. Dette er interessant, thi Gud sagde, at Han ville kalde, og frelse, Sit folk langt væk fra, fra de fjerne øer, fra jordens yderste kanter (Jeremias 30:10; 31:10; 46:27; markus 13:27; Apostlenes Gerninger 1:8).

En gruppe af øer ud for Skotlands kyst bliver stadig kaldt for **Hebriderne**, der betyder “hebræernes øer”. Ligeledes er der ud for Australiens kyst også øer kaldet *New Caledonia*, *New Ireland* og *New Hebrides*. Navnet *Færøerne* stammer muligvis fra *Peres*, en af Judas tvillingsønner.

Et andet oldtidsnavn for Storbritannien var **Albion**; skotterne var kendt som **albans**; og navnene **albanere** og stammen **alanerne** deler alle samme betydning: “hvide”. En anden interessant kendsgerning er, at der er to øer ud for Englands kyst: *Isle of Wight* og *Isle of Man*. *Wight* (udtalt *wajt*) er et middelengelsk ord, der kommer fra det oldengelske *wiht* (der kommer fra den germanske rod *wihtī*-, nedstammende fra den indo-europæiske rod *wekti*-), og betyder “menneske”. Betegnelsen **albaner** er faktisk latinsk; albanerne kalder sig selv, på deres eget sprog, **shqiperia**, der betyder “ørnens børn”. Som vi har set, er ørnen meget betydningsfuld i Bibel-profeti omkring Israel.

⁹⁹ Ligesom de skytiske israelitter var kendt under navnet Sakae (og mange andre navne), var de også kendt som *habiru*, *abiru*, *abiri*. Da israelitterne ankom til Irland fra Spanien, blev de kendt iberere, fra hvilke Irland fik sit navn Iberne, hvoraf den latinske form er *Ibernia* eller *Hibernia*. Alle er tydeligvis former af ordet “hebræer”. Navnet “Iberne” blev senere forkortet til *Erne*, og gav således den oldirske titel for *Erin*. På lignende måde stammer de ældgamle navne for *Eire* og *Eirland* fra den sidste stavelse i ordet *abiri* og fra navnet *Iberia*, som ibererne (israelitterne) bragte til Irland via Spanien. *Inis-Fail* var Irlands første navn, og betyder “skæbnens land”. *Scotia* var dets andet navn.

Belarus betyder “hviderusser”, og **balter** betyder “hvid”. Hviderusserne stammer muligvis delvist fra litauerne.¹⁰⁰ Litauerne havde deres oprindelse i den første bølge af skytere, der slog sig ned på Østersøkysten, og var forfædrene til de sande baltere. Litauens historie afslører, at de er rene efterkommere af skyterne, og at de kom til Baltikum østfra, som deres Gud fortalte dem, de skulle rejse mod vest, indtil de atter nåede havet. Letterne er også en litauisk stamme, ligesom oldpreusserne (borussi) var det, indtil de blev udryddet i det 13. århundrede af de tyske riddere.

Nielsen hævder, at selve ordet **galler** (Gael) er hebraisk, og betyder “den Levende Guds sønner”. *El* er det hebraiske ord, og betyder “den Almægtige eller Mægtige Gud”. Dette ville være passende, da Gud erklærede,

“Og dér, hvor det nu lyder til dem: ‘I er ikke mit folk,’ dér skal det lyde til dem: ‘I er den levende Guds børn.’ Judæerne skal samles med israelitterne; de skal have én og samme leder og blive herre i landet”... (Hoseas 2:1-2)

[Jeg har imidlertid ikke været i stand til at lokalisere nogle hebraiske ord *ga* eller *gay*, der skulle betyde “sønner”. Hvad, jeg faktisk fandt, var, *gaw-AL* (#1350), der betyder “at genløse eller tage en slægtnings hverv”—helt bogstaveligt, “at være den nærmeste slægtning”.]

Ordet **Amerika** kommer fra de to gotiske ord *Amel* og *Rich*, og betyder “Himmeriget”. Dette blev hævdet af professor Miskovsky fra Oberlin College i Ohio, baseret på beviser fra 1500-tallet fra en geografisk afhandling af **Martin Waldseemüller**, en bemærkelsesværdig tysk geograf og kartograf (ca. 1470-1513), der boede det meste af sit liv i Elsass (det nordøstlige Frankrig). Waldseemüller tilskrives at skulle have givet Amerika dets navn fra sin latinske afhandling *Cosmographiae introductio*... og dets medfølgende kort, begge udgivet i 1507 i Saint Dié, Frankrig. Navnet *Amerika* hang ved og blev så populært, at Waldseemüller ikke selv kunne udviske dets brug, hvilket han forsøgte at gøre flere år senere, da mange mennesker blandede navnet Amerikas oprindelse sammen med det meget lig navn på den italienske opdagelsesrejsende *Amerigo Vespucci*.

[Waldseemüller konkluderede, at Vespuccis bedrifter ikke var så store, som folk havde tænkt, og krævede at forbindelsen blev separeret.]

¹⁰⁰ Se *The Lithuanians: The Overlooked Nordic Tribe* af Balaicius/Sacred Truth Ministries. Det litauiske sprog er det ældste og reneste europæiske sprog, og tilskrives af filologer som den ariske races oprindelige tungemål. Litauerne siges at have de bedste krav på at være den oprindelige ariske forældre-stamme. Denne bog vil indeholde særdeles interessant information om det litauiske sprog, racetype, historie, oprindelse og skikke.

Den berømte tyske opdagelsesrejsende, naturforsker og statsmand Alexander von Humboldt (1769-1859) anerkendte vigtigheden af Waldseemüllers værk, og bragte atter dets eksistens til den akademiske verdens opmærksomhed. I 1901 fangede Humboldts anerkendelse af disse dokumenters vigtighed national opmærksomhed, og således begyndte en stor jagt på Waldseemüllers kort. Kun ét eller to eksemplarer eksisterer stadig.

Lad os nu se *individuel*t på nogle af de hvide angel-saksiske nationer, der udgør Guds sande Israels-folk. Israels symboler er tydeligvis synlige i hver nations våbenskjolde. Vi skal også diskutere visse oplysende historiske og arkæologiske kendsgerninger, der beviser disse angel-saksiske nationers israelitiske identitet.

[Vi vil ikke nævne alle de angel-saksisk-keltiske og beslægtede nationer; pladsen vil heller ikke tillade os at nævne alle disse nationer symboler, der vil blive diskuteret. Andre nationer og symboler kan findes i farver i *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* af W.H. Bennett, F.R.G.S., såvel som i *These Are Ancient Things*, Association of the Covenant People, og *Lifting Up an Ensign to the Nations*, Ida M. Ferguson.]

Det Forenede Kongerige Storbritannien

Northumberland

Kent

Eiland van Wight

Gibraltar

Storbritanniens våbenskjold er fuld af Israel-symboler (løver, enhjørninger, Davids harpe). Det franske motto på skrifttrullen, *Dieu Et Mon Droit*, betyder “Gud og min førstefødselsret”. Det latinske motto på bæltet læser, *Honi Soit Qui Mal Y Pense*, og betyder “Giv skylden til ham, der tænker ondt om det”. Skriften fortæller os,

“Så afhænger det altså det altså ikke af menneskers vilje eller stræben, men af Guds barmhjertighed. [Der vælger efter Sin vilje] Hvem er du da, siden du går i rette med Gud? Kan det, der er formet, sige til ham, der formede det: Hvorfor har du lavet mig sådan? [Gud har udvalgt ét folk alene for Sin ære]” (Romerne 9:16-20)

Josef fik to sønner, Efraim og Manasse. Efraim modtog en dobbel velsignelse, og Gud erklærede, at han ville blive større end Manasse, og at han ville blive til en mængde folkeslag (1. Mose 48:19). Det hebraiske ord for “mængde” [מְנוּחָה] betyder faktisk “fyldighed”—og ingen anden nation er blevet karakteriseret som en “fyldighed af nationer i jorden”, mere end det britiske imperium, der udstrækker sig til hvert et hjørne af jorden, og i sin storhedstid var *fem gange større* end selve Romerriget, der før Storbritannien var det største rige, verden nogen sinde havde kendt.

Aldrig er et folk blevet karakteriseret som en “fyldighed” mere end de folk, der udgør det britiske imperium; thi de har hersket verden og havde hver eneste af jordens ressourcer til sin rådighed. Gud erklærede, at Israels magts herlighed, og specielt Efraims, ville være lige som en stærk *enhjørning* [*O.a.: fra engelsk King James version. På dansk: vildokse.*], der “*med dem skal han stange folkene helt ud til jordens ender.*” (5. Mose 33:17) Hvilket andet folk har nogen sinde passet til denne beskrivelse? Har “jøderne”?

Det britiske flag kaldes for “Union Jack” (“Jack” er det engelske kaldenavn for Jakob). Det består af en sammensmeltning af de nations flag, der udgør Storbritannien.

(James I af England). I 1801 blev det oprindelige irske flag flettet ind i “Union Jack”, som vi kender det i dag.

Englands oprindelige flag (ca. 1194 e.Kr.) var et rødt kors (Skt. Georges kors) på hvid baggrund.

Skotlands oprindelige flag (formodentligt fra ca. 800 e.Kr.) var et hvidt krydset kors (et burgundisk kors, skt. Andrews kors) på blå baggrund.

Irlands oprindelige flag var et rødt krydset kors (Skt. Patricks kors) på hvid baggrund.

Kong James betyder som bekendt “Jakob”, og således fik flaget navnet “Union Jack”.¹⁰¹ Flagets symbolik strækker sig meget længere tilbage end man skulle tro.

Da Jakob velsignede sine sønnesønner Efraim og Manasse (Josefs sønner), krydsede han armene, den ene over den anden, og pladserede hver af dem på de to unge drenges hoveder på denne måde (1. Mose 48:8-20). Det siges, at *Jakobs kors/kryds* (de krydsede arme) er oprindelsen til navnet *Union Jack*. Pudsigt nok, så er Union Jack også to hebraiske bogstaver, sat oven på hinanden, der repræsenterer Guds Navn. De fleste kender sikkert Kristi Jesu udtalelse i det græske Nye Testamente, **“Jeg er Alfa og Omega, begyndelsen og enden.”** (Åbenbaringen 1:8; 21:6; 22:13)

[Denne titel forklarer selve Navnet Jahve: den “selveksisterende”.]

Alfa og Omega er det første og det sidste bogstav i det *græske* alfabet. På *hebraisk* (Esajas 41:4; 44:6; 48:12), ville dette navn imidlertid være repræsenteret af det første og det sidste bogstav i det *hebraiske* alfabet: *Alef* og *Tau* (a og t), som på det oldhebraiske blev skrevet: “x” og “+”. Ved at sætte disse to bogstaver oven på hinanden, skaber man Union Jack, “✱”, eller en ottekantet stjerne. I Skriften repræsenterer tallet 8 en *ny begyndelse*, som er Kristus Selv; selve den numeriske værdi af navnet *Jesus* er “888”.

[Se enhver af de talrige tilgængelige bøger om *Bibelnúmerologi*.]

I århundreder er Kristi navn blevet repræsenteret ved at sætte de to første *græske* bogstaver af det græske ord for Kristus (#5547) ΧΡΙΣΤΌΙ (*krees-TAHS*): Chi (X) og Rho (P) oven på hinanden: “✱”. Dette symbol ses stadig i alverdens kristne kirker. Det er passende, at Efraim, lederen af Israels hus, ville vælge et symbol (Union Jack), som repræsenterede selve deres Guds Navn Jahve, i opfyldelse af Skriften:

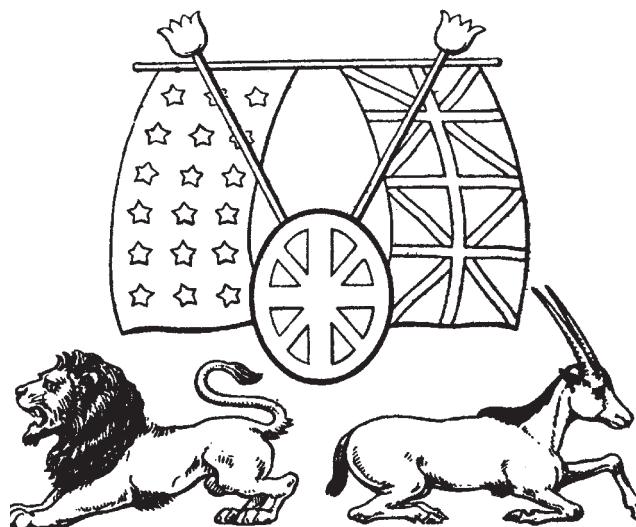
“Da vil vi juble over din frelse og løfte banneret i vor Guds navn. Måtte Herren [Jahve] opfylde alle dine ønsker.” (Salme 20:6)

Det britiske flag, Union Jack, er intet moderne symbol. Som vi så, var det saka’erne, de blonde og lyse israelitter, der også rejste østpå til Indien for at bygge den engang store kultur. **Commander** (og præst) **L.G.A. Roberts** viser på side 63 af *British History*

¹⁰¹ O.a.: James er engelsk for Jakob: Jakobs Brev i Det Nye Testamente kaldes f.eks. Epistle of St. James på engelsk.

Traced From Egypt to Palestine (1927), et billede af *THE TOPEZ OF THE SACHI* (Sakae), en klippeudskæring fundet nær Bhopal i Indien, der dateres til det 4. århundrede f.Kr.

Denne udskæring indeholder netop Storbritanniens (Efraims) symboler: en løve, en enhjørning¹⁰² (ethvert dyr med store horn), et banner med fem-kantede stjerner, et banner med to Union Jacks, såvel som et andet Union Jack-symbol i form af et hjul.

Haberman erklærer pudsigt nok omkring de **tidlige briter**:

“Strabo, den græske geograf, og hans samtidige **Kymbelin**,* efterlod os en god beskrivelse af en britte på hans tid:

[* also Cunobelin, Cynfelyn (he was the Cymbeline of Shakespeare); he was a FIRST CENTURY Silurian (Welsh) King of Britain and father of the famous Caractacus.]

‘Han kom, ikke klædt i skind som en skyter, men med en bue i hånden, et kokker hængende over sin skulder, et skærf omkring sin krop, et gyldent bælte omkransende sine lænder, og bukser, der rakte fra livet ned til hans fodsåler. Han er let i sin tiltaleform; omgængelig i sin konversation; aktiv i sin melding; og hemmeligholder sine store affærsers behandling; hurtig til at dømme nuværende nøjagtigheder; og villig til at tage sin del i enhver pludselig nødløsning; forudseende i at sikre sig mod fremtidige begivenheder; flittig i sin søgen efter visdom; værdsætter venskab; overlader meget lidt til tilfældighederne, og har dog fuldstændig tillid til andre, og sikret med enhver

¹⁰² Enhjørningen omtalt i Skriften [O.a.: i engelske oversættelser] havde mere end ét horn (5. Mose 33:17). [O.a.: Dansk Bibel: vildokse.] Det var sandsynligvis en vildokse eller bison; det kan imidlertid symboliseres ved den mytiske enhjørning eller enhver skabning med fremtrædende horn, ikke gevir.

ting for sin visdom. Han talte flydende græsk¹⁰³, så du ville have troet, at han var opvokset i Lyceum, og havde konverseret hele sit liv med Athens Akademi. (*Tracing Our Ancestors*, s. 107)

De dolichocefale (langhovede) hebræere havde været i Storbritannien siden ca. 1800 f.Kr. under navnet *Habiru*. Sir Arthur Keith beretter omkring Storbritanniens tidligste historie med gentagne invasioner af nordiske folk,

“Med en enkel undtagelse blev ingen fremmede eller nye racetyper tilføjet de britiske øer: alle var øjensynligt af den menneskelige gren, der stadig bebor det nordvestlige Europa —mennesker af den nordiske type—eller, som jeg foretrækker at kalde dem, Nordsøtypen... I alle disse invasioner og kolonisationer var der kun én, der ikke blev trukket ud af Nordsøtypen. Den invasion fandt sted i det andet årtusinde f.Kr., da de rundhovede [brachiocefale] typer fra Centraleuropa brød gennem det nordiske bælte, nåede Nordsøens bredder, og invaderede Storbritannien.” (fra *Nationality and Race*, 21. forelæsning holdt af Robert Boyle for Oxford University Junior Scientific Club den 17. november, 1919.)

Der er mange historiske landemærker i Storbritannien, der peger mod Israel-forfædre. F. Wallace Cannon beretter i *Documents of Destiny* (1958),

“Det vestlige vindue i Westminster Abbey, som er over hovedindgangen, har fire rækker paneler. De tre på den snævre top indeholder figurerne Abraham, Isak og Jakob; de næste to af de syv indeholder hver figurerne Ruben, Simeon, Levi, Juda, Zebulon, Issakar og Dan; Gad, Asher, Naftali, Josef, Benjamin, Moses og Aron; og den nederste række indeholder Mose emblem og Arons emblem i hver sin ende, men i midten er Judas Løve og Josefs Tyr, Storbritanniens våbenskjold.

“Kroningsceremonien er hele vejen igennem en yderst interessant studie, men to uddrag skulle være tilstrækkeligt:

“Når monarken bliver salvet på hovedet af ærkebiskoppen, bliver de følgende ord anvendt:

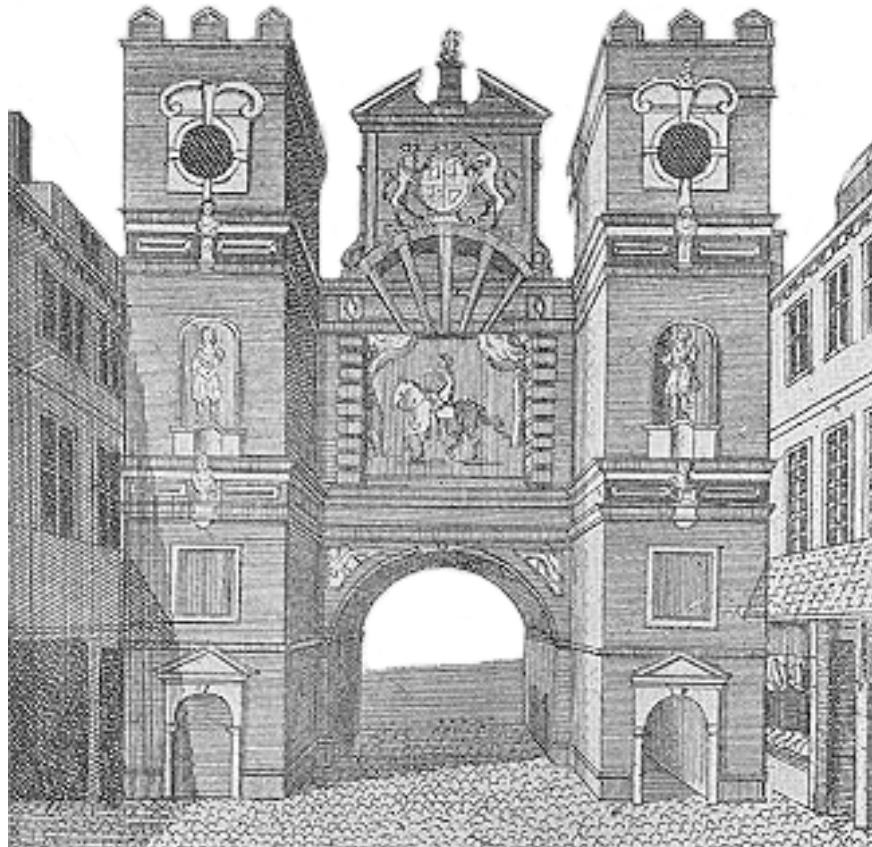
“Lad dit hoved blive salvet med hellig olie, som konger, præster og profeter blev salvet, og Salomo blev salvet af præsten Sadok og profeten Natan, lad dig blive ligeledes salvet, velsignet og helliget som konge over det folk, som Herren din Gud har givet dig til at herske og regere over. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

¹⁰³ Det berettes også, at de tidligste skotske landmænd og hyrder —de jævne folk, ikke kun de universitetsuddannede—også talte flydende græsk. Hvorfor ville de tidlige skotter og briter tale græsk—og det flydende?

“Så skal kongen gå til sin trone, og blive løftet op i den af ærkebiskopper og biskopper, og ærkebiskoppen, der står foran kongen, skal sige:

“Stå fast, og holdt fast ved det sæde og den kongelige og kejserlige værdigheds tilstand, som på denne dag bliver givet til dig, *i den Almægtige Guds Navn og Autoritet...* Og Gud Herren den Almægtige, hvis præster vi er, og tjenere for Hans mysterier, grundfæst din trone i retfærdighed, at den må stå fast altid, som solen for Ham, og som det trofaste vidne i himlen. Amen.” (Fra den officielle kroningsbog.) (s. 106-107)

Ida M. Ferguson citerer i sin bog *Lifting Up an Ensign to the Nations* fra kapitel 17 i *Old and New London*, angående James I.'s kroning:

Aldersgate

“Kong James kom ind i London ved Gate of the Elders... Aldersgate, der er ikke længere nogen porthvælvning og port dér, alle Londons porte er blevet fjernet: Aldersgate i 1761; men en bronce-replika af hvælvingen som nu beskrives kan stadig ses ved porten til St. Botolph's Churchyard, lige ved siden af Aldersgate Street.

“Over hvælvingen ved sejløbet rejste Londons myndigheder to figurer mod

nord, i den retning kong James ville komme. Figurerne var profeterne Samuel og Jeremias, og under hver af dem er en bibelsk deklaration: under Samuels ord var:

‘...Samuel sagde til hele Israel: Jeg har nu føjet jer i alt, hvad I har forlangt af mig, og ladet jer få en konge’.¹⁰⁴ [Israels første konge: Saul.]

Under Jeremias var ordene:

‘Så skal konger og stormænd, der sidder på Davids trone, og som har heste og vogne, gå gennem denne bys porte, både de selv og deres stormænd, judæerne og Jerusalems indbyggere, og denne by skal være beboet til evig tid’.¹⁰⁵ (s. 84)

[Er det blot en tilfældighed, at statuerne af profeterne Samuel (der var den første, der gav Israel en konge af Guds beskikkelse) og Jeremias (der ved Guds beskikkelse overførte denne trone til de britiske øer) var symbolsk involverede i selve kroningsprocessen af Storbritanniens konger—specielt i deres genforening under James?]

Hvad angår, at Storbritannien skulle være “de fjerne øer” som beskrevet i Bibelen, siger John D. Baldwin, A.M., i sin *Pre-historic Nations* (1869; Harper & Brothers), at i de gamle sanskritbøger bliver de *britiske øer* refereret til som “de hellige øer i vest” og blev anset som den Mægtiges bolig, og “de mægtiges” hjem. (s. 379)

Connon beretter om en oplevelse, en engelsk præst havde i Køln:

“[Præsten Glover spurgte rabbineren] om han ville skrive ordet ‘England’ på hebraisk... Hebraisk skrives fra højre mod venstre, og Mr. Glover forventede... at rabbineren ville skrive England bagvendt, begynde med et *D* på hebraisk og afslutte med et *E*, men... han skrev det fra højre mod venstre *Mih-Iia*, udtalt *Yaii-Yaiim*, den selv samme hebraiske vending anvendt af Esajas, som vi oversætter som ‘havets fjerne øer’... [og tilføjede] Når vi taler om et Forenet Kongerige, siger vi *Yaii-Yaiim*, stavet som *Aii-H’Im*. Ingen veluddannet jøde ville skrive denne betydning på nogen anden måde”. (*Documents of Destiny*, s. 112) (Mine parenteser.)

Beviserne taler for, at Kristus Selv grundlagde den tidlige kirke i Storbritannien i de første år, mellem Hans tidlige barndom og Hans tjeneste som beskrevet i Bibelen—perioden om hvilken Bibelen ikke nævner noget. Der eksisterer større bevisbyrde

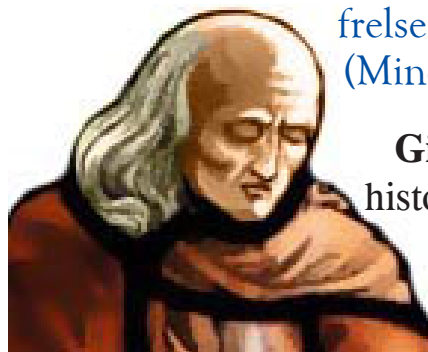
¹⁰⁴ 1. Samuel 12:1.

¹⁰⁵ Jeremias 17:25.

for, at Josef af Arimatæa¹⁰⁶ og en håndfuld disciple, Maria Kristi moder, og andre, vandrede til Storbritannien og styrkede kirken. Sankt Andreas blev biskop (og skytshelgen) for Skotland. Apostlen Paulus rejste i sine missionærrejser til Storbritannien. Der er talrige andre veldokumenterede bøger om dette emne. En af de bedste er *The Drama of the Lost Disciples* (1961) af George F. Jowett. Et par historiske kendsgerninger nævnes her:

Sankt Augustin skriver i 600 e.Kr.,

“I Storbritanniens vestlige egne er der en bestemt kongelig ø med stor udstrækning, omgivet af vand, overvældende i naturlig skønhed og livets nødvendigheder. I de allerførste katolske (universelle) love, da Gud skabte dem, blev der grundlagt en kirke, ikke opbygget ved menneskelig kunst, *men ved Selve Kristi hænder, for Hans folks frelse*”. (Spelman, *Concelia*, s. 5) (Mine fremhævelser og parenteser.)

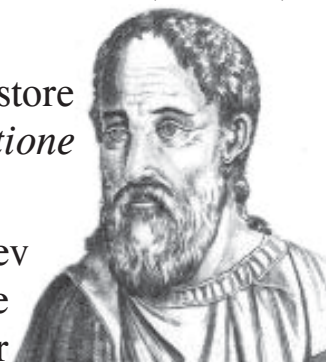

Gildas (Albanicus) den Vise (425-512 e.Kr.), en britisk historiker, skrev: “Kristus, den sande Sol, frembød Sit lys, kundskaben om Sine forskrifter, til vor ø i det sidste år... af kejser Tiberius.” (*De Excidio Britanniae*, sec. 8, s. 25). (Mine parenteser.)

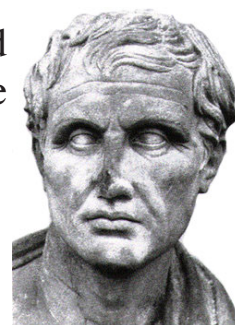
Eusebius (260-340 e.Kr.): “Apostlen [Paulus] passerede det store ocean til øerne kaldt de britanniske øer.” (*De Demonstratione Evangelii*, Lib. III) (Mine parenteser.)

William af Malmesbury (1080-1143 e.Kr.) blev spurgt af munke fra Glastonbury, om han ville skrive deres historie. Han skrev, at efter Kristi korsfæstelse og opstandelse, ankom Josef af Arimatæa med 11 missionærer fra det hellige land, og kongen gav dem 12 stykker land. (*De Antiquitate Glastoniae*, kapitel 1).

Polydore Vergil (1470-1555): “Storbritannien blev, delvist ved Josef af Arimatæa... det første af alle kongeriger til at modtage evangeliet.” (Lib. II)

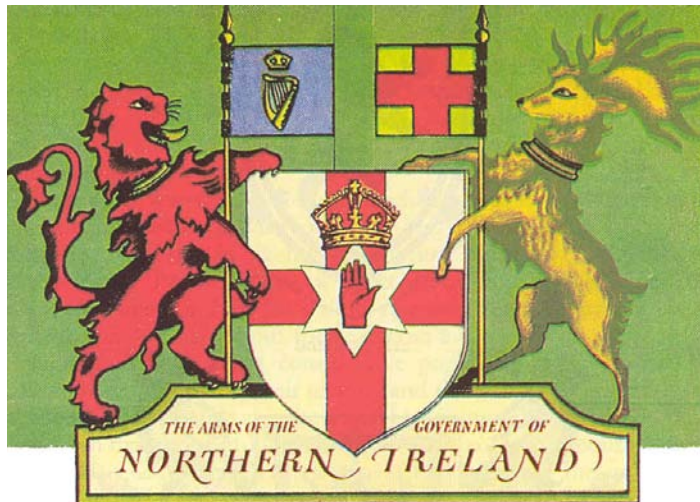

¹⁰⁶ —Kristi onkel, en velhavende tinhandler. Storbritannien var i oldtiden kendt som *Cassiterides*: “Tin-øerne”.

Irland

Northern Ireland

Ireland

Northern Ireland

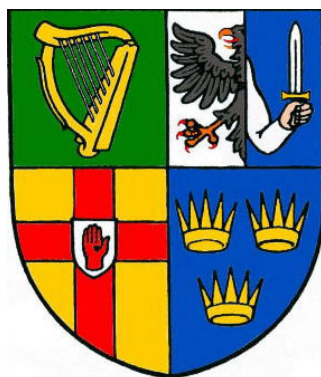
Ireland

Antrim County

Ballina County

Athlone

Kilkenny

2de Nationale Wapens van Ierland
(representing die 4 Ierse Provinsie van:
Leinster, Connaught, Ulster, and Munster)

Nordirlands nationale våbenskjold indeholder en løve, en hjort, Davids harpe, Ulsters røde hånd¹⁰⁷ og Irlands skytshelgens, Sankt Patricks, flag.

Oldirske manuskripter giver meget information angående Tuatha dé Danaan. To rigtig gode værker om oldirsk historie er *The General History of Ireland*† (1620) af Geoffrey Keating (oversat af Dermo'd O'Connor, 1841; to bind i én udgave) og *Annale Rioghachta Eireann* (1636) af The Four Masters (første komplette oversættelse (1851) som *The Annals of (the Kingdom) of Ireland* af John O'Donovan). Disse ældgamle historier beskriver, at danna'erne og mileserne¹⁰⁸ var af den samme race og ankom til Irland i forskellige bølger fra Grækenland, fra Gotland (nær Euxine

¹⁰⁷ —sædvanligvis med et rødt bånd omkring håndledet eller et rødt reb omkring hånden, et symbol for den røde tråd snoet rundt om Judas søn, Zera (1. Mose 38:28-30).

¹⁰⁸ —der også kaldes *gadelere*; hvis banner var en død slange på Mose stav (Haberman; s. 119).

[Sortehavet]) og fra Skytien (nær Euxine og Det Kaspiske Hav). Vandringer af fönikere og andre folk på vej ud ad Egypten beskrives også. Keating erklærer, at dannan'erne vandrede før mileserne, idet de forlod Grækenland efter et slag med assyrerne, og ankom til Irland via Danmark og Norge (s. 40). Mileserne kom til Irland fra Skytien via Spanien.¹⁰⁹ The Four Masters indikerer, at dannan'erne ankom til Irland ca. 1200 f.Kr., og at mileserne ankom ca. 1000 f.Kr. (s. 123).

Lang tid før Israel blev erobret og deporteret, var rester af adskillige af stammerne allerede begyndt at vandre, af forskellige årsager. Danitterne havde forladt Israels land, fordi de følte sig trængt inde i det land, der var givet til dem (Dommerne 18). Endvidere var Dans stamme en opdagelsesivrig stamme, og sejlede over hele verden med fönikerne (der var hebræere og muligvis efterkommere af Dans stamme selv).

Den anerkendte naturforsker, statsmand og opdagelsesrejsende **baron Alexander von Humboldt** (1769-1859) (hvis videnskabelige rejser lagde fundamentet for videnskaberne fysisk geografi og meteorologi) anså grækerne for at være israelitter, og han var overbevist om, at Irlands tidligste indbyggere var rene hebræere, og at de fleste af dem kom til Irland via Spanien fra Grækenland. Humboldt erklærer, at når grækerne anvendte ordet "fönikere", talte de også om israelitterne som en del af disse folk.

Hvis dannan'erne ankom til Irland ca. 1200 f.Kr., ville dette have været omkring 85 år efter et stort slag, hvori flere profetier blev fremsat angående forskellige af Israels stammer. En af disse profetier var, "...og hvorfor blev Dan ved Skibene?" (Dommerne 5:17, 1871-ovs.), og sejlede således over hele verden. Endnu mere oplysende i kendsgerningen afsløret af Farley Mowat i sin *The Farfarers: Before the Norse* (2000),

"...det var en oldtidsskik at omdanne skibe, der havde udtjent deres tid på havet, til dette endelige formål [med at placere dem med skroget på hovedet, for at gøre dem til lader og huse]. 'Mange shetlændere... var undfanget, havde levet og var døde under en båd'." (s. 12). (Mine parenteser og fremhævelser.)

Moses profeterede også omkring Dans store færd: "**Om Dan sagde han: Dan er en løveunge, han springer frem fra Bashan.**" (5. Mose 33:20)

[Løveunger er meget opdagelsessyge og bevæger sig hele tiden.]

¹⁰⁹ Ingersoll erklærer også, at stammerne Dan (dannane) og Simeon (simonii) kom til Irland, Skotland og Wales. Størstedelen af Simeon forblev sandsynligvis i Spanien med resten af Zera-Juda.

Hvis mileserne ankom ca. 1000 f.Kr., ville dette have været omkring tiden for kong David, og omkring 70 år efter, at Israel blev opdelt i to kongeriger efter Salomos død.

[Kong Salomo var den mest vise mand, der nogen sinde levede; han begik imidlertid mange frygtelige fejltagelser, når han fulgte kødets lyster, nærmere end at søge at tilfredse Gud. Salomo beskattede israelitterne meget svært. Hans søn, *Rehabeam* planlagde at *forøge* skatterne—*imod* de vise råd fra sine gamle rådgivere. Eftersom Israel allerede havde en flåde (1. Konge 9:26-27; 10:11, 22), er det muligt, at nogle israelitter blev utilfredse med deres lands regering, og forlod det før tingene blev værre—ligesom puritanerne forlod Storbritannien og rejste til Holland og Amerika for at fly forfølgelse; ligesom mange mennesker forlod Rusland før den bolsjevikiske revolution; ligesom mange mennesker er flygtet fra Hong Kong, da de ved, at britisk herredømme, fred og sikkerhed er forbi. Mange hvide er igennem et årti flygtet fra afrikanske nationer, som barbariet nærmede sig.]

Keating erklærer, at danna'erne og mileserne talte samme sprog. Gawler refererer til kilder, der indikerer, at dette sprog, gællisk eller rent irsk (erse), som talt helt op til 1700-tallet, var identisk med hebraisk (der var identisk med fønikisk). Gawler citerer endvidere en afslørende udtalelse fra *Phoenician Ireland*† (*Ibernia Phoenicia, seu Phoenicum in Ibernia incolatus, ex ejus priscarum coloniarum nominibus, et idololatrigo cultu demonstratio, Auctore Doctore Joachimio Laurentio Villanueva*) af **Joaquin Lorenzo Villanueva** (1757-1837), som oversat af Henry O'Brien (1831, Dublin, s. 184). Villanueva berettede,

“Jeg erindrer, at det fønikiske sprog kan findes i ordet *danihain*, der tilkendegiver bemærkelsesværdige, generøse, ædle, eller nærmere Danirfor Danani, eller Danita, *indbyggerne af byen Dan ved foden af Lebanus-bjerget, stedet, hvor fønikerne [israelitterne] tilbad det støbte billede, som Mika havde givet dem, og dér, hvor Jeroboam rejste guldkalven*”. (Dommerne 18:22-31) (Gawler, s. 31) (Mine understregninger og parenteser.) (Se også Dommerne 17 og 1. Konge 14).

Professor C.A.L. Totten beretter i sin bog *Our Race* (ca. 1896), at den eminente irske historiker og oldtidsforsker oberst Charles Vallancey (1721-1812), baseret på konkrete beviser (som beskrevet i hans bog *An Essay on the Antiquity of the Irish*

Language, 1772), var overbevist om, at irsk og punisk¹¹⁰ var det selv samme sprog, eller muligvis var grene af det samme sprog, idet de havde samme oprindelse i en fælles modertunge.

[Selv om hans navn næsten er blevet slettet fra det moderne æras historieskrivning, var Vallanceys opdagelse og decifring af hvad, der er blevet kendt som *Ogam*-skriften, ifølge Barry Fell, “fantastisk”. Fell gik så langt som at sige, at “Han var den første i en lang række lingvister, der har været ansvarlige for næsten hver eneste større decifring i arkæologien” (*America B.C.* (1976), s. 11). **Charles Vallancey** fortsatte med at blive brigade-general og Irlands øverste ingeniør.]

Haberman erklærer, at mileserne (gadelerne) var af Judas stamme og udgjorde Irlands aristokrati. Han viser også, at de skotske og irsk-gælliske, såvel som walisisk og manx, er grene af det fønikisk/hebraiske sprog.¹¹¹ Haberman erklærer endvidere, “Det er slående... at et af oldtidens navne for Irland skulle være ‘Leagael’, eller på hebraisk, et stammende folk, dobbeltordet repræsenteret fra venstre til højre på fønikisk og fra højre til venstre på hebraisk”. (s. 120)

The Four Masters erklærer også, at Cuath di Dannan gav Irland navnet *Inis Fail* (Skæbnesøen), i forbindelse med Lia-Fail (Skæbnesstenen)—den bemærkelsesværdige sten de bragte med sig. *Spejlkvaliteten* af et ord repræsenteret ved begge sprog kan atter findes i ordet *Liafail*.

Haberman beretter, idet han citerer den irske historiker O’Halloran (antageligt Sylvester O’Halloran (1728-1807), æresmedlem af The Royal College of Surgeons, Irland, fra hans bøger *Complete History of Ireland, An Introduction to and an History of Ireland* eller *Ierne Defended*), om en oldirsk lov, der bestemte, hvor mange farver en persons klædning måtte have, afhængigt af hans kaste eller status:

“Her finder vi atter bevis for en afstamning fra Josef, hvis fader gjorde ham en

¹¹⁰ Punisk var Kartagos fønikiske dialekt. I *Our Race* erklærer Totten, at kartageserne, der næsten ødelagde Rom, var israelitter af Dans og Judas stammer (muligvis blandet med andre semitter). DeBurgh* berettede i *The Ancient World*, at fønikerne var semitter (s. 26). [*Formodentlig William George De Burgh (1866-1943), *Legacy of the Ancient World* (1924).]

¹¹¹ For videre beviser for, at de keltiske sprog er identiske med hebraisk, se **Tillæg E**, og *Why Did God Create Other Races? And The Theocentric, Scientific Evolution of the Modern Nations and Languages of Israel* (now expanded and retitled, *God’s Plan For Mankind*) af Balaicius/ Sacred Truth Ministries.

lang ærmekjortel [KJV: en kjortel af mange farver¹¹²]... Sandsynligvis havde den kjortel, hvis farver de skotske klaner blev kendt fra hinanden, sin oprindelse i Josefs ærmekjortel af mange farver”. (s. 116)

Haberman refererer også til Vallancey, der indikerer, at der var *præster af On*¹¹³ i Irland; at Irlands oldbrønde blev anset for hellige til minde om den brønd, som Josefs brødre kastede ham i (før de solgte ham til slaveri, som førte ham til Egypten) (1. Mose 37:24-28); og at de oldirske stencirkler oprindeligt blev kaldt for *Bothals* til minde om den stenstøtte, som Jakob lavede, og som han kaldte for *Betel*, der betyder “Guds hus” (1. Mose 28:18, 19) (s. 116).

Connon beretter introduktionen af et oldtidsdigt fra et kongeligt irsk akademisk bibliotek, “Kongerne af Eibhair-racen” (Eber, forfader til Abraham):

“Anvendelsen af *Armes* og *Escouchions* [familievåbenskjolde] er i oldtiden overholdt af de irske som en imitation af Israels børn, der begyndte at bruge dem i Egypten (på hvilken tid forfaderen til de irske, kaldt Gaoidhil, eller Gathyelus dér levede), hvilke våbenskjold, mens at israelitterne i deres vandring gennem Det Røde Hav, under Mose ledelse, bar i flere bannere. Der var tolv stammer, og hver stamme havde et vist antal mænd under sin kommando med adskilte bannere og våbenskjold; så følger en liste af Israels bannere, af hvilke vi er interesserede i to af dem, nemlig Juda—en løve, og Josef—en tyr”. (*Documents of Destiny*, s. 106) (Mine parenteser)

Et af **Irlands** ældste navne er ***Erinn***. En af Efraims sønner var *Eran*, der var fader til en hel klan kaldet *eranitterne* (4. Mose 26:36-37). I *British History Traced...* beretter Roberts, at den spansk-fødte romerske geograf Pomponius Mela (50 e.Kr.) hævdede (i sin *De Situ Orbis...*, oversat til engelsk som *The Cosmographer* (1585) af Arthur Golding), at nogle af de tidligste af Irlands indbyggere var “jøder” [sic, israelitter], og gav navnet *Eran* til landet.

The Book of Armagh, de oldirske krønikker fra det tidlige 800-tal e.Kr., har et symbol for hvert af evangelierne: en *mand* for Matthæus, en *løve* for Markus, en *okse* for Lukas og en *ørn* for Johannes. Disse er symbolerne for Israels fire brigader (Ezekiel 1:5-20; 8:15; 9:4; 10:6, 18, 20-22; Åbenbaringen 4:7; 7:11; 14:3; 15:7; 19:4). Dette er også symbolerne for evangelierne i den latinske Vulgata-Bibel (ca.

¹¹² O.a.: Om Josefs “lange ærmekjortel” i danske Bibeler.

¹¹³ Mens han var i Egypten, giftede Josef sig med Asenat, datter af *præsten i On* (en ren adamit, semit og muligvis endog hebræer), der fødte ham Efraim og Manasse (**1. Mose 41:45**).

400 e.Kr.). Andre oldtidsbøger (ca. 600-1000 e.Kr.), såsom *The Books of Durrow*, *Lindisfarne*, *Kells* og *Cathach*, indeholder også oversættelser af den latinske Vulgata til walisisk, keltisk, irsk og skotsk-gællisk, og indeholder de samme symboler. Er det blot en tilfældighed, at de europæiske folks historiske beretninger er blevet kaldt for *The Irish Chronicles*, *the Anglo-Saxon Chronicles*, *the Chronicles of the Kings of Britain*, o.s.v., ligesom at israelitterne også benævnte deres historiebøger, som anført i Det Gamle Testamente?

[Se 1. Konge 14:19; 2. Konge 14:28; 15:31].

Skotland

Duncannon

Sterling Council

Dumfriesshire en Galloway Councils

Fife (Old Principality)

Perth en Kinross Councils

Highlands Council

Shetland Eilande Council

Skotlands nationale våbenskjold har 2 enhjørninger og 3* løver, tjørne, kæder og skytshelgenen Sankt Andreas' flag. Det latinske motto over våbenskjoldet læser *In Defens*, og betyder "Til Forsvar"; det latinske motto nedenfor læser *Nemo Me Impune Lacessit*, og betyder "Ingen angriber mig ustraffet". Dette kan hentyde til Guds løfte til Israel,

[*symboliserer Treenigheden?: løven på flaget repræsenterer Helligånden (vinden)?]

"...den, der forbander dig, vil jeg forbande... Intet våben, der dannes imod dig, skal nå sit mål; Hver tunge, der rejser sig mod dig, skal du dømme skyldig i retten. Sådan er Herrens tjeneres lod, deres retfærdighed kommer fra mig, siger Herren. ...Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig." (1. Mose 12:3; Esajas 54:17; Romerne 8:33)

Gawler citerer en fodnote af Owen Connellen i (den første engelske oversættelse (1846) af den anden del af) *The Annals of Ireland* af The Four Masters, der indikerer, at Skotlands konger og Huset Stewart stammede fra de irske milesere. (s. 32)

Ifølge *The Scottish Declaration of Independence* (1983) af E. Raymond Capt, M.A., A.I.A., F.S.A., Scot., er Skotlands mest dyrebare ejendom den uafhængighedserklæring, kendt som *The Declaration of Arbroath*. Den blev skrevet til pave Johannes XXII den 6. april, 1320, på befaling af kong Robert af Skotland (Robert de Brus [the Bruce], den syvende Lord af Annandale) af Bernard de Linton, abbed af Aberbrothick, og bekræftet af 25 medlemmer af det skotske rige i parlamentet, der satte deres respektive adelssegl på den. Brevet beskriver kong Robert, der forsøgte at befri sit folk og arv fra fjendens hænder: Robert “rejste sig som en anden Josva eller Makkabæer¹¹⁴, og gik frimodigt gennem slid og udmattelse, sult og fare.” (Mine fremhævelser.) Tænk over det følgende vidnesbyrd om oldtidens skotter, fra Arbroath-deklarationen (1320):

“Helligste Fader og Herre, vi ved, og fra de gamles krønikker og bøger finder vi, at andre berømte nationer end vor egen, skotterne, også er blevet benådede med vidt berømt ry. De vandrede fra *Storskytien* ved vej ad Det Tyrrenske Hav og Herkules Søjler, og boede lang tid i Spanien blandt de mest vilde stammer, men *intetsteds kunne de blive undertvunget af nogen race*, ligegyldig hvor barbarisk. Derfra kom, *tolv hundrede år efter, at Israels børn krydsede Rødehavet*, til deres hjem i Vest, hvor de stadig bor i dag... I deres kongerige har der hersket et hundrede og tretten konger af deres egen kongefamilie, og linien er ikke blevet brudt af en eneste udlænding... Disse folks høje kvaliteter og fortjenester blev ikke manifesteret på anden måde, ud over at vinde herlighed fra dette: at kongernes Konge og herrernes Herre, **vor Herre Jesus Kristus**, efter *Sin lidelse og opstandelse kaldte på dem*, selv om de havde slået sig ned i jordens fjerneste egne, *som de første til Sin hellige tro*. Han ville heller ikke have bekræftet dem i troen ved nogen anden end den første af Sine apostle i kald—selv om han blot var anden eller tredje i rang—den mest blide Sankt Andreas, den velsignede Peters broder, og ønskede at beholde ham

¹¹⁴ —en meget tapper ypperstepræst i Israel, der befriede israelitterne fra undertrykkelsen i det andet århundrede f.Kr. Detaljeret beskrevet i Apokryferne og Josefus, og hans familie var den sidste af de sande israelitiske præster i Palæstinas land—resten var edomitiske tronranere.

som deres skytshelgen for evigt". (s. 23) (Mine understregninger.)

Et par år før denne erklæring, lige før et slag mod de erobrende undertrykkere, på søndag morgen den 24. juni, 1314, talte kong Robert til sine mænd:

"For os må Herrens navn være håbet på sejr i dette slag. Denne dag er en jubels dag... Med vor Herre Jesus Kristus som vor anfører, Sankt Andreas og martyren Sankt Thomas, skal vi i dag kæmpe med Skotlands helgener for deres lands og nations ære". (s. 16)

Fire år efter denne erklæring fødte kong Roberts konge ham en søn: David.

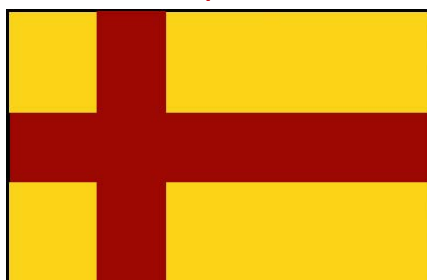

Robert "the Bruce"

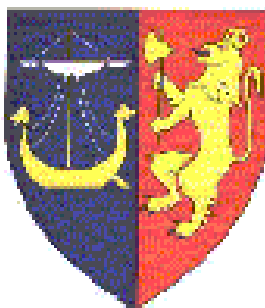
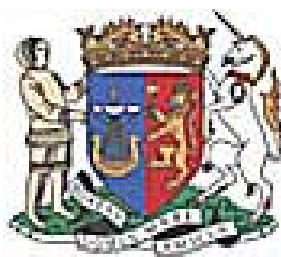
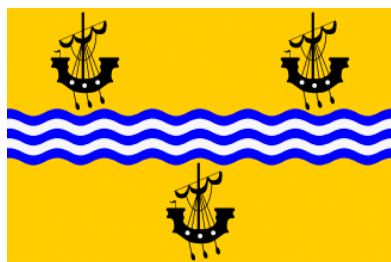
Hebrides Islands

Orkney Islands

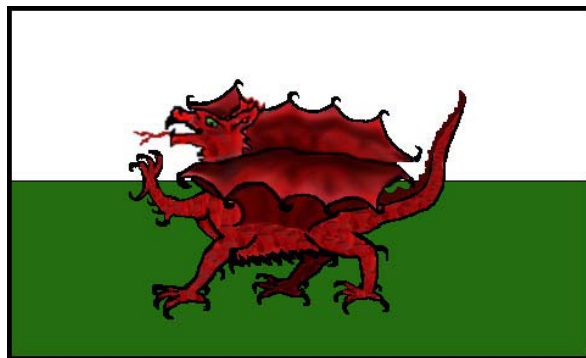
Shetland Islands

Wales

Welwynh

Cardiff

Glyndwr

Cumbria

Dyfed

Dragens symbol kan dateres 2000 år tilbage. W.H. Bennett, F.R.G.S., indikerer imidlertid i *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* (1976), at dette oprindelige symbol var en rød oprejst løve, men senere blev ændret til en rød hvilende drage (s. 169). Oldtidens walisiske silureres konge blev kaldt for *The Pendragon*, som betyder overdragen; dragesymbolet er taget fra denne titel. Dragen synes at være et *hybridsymbol*, der kombinerer løven, ørnen og slangen. Slangen er et symbol på visdom—men typisk mørk visdom. Kristus instruerede Sine disciple: **“Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer.”** (Matthæus 10:16) Løven og dragen er tæt forbundede i Skriften, og muligvis ombyttelige (Salme 91:13). Slangen er primært et symbol på Dans stamme: Gud sagde, at Dan ville være *dommer* (hersker) over hele Israel (1. Mose 49:16,17). [O.a.: engelsk oversættelse: *dommer*; i den danske oversættelse: **“Dan skaffer sit folk ret”.**] Løven, et symbol på magt, er også Judas stammes hovedsymbol—kongestammen. Det er muligt, at dragens hybridsymbol symboliserer en *speciel forening* af Dans og Judas stammer. Gud erklærede, at Juda var et løve, og at scepteret (den herskende autoritet) ikke ville vige fra Juda, ej heller staven fra hans fødder, før Kristus vender tilbage (1. Mose 49:8-10). Det er sandsynligt, at *Dan* er denne “stav” mellem Judas fødder (udvalgt til autoritet under

Juda). Benjamins stamme var også tæt forbundet med Judas stamme (som vi skal se, når vi diskuterer Island). *Juda* og *Benjamin* skulle være tæt forbundne, ligesom *Juda* og *Dan* var, derfor ville Benjamin og Dan *nødvendigtvis* også være tæt forbundede. Wilhelm Erobreren stadfæstede med sine normanner¹¹⁵ *Danelagen* til England, den danske lov indført i England af kong Knud den Store i 1013. Fra denne Danelagen (baseret på de 10 bud) stammer den engelske almindelige lov. Den amerikansk almindelige lov er blevet formuleret herfra. Således har Dan skaffet ret i Israel: thi vore nationer er blevet grundlagt på Danelagen.

[Det bør bemærkes, at slangen bruges i en speciel sammenhæng i europæiske heraldik, for slangen er også symbolet for den *okkulte verden* og de fleste falske religioner i deres ondskabsfulde stræben efter magt, mørk viden og falsk visdom.]

Dragesymbolet *kan* også være en rest af et større symbol, som findes i andre europæiske nationers våbenskjolde—en rest af Sankt George¹¹⁶ på en hvid hest, der dræber dragen med en lanse, spyd eller sværd. Dette repræsenterer naturligvis Satan, den gamle drage, Djævelen (Åbenbaringen 20:2). Denne historie kan også findes i den oldengelske saga, *Beowulf*. Dette symbol for Sankt George, der dræber dragen, kan findes i våbenskjoldene for visse provinser fra det oprindelige russiske czar-dømme, og adskillige byer i Litauen. Måske er slangen en rest af kobberslangen, som Gud bød Moses at sætte på en stang (4. Mose 21:8), og den ville synes at flyve, når den blev pakket om en pæl og hejst op i luften. Skriften afslører, at denne slange på pælen, af alle tænkelige ting, var en type på *Kristus* (Johannes 3:14). Skriften viser os også, hvordan israelitterne *korrumperede* ting, som Gud havde tiltænkt for vort bedste (2. Konge 18:4; 2. Mose 32:2-4; Mose legeme blev endog begravet et hemmeligt sted, så folket ikke ville grave det op og tilbede det). Oldirske og—engelske beretninger indikerer, at denne Arons stav blev taget til de britiske øer, hvor den blev plantet, slog rod og voksede op. Som vi allerede så, var et af symbolerne for de tidlige irere nemlig Mose stav med slangen.

Zera-Judas linie grundlagde Romerriget og byen Troja, og blev så flyttet til de britiske øer, og grundlagde byen London, som først blev kaldt for Caer Troy eller Ny Troja, senere Londonium, og endelig London. Den walisiske bardiske litteratur beretter:

¹¹⁵ Normannerne (nordboerne) var vikinger, primært nordmænd, danskere og islændinge. Efter normannernes ankomst, oplevede England ikke blot den "fine justering" af den engelske lov til Danelagen (som introducerede en jury, baseret på tallet 12), men de oplevede også en vækkelse i lærdom og en genfødsel af åndelig iver.

¹¹⁶ Det bør pointeres, at historierne om Sankt George og kong Arthur ikke blot er legender. [Se *Saint George* (1909) af E.O. Gordon.] Arthur selv stammede fra Josef af Arimatæa, Kristi onkel. (Se *The Pedigree of Arthur* (1971) af sir Ian Stuart-Knill, udgivet af Kingdom Revival Crusade (England).]

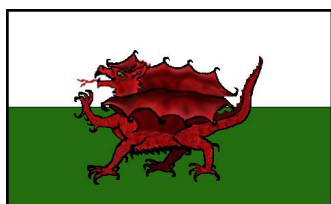
“Og da Brutus var færdig med at bygge byen og havde befæstet dens mure og borge, indviede han dem... lavede uafvigelige love for regeringen af dem, der skulle bo der fredeligt, og han satte beskyttelse om byen og gav den privilegium. På denne tid herskede præsten Beli [Eli] i Judæa, og pagtens ark var i fangenskab hos filistrene” [ca. 1050 f.Kr.]. [*The Welsh Bruts*, fra *Prehistoric London* (1914) af E.O. Gordon). (Mine fremhævelser.)

Brigade-general George N. Wilson beretter i sin *Coincidences: Pointers to Our Heritage* (ca. 1960):

“Caswells* *History of England* erklærer, “Druidiske ritualer og ceremonier var næsten identiske med mosaiske ritualer.’ Og, ‘hoved (ypperste) druiden og den israelitiske ypperstepræst var *iklædt meget ens*—sågar domsbrystpladen med de tolv sten, der repræsenterer Israels stammer, og det Hellige Navn [Jahve] på hovedbeklædningen.’ Charles Hubert (1825 e.Kr.) skriver i sin *Religions of Britain*, ‘ligheden mellem Storbritanniens druidiske religion og de hebræernes patriarkiske religion er så stor, at vi *ikke* ville tøve med at udtale, at de er af *samme* oprindelse”. (s. 10) (Mine fremhævelser.)

[* sic, antageligt (John) Cassell's *History of England* (ca. 1890) i 9 bind.]

[Pudsigt nok, så har waliserne en betegnelse for den højre hånd (*deheulaw*), og det betyder faktisk den “sydlige hånd”. Dette er ældgammel (østerlandsk) terminologi, eftersom den højre hånd kun er den “sydlige hånd”, når man vender mod øst (fra *History of the Anglo-Saxons*, Turner, vol. 1, s. 66, fodnote “a”). Israelitterne brugte det samme koncept. *Benjamin*, en af Jakobs sønner, grundlæggeren af stammen af samme navn, betyder “søn af den højre hånd”. Det hebraiske ord bærer imidlertid betydningen af *syd*, selv om det ikke er blevet oversat på denne måde, da de fleste mennesker ikke ville forstå det. Det hebraiske ord for syd (*tay-MAWN* (#8486)) betyder også “højre hånd”, og kommer fra rodordet *yaw-MEEN* (#3225), som er en del af Benjamins navn *bayn* (søn af) *yaw-MEEN*: Benjamin. De druidiske præster var ikke undtagede for værnepligt og skatter, ligesom de hebraiske levitpræster var. Se også *The Welsh Triads*† og *Celt, Druid, and Culdee*, Elder.]

Wales

St. David

Cornwall

St. Piran

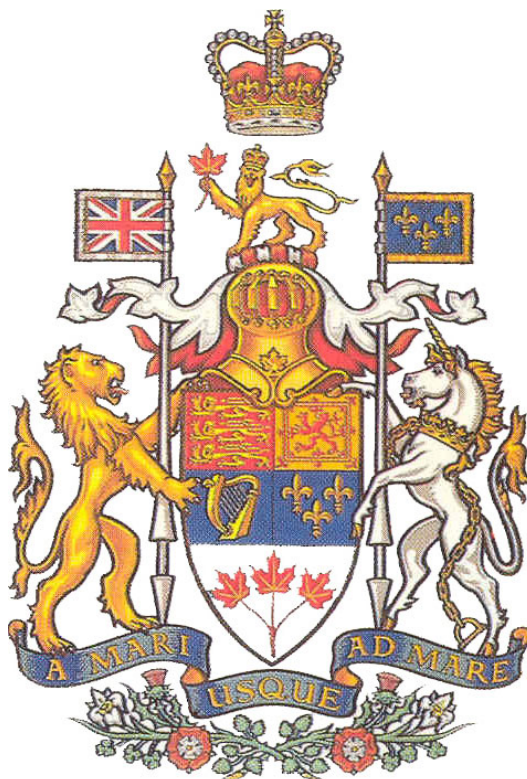
Canada

Alberta^P

Manitoba^P

British Columbia^P

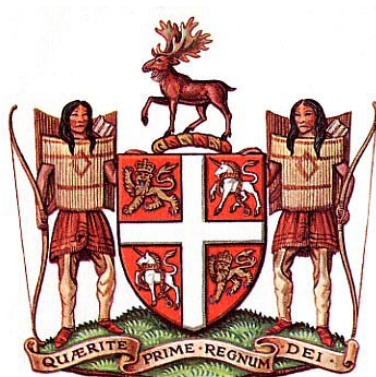
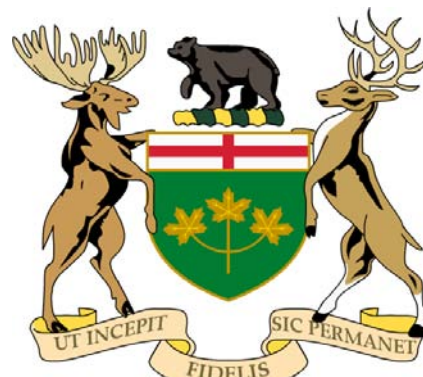
New Brunswick^P

Canadas våbenskjold ligner Storbritanniens meget. Våbenskjoldene repræsenterer de oprindelige grupper, der udgør Canada: England, Irland, Skotland og Frankrig. Det latinske motto *A Mari Usque Ad Mare* betyder “Fra Hav til Hav”. Det canadiske flag fra 1920’erne (nederst til højre) var meget forskelligt fra det moderne flag (øverst til højre), der ganske enkelt indeholder et rødt ahornsblad; men ahornsbladet er i sig selv betydningsfuldt. Skriften fortæller os:

“Velsignet den mand... [der ikke er ven af verden... men fryder sig i Guds veje.] Han er som et træ, der er plantet ved bækken; det bærer frugt til rette tid, og dets blade visner ikke. Alt, hvad han gør, lykkes for ham. ...Velsignet den mand, som stoler på Herren og tager sin tillid hos ham. Han bliver som et træ, der er plantet ved bækken; det sender sine rødder mod vandløbet, det frygter ikke, når sommerheden kommer, dets blade er grønne. Det bekymrer sig ikke i tørkeår og holder ikke op med at bære frugt”. (Jeremias 17:7; Salme 1:3; Jeremias 17:7-8) (Mine understregninger.)*

[* —implicerer også at være grøn.]

De *oprindelige* ahornblade nederst på Canadas våbenskjold (indeholdt i oversejlet i det ældre canadiske flag, ca. 1920) var *grønne* ahornblade, der blev forandrede til røde i 1957 (*Symbols of the Nations* (1973), A. Guy Hope og Janet B. Hope; s. 48).

Newfoundland^PNova Scotia^POntario^PPrince Edward Island^PQuebec^PSaskatchewan^PWaterloo^C [Ontario^P]

Af alle verdens nationer er Canada *den eneste* nation, der officielt har været kendt som en *Dominion*. Skriften erklærer, “...*da blev Juda Herrens helligdom og Israel hans herredømme*”. (Salme 114:2) [O.a.: den engelske King James Version gengiver *herredømme* som *dominion*.] Er Canadas motto blot *tilfældigt*, når man tænker på, at Gud sagde, at Israels *dominion/herredømme* ville strække sig “Fra Hav til Hav”? (Salme 72:8; Zakarias 9:10) Hvert af skjoldene på Canadas 12 provinser og territorier indeholder også: en bison, et skib, løver, enhjørninge, en ulv, liljer og blade.

1534 (fleur-de-lis)

1868

1868

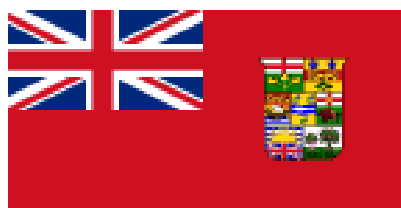
1870

1873

1892

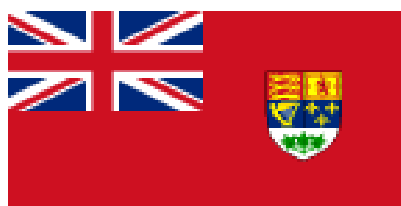
1896

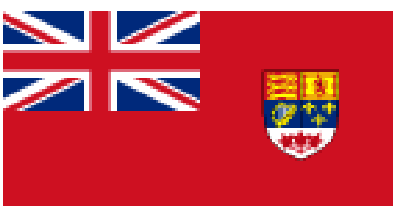
1905

1906

1922

1957

current

The United States of America

U.S.A.'s våbenskjolde indeholder en røgsøjle, der omgiver 13 stjerner, en ørn med 13 pile, og en olivengren med 13 blade og 13 olivener. U.S.A.'s oprindelige flag indeholdt 13 stjerner og 13 striber. Tallet 13 var Manasses tal.

[Josefs stamme var delt blandt Josefs to sønner, Efraim og Manasse.]

I Skriften repræsenterer tallet 13 "oprør". På en måde opstod dette Manasses oprør, da kolonierne bevægede sig væk fra Storbritannien for at danne U.S.A. *Manasse* betyder "glemsom"—og hvis nogen nation har været glemsom om sin egen oprindelse og sin Gud, så er det Amerika. Israelitterne blev påbudt at lære loven til deres børn, ikke at glemme den (5. Mose 6:1-9; 8:11; 9:7). Som profeteret producerer oprør mod denne ledelse glemsomhed (blindhed/uvidenhed). Er det blot *tilfældigt*, at U.S.A.'s motto er *E Pluribus Unum*, som betyder "Én ud af mange"? Kom i hu,

at Gud kaldte Abraham ud af verdens folk (selv fra hans egen familie) for at være et særligt folk, adskilt for Gud som Hans udvalgte.

Da pilgrimmene ankom til den nye verden, proklamerede de, at var *ført hertil af Gud*. Gud sagde, at han havde udvalgt et sted for Sit folk, hvor de ikke længere ville strejfe om, og at Han ville plante dem i dette land (2. Samuel 7:10; 1. Krønike 17:9*). Som opfyldelse af denne profeti var Amerika det *andet forjættede land*, i hvilket Hans sande Israel-folk endelig ville finde hvile; de ville ikke længere være nødt til at strejfe om på jorden. Amerika er tydeligvis *den endelige grænse*: mennesker fra enhver israelitisk (kaukasisk) nation er vandret til Amerika. Ganske få er nogen sinde *udvandret* fra Amerika. Dannelsen af Amerika var på dette tidspunkt et skridt mod den endelig samling af hele det sande Israel. Alle Israels stammer (hver nation af europæisk afstamning) er blevet samlet i Amerika (Jeremias 3:14-18), og fortsætter med at komme her for at finde hvile og sikkerhed, som denne onde tidsalder nærmer sig sin afslutning.

[* O.a.: Se 1931-oversættelsen eller King James Versionen.]

Vi så, at Davids trone blev overført til de britiske øer. De keltiske, germanske og skandinaviske folke, der flød ud fra de britiske øer, blev plantet i Amerika, også som opfyldelse af profetien om, at *“Josef er et ungt frugttræ, et ungt frugttræ ved kilden, dets grene vokser op ad muren”*. [nationale grænser] (1. Mose 49:22). Storbritannien, Efraims ø, er frugttræet ved kilden (omgivet af vand), der voksede så velstående, at hendes grene gik ud over muren, og spredte sig til Amerika, Canada, Australien, Sydafrika og *over hele verden*. Ingen anden race har spredt sig over kloden—og *blomstret hvorend de slog rødder*. Gud sammenlignede overførelsen af Davids trone med et cedertræ, hvor en ørn tog det sarteste skud fra toppen (kongedøtrene) til en fjern, mægtig nation, hvor de ville blive omplantet (Jeremias 1:10; Ezekiel 17:22-24). Denne profeti holdt stik, da de voksede sig mægtige og prægtige og boede adskilt fra resten af deres europæiske brødre, i Storbritannien, Australien, New Zealand, Sydafrika, Canada, U.S.A. og hendes andre kolonier.

Amerika nævnes i profetien givet til Josefs sønner. Gud sagde, at efter frugttræet voksede op over muren (til Amerika), ville bueskytterne tirre ham, skyde og angribe ham (1. Mose 49:23). Disse *bueskytter* kan repræsentere de amerikanske indianere, der førte blodig og hadfyldt krig mod kolonisterne. De kan også repræsentere zuluerne i Afrika, der på den mest barbariske vis angreb boerne.¹¹⁷ Gud lovede disse lande til *Sit* folk. Dem, der nægter at anerkende Guds herredømme og Hans plan for *Sit* folk, kan sige, at den hvide mand *stjal* landet fra indianerne. Dette er nederdrægtig

¹¹⁷ De hvide hollandske bønder var i Sydafrika, *lang* tid før de sorte var vandret så langt sydpå.

propaganda. Dr. Barry Fell fra Harvard University beviser i sine tre bøger *Bronze Age America*, *Saga America* og *America B.C.*,[‡] at der var nordboere (så tidligt som ca. 1700 f.Kr.), keltiske (så tidligt som ca. 1000 f.Kr.), fönikiske (så tidligt som ca. 300 f.Kr.) og hebraiske og romerske (så tidligt som ca. 225 e.Kr.) ekspeditioner og bosættelser i Amerika før Kristi tid. Indianerne stjal endvidere *selv* landet fra dem, der boede der før deres ankomst—og det ved deres eget udsagn.

Gud lovede, at hvis vi overholdt Hans lov, ville Han bringe fantastiske velsignelser over os, og de illegale indbyggere i landet ville forsvinde foran os (2. Mose 34:10-11; 5. Mose 33:17; Esajas 60:12). Dette skete, da vi adlød Guds love i Amerikas tidlige dage. Men som vi har vendt os fra Guds love, har andre folkeslag rendt os over ende. Gud sagde, at hvis vi misvedligeholdte Hans love, ville der falde forbandelser over os, og vore fjender ville blive hovedet, og vi ville blive halen. Hver eneste tragedie, der er kommet over Amerika, har været et resultat af vor synd, og var forudsagt i Skriften—endog cancer og AIDS (3. Mose 26; 5. Mose 28).

Amerika, “Himmeriget”, lider under volden fra de tredje verdensfolk, der trænger ind i hende med vold, og kræver at blive underholdt og få ligeværdig status med ægte amerikanere. Disse folk bringer deres hedenske guder og onde veje med sig ind i vort land (Matthæus 11:12; Johannes 10:1; Åbenbaringen 18:2-3), og Amerika vil snart kollapse under denne byrde. Gud bruger atter vore fjender til at tugte os til omvendelse.

[Vi er selv et syndigt folk. Vi behøver ikke den yderligere byrde af at have andre folk til at lære os deres veje om afgudsdyrkelse og umoralitet. Det Gamle Testamente beretter tydeligt, hvordan den “brogede skare” førte Israel i ufare (2. Mose 12:38; 4. Mose 11:4). Det var imidlertid israelitterne selv, der var skyld i at tillade denne brogede skare at være blandt dem. Vi er ligeledes selv skyld i det. Det var vor synd at tillade dem at komme ind, og vor synd at tillade dem at få ligeværdig status. Intet andet folk tillader udlændinge at flytte ind *en masse*, opnå ligeværdig eller større status, og så ændre lovene til deres egen fordel, til skade for efterkommerne af grundlæggerne af nationen.]

Et af de mest kendte symboler på U.S.A. er **Frihedsklokken [Liberty Bell]**, der bærer inskriptionen, “Proclaim Liberty Throughout the Land... LE.XXV.X” (3. Mose 25:10). Frihedsklokken befinder sig stadig i Philadelphia i Pennsylvania—vor nations første hovedstad. *Philadelphia* betyder, “Broderkrælighedens By”. Selve dens navn har sin oprindelse i Skrifterne, idet det er en af de få nytestamentlige byer, om hvilken Kristus havde noget godt at sige (Åbenbaringen 3:7). Kristus sagde, “*Elsker I mig, så hold mine bud...*” (Johannes 14:15)

Det bør pointeres, at “broderkærlighed” kun er muligt, når man lever blandt **brødre**—og når disse medbrødre følger Guds love. Gud sagde, at vore blinde brødre ville vide, at vi var Hans folk ved vor kærlighed (Johannes 13:35). Sand kærlighed defineres som lydighed overfor Gud—og følge Hans veje, ikke menneskers.¹¹⁸ Gud er retfærdig, hellig og retmæssig; Han er en ordenens Gud, og kærlighedens Gud. Derfor defineres retfærdighed, hellighed, ret, orden og kærlighed ud fra Guds bud i Sit Hellige Ord—der ikke ændres.¹¹⁹ Sand kærlighed vises ved vore *handlinger*, ikke blot ved (tomme) ord. (Se Ordsprogene 20:11 og Matthæus 15:7, 8.)

[Som bevis for, at sand kærlighed vises ved lydighed overfor Guds Lov, se Johannes 14:15 og 1. Johannes 2:5; 5:2-3. Forstå endvidere de følgende vers *i deres sammenhæng*: Salme 66:18; Ordsprogene 28:9; Romerne 8:28; 10:17; 1. Korinther 2:9; 1. Thessaloniker 1:3; Hebræerne 6:10; Jakob 2:5, 17; 1. Johannes 3:1, 16-17, 22; 4:7-11, 16, 20-21; Åbenbaringen 12:17; 14:12; 22:14. Forstå, at dette er *essentielt* for at blive forseglet af Gud og være en del af Hans rest, der vil overleve *den kommende vrede*. Slå dem venligst op nu, og vend dig om til Gud på *Hans* betingelser. Gud har sat livet og døden foran os. Han ønsker, at vi vælger livet (5. Mose 30:19; Ordsprogene 14:12; 16:25; Hebræerne 11:26; 2. Peter 3:9). Kristus er den eneste vej til liv, og betingelserne står ikke til at forhandle. Gerninger er ikke en del af *frelsen*, de er et produkt *af* frelsen: de viser det indre menneske. (Se Efeserne 2:10; 2. Korinther 5:17; og 2. Peter 1:15, 16.)]

Bibelen siger i Hebræerne 11:6, “Men uden tro er det umuligt at behage ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at han er til¹²⁰ og lønner dem, som søger ham.” For det første må dem, der kommer til Gud først tro, at hans beretning er sandfærdig og uforanderlig. For det andet må dem, der søger Gud, gøre dette *med iver*. Hvordan kan man søge Gud?—kun gennem lydighed! Romerne 10:17 og Jakob 2:17 siger, at tro uden gerninger er død. Gud kan kun velsigne *lydige* børn, der udviser *sand* kærlighed.

¹¹⁸ Gud slog fast, hvad der var godt, og hvad der var ondt—og sagde en forbandelse over dem, der ville forsøge at forbinde de to (**Esajas 5:20**). Vi bør hellere adlyde Gud end mennesker (**Apostlenes Gerninger 5:29**).

¹¹⁹ Hvad mennesket bestemmer er godt eller ondt, ændrer sig næsten dagligt (baseret på hvor mange sjovere, der bliver “valgt” hvert år); Gud og Hans Ord forandrer sig imidlertid aldrig (Salme 100:5; 117:2; Malakias 3:6; Matthæus 5:18; 24:35; Hebræerne 13:8; Jakob 1:17; 1. Peter 1:23; 2:5).

¹²⁰ —at Han er Gud, at han er retfærdig, som Han sagde, Han er, og at alt, Han har sagt, er ufejlbarligt sandt, præcis som Han havde tiltænkt det at være, og konstant.

George Washington stammede selv af adeligt blod. Han var 54 generationer fra Odin,* Skandinaviens første konge (fra hvem dronning Elizabeth også nedstammer). Da U.S.A.'s regering blev grundlagt, ville folket have George Washington som præsident, hvorpå han erklærede, "Vi har ingen anden Konge end Jesus Kristus." Den kendsgerning, at U.S.A. vælger sine embedsmænd er også en opfyldelse af profeti (Hoseas 2:2). Storbritannien bibeholder det monarki, der blev lovet til David. Selv om Amerika også på lovlig vis kunne have beholdt dette monarki, jvf. Guds Egen plan, valgte hun at vælge sine embedsmænd.

[* See The Pedigree and History of the Washington Family - Derived from Odin, Founder of Scandinavia, B.C. 70, involving a period of 18 centuries and Fifty-five generation Down to General George Washington† (1879), Albert Welles.]

Kristoffer Columbus sagde, at Esajas 49:1-2 var blevet opfyldt ved hans opdagelse af Amerika. **Pilgrimmene**, der kom til Amerika, refererede til dette nye land som *The Wilderness** og *Det Nye Kana'anland*, og de kaldte sig selv for *Abrahams, Isaks og Jakob/Israels børn.** Da de tidlige kolonister ankom, byggede de en kirke i samfundet—sågar før de byggede deres eget hus—ligesom at Israels børn færdiggjorde Tabernaklet (Guds bolig) som det første. De 10 bud og Bibelens love var endvidere de første og eneste love, som de tidlige kolonister havde, og alle love, der senere blev skabt, var baseret på Bibelen. For at have en offentlig stilling i det tidlige U.S.A. (og indtil for nylig) krævedes det af en mand, at han var *af europæisk herkomst* og var en *udøvende kristen*, og at hans liv var en afspejling af denne profession. Denne grundvold på Guds Ord var årsagen til Amerikas storhed, hvilket mange berømte historikere har bemærket.¹²¹ Det er bortgangen fra Guds Lov, der har været skyld i Amerikas forfald og demoralisering. Da vore forfædre udviklede *the Constitution*, dannede de *ikke* grundlag for frihed for *enhver* religion. De udvidede frihed og beskyttelse *udelukkende* til *ægte menigheder blandt kristendommen i tilbedelse af den ene sande Gud*.

[* O.a.: King James Version gengiver *ørkenen* i Mosebøgerne med *the wilderness*.]

[Se Tillæg G.]

Den 16. oktober, 1746, var de tidlige kolonier ved at blive invaderet af et opbragt Frankrig. Da kolonisterne (der kun var få i antal) hørte dette, samledes de og kaldte

¹²¹ Se *America, Christianity, Liberty & Truth: What Famous Men Had to Say* (Volumes 1,2,3,4) af Balaicius/Sacred Truth Ministries.

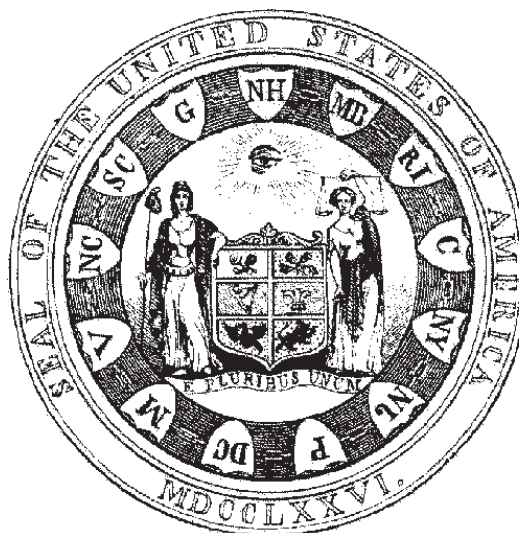
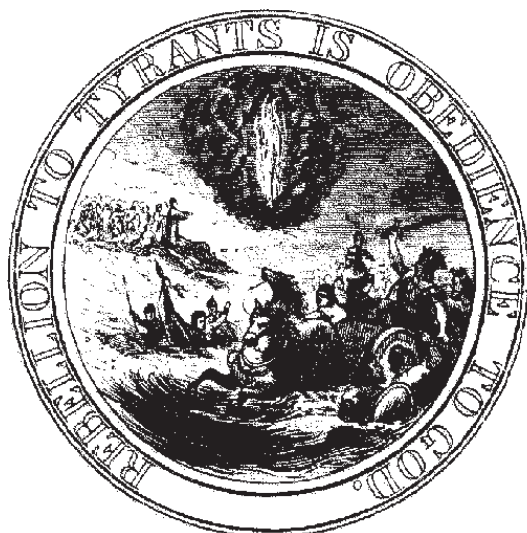
for en national tid med faste og bøn. For at gøre en lang historie kort, så blev hele den franske flåde udslettet af diverse katastrofer, før den overhovedet nåede kolonierne. Efter at have hørt om den franske flådes nederlag, samledes kolonisterne for at prise Gud, og aviserne skrev, at Gud havde udfriet Sit folk i Amerika, ligesom Han havde udfriet Sit folk ud af Egyptens land, ved at drukne faraos hære i Rødehavet.

[Fra en prædiken af præsten Jonathan French (ja, det var hans navn) den 29. november, 1798, beskrevet i *The Christian History of the American Revolution*† (1976) af Verna M. Hall.]

I Skriften repræsenterer tallet **12 Guddommelig regeringsperfektion**. Der var 12 stammer i Israel (samlet i 4 brigader à 3 stammer hver; eksklusiv Levi, præstestammen, der var adspredt blandt stammerne for administration). Gud påbød Israel at have et *retfærdigt* vægt- og målesystem (3. Mose 19:36). Amerika (Manasse) og Storbritannien (Efraim) følger deres egne vægt- og målesystemer, alle baseret på tallet 12.

[Alle andre hvide nationer anvender et system baseret på tallet 10. Tallet 10 i Skriften symboliserer derfor **Guddommelig ordinationsperfektion**.]

Kort tid efter at vor republik blev dannet, krævedes der et officielt segl. Thomas Jefferson og Benjamin Franklin foreslog begge, uafhængigt af hinanden, at U.S.A.'s officielle segl skulle modeleres efter *israelitternes krydsning af Rødehavet med faraos vogne, der druknede* (til venstre). Efter mange forslag blev dette seriøst anset for *bagsiden* af seglet, mens *forsiden* (til højre) indeholdt et skjold med symbolet for de 6 oprindelige nationer, der dannede Amerika: rosen (England), tidslen (Skotland), Davids harpe (Irland), ørnen (Tyskland), liljen (Frankrig) og løven (Holland). (*Our Great Seal*,† Capt.)

Gud havde ordineret, at Josef skulle bo *adskilt* fra resten af sine brødre (1. Mose 49:26b; 5. Mose 33:16b; Salme 80:2). Efraim (Storbritannien)¹²² og Manasse (U.S.A.)—Josefs hus —lever faktisk *adskilt* fra resten af deres europæiske brødre. Selv i englændernes sind er de forskellige fra Europa, da de indædt holder ved, at de

ikke er europæere, men *britter*. Mange britter var imod tunnelen¹²³ lige fra starten, da de ville have franskmændene og resten af Europa til at forblive *i Europa*.

Gud brugte Josef i Egypten til at frelse Israel fra hungersnød og død. Historien har en tendens til at gentage sig selv: Efraim og Manasse (Josefs stamme) er gentagne gange blevet brugt af Gud til at frelse hele Israel (alle hvide nationer), faktisk hele verden,¹²⁴ fra alle slags hungersnød, krig, ulykker og naturkatastrofer. Faktisk brødføder U.S.A. hele verden, ligesom Josef blev brugt til at brødføde Egypten, såvel som hele Israels familie, selv under hungersnød.

Visse symboler fra de tidlige koloniflag: løver, tropper, heste og ryttere, ørne, neg af hvede, ligesom David og Goliath. De fleste af mottoerne havde det centrale tema: *stol på Gud* og at have *Herren som leder eller øverste hersker*. Et motto er specielt interessant—“Jehova-Nissi: Herren er mit banner!”¹²⁵

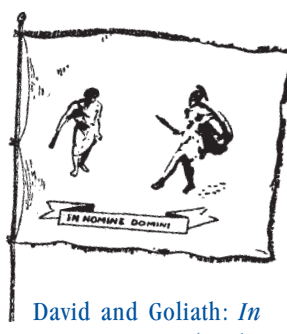
American Revolutionary & Colonial Flags of 1747

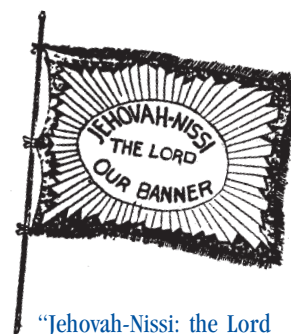
Bald Eagle: *A Deo Victoria*
("To God Be the Glory")

Castle Towers: *Cavendo Tutus*
("Safely Guarded")

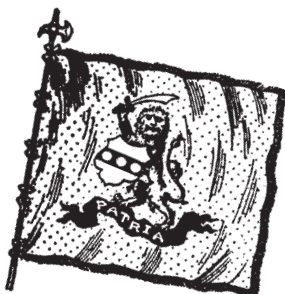
David and Goliath: *In Nomine Domini*
("In the Name of God")

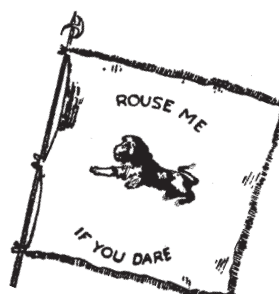
"Jehovah-Nissi: the Lord
Our Banner"

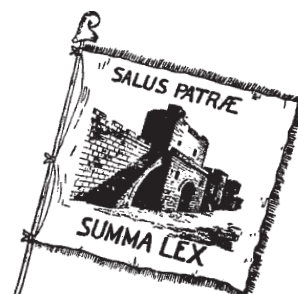
Lion with Sword and Sheaf of
Wheat: *Domine Protege Alimentum*
("The Lord Defends Our Sustenance")

A Lion with a Sword
and a Shield: *Patria*
("Homeland")

Resting Lion: "Rouse
Me If You Dare"

Castle Fortress: *Salus Patrae Summa Lex*
("Homeland's Health: the Sum of Law" ?)

¹²² —og de andre nationer under *kronen*: Canada, Australien, New Zealand og Sydafrika.

¹²³ Tunnellen under Den Engelske Kanal, der forbinder England med Europa for massetransport.

¹²⁴ I Bibelen er Egypten et billede på verden.

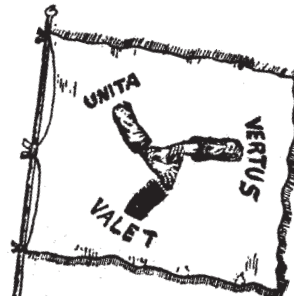
¹²⁵ Visse versioner af dette flag læser "En appel til himlen". Visse Bibeler oversætter sommetider Guds Navn Jahve som *Jehova*. [O.a.: King James Versionens gengivelse af 2. Mose 17:15.]

Soldier with Rifle: Sic Pacem Quærimus ("To Such a Degree We Seek Peace")

Woman with Anchor on Shield: Spero Per Deum Vincere ("We wait on God for the Victory")

3 Arms Joined in Center: Unita, Vertus, Valet (Unity, Virtue, Hospitality)

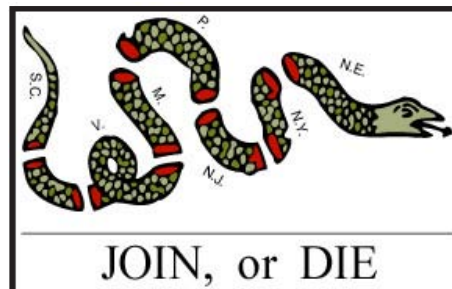

Troup of Soldiers: Vis Unita Fortior ("Strength United with Bravery")

Other American Colonial & Revolutionary Flags

Massachusetts Navy Flag, 1776, a spin-off of the popular Pine Tree Flag (dating back to 1686 in New England states, whose motto was "An Appeal to Heaven") and the various rattlesnake flags.

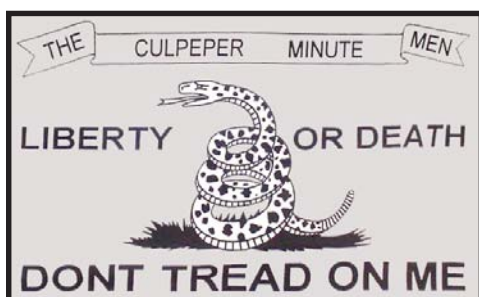

Join or Die Flag, started as a political cartoon, became popular, and made into various flags; its symbolic use dates as early as 1751. By 1774 the segments of the snake had grown together and the full motto became:

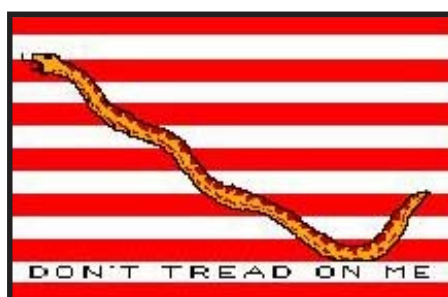
*"United Now Alive and Free,
Firm on this Basis Liberty Shall Stand,
And Thus Supported Ever Bless Our Land,
Till Time Becomes Eternity."*

Gadsden Flag, 1776, Col. Christopher Gadsden, South Carolina, copied a popular flag and then presented it to the Continental Congress which adopted it.

Culpepper Minute Men, 1775; Culpepper, Virginia, part of Col. Patrick Henry's First Virginia Regiment.

Culpepper Minute Men, 1776; Culpepper, Virginia, part of Col. Patrick Henry's First Virginia Regiment.

Revolutionary Battle Flag, (Gostelowe Standard, No. 10) 1776; 13 stars and an Arm (right) with a Sword descending out of Heaven: "Resistance to Tyrants is Obedience to God."

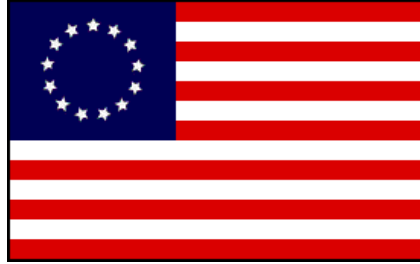
In 1775, a Philadelphia correspondent wrote to Bradford's Pennsylvania journal concerning the symbolic use of the snake, declaring:

"I recollected that her eye excelled in brightness that of any other animal, and that she has no eye-lids. She may, therefore, be esteemed an emblem of vigilance. She never begins an attack, nor, when once engaged, ever surrenders. She is, therefore, an emblem of magnanimity and true courage."

Other Early American Flags

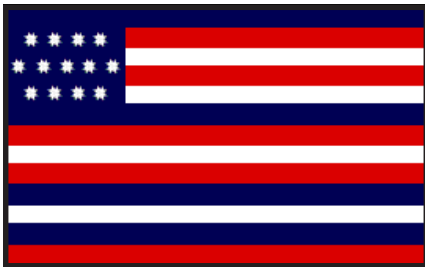
Bennington or "Vermont" Flag, c.1777

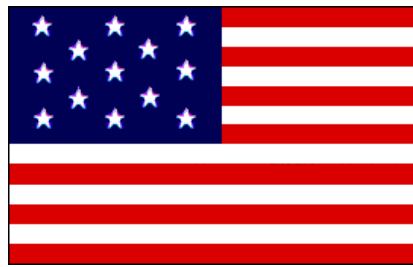
Betsy Ross Flag, 1776

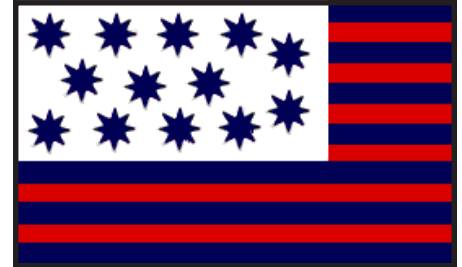
Great or Grand Union Flag, 1776

Serapis, 1779
[named after British ship John Paul Jones captured.]

1st Official U.S. Flag, -1795
also known as
"First Navy Stars & Stripes"

Guilford Courthouse (North Carolina), 1781

Green Mountain Boys, c.1777, under Ethan Allen (1775) they forced British to surrender Fort Ticonderoga with the command, "In the name of the great Jehovah and the Continental Congress".

Bedford (Massachusetts), Flag, 1775, Battle of Concord.
Vince Aut Morire "conquer or die."
"The arm emerging from the clouds represents the arm of God."

Current U.S. Flag.

Scandinavian and Related Nations

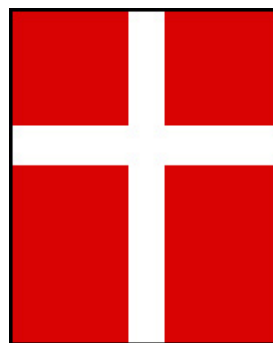
Norge

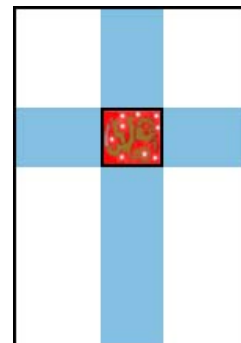
Island

Sverige

Danmark

Finland

Balsfjord

Eid

Gjesdal

Nordland^P

Hordaland^P

Rødøy

Skiptvet

Sør-Trøndelag^P

Løten

Stjørdal

Bjarkøy

Giske

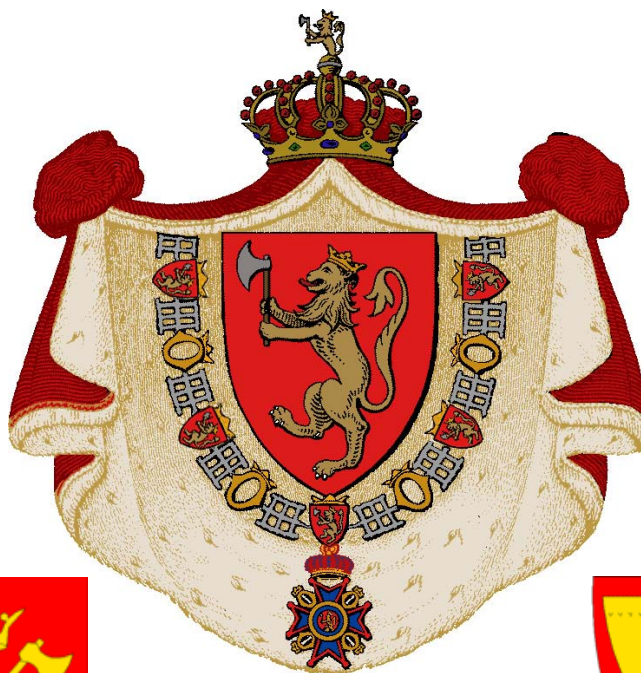

Nord-Fron

Troms^P

Norge

Selv om *løven* (der dateres tilbage til slutningen af det 12. årh.) og *kampøksen* er hovedsymbolerne i kongeriget Norges våbenskjold, er *ulven* også et symbol for Norge og nordmændene (*normannerne*), såvel som ørnen. Professor Herbert Bruce Hannay siger, i *European and Other Race Origins*, † at en del af Benjamins stamme forlod Østen (ca. 300 e.Kr.), og vandrede til det, der i dag er Norge. Howard La Fay siger, i *The Vikings* (1972),

“Norden i tiden før vikingetiden var et selvstændigt samfund... svenskere, nordmænd og danskere talte et fælles sprog, delte en fælles kultur...” (s. 22).

Runeskrift forekom for første gang i Skandinavien omkring år 200 e.Kr., og kom efter sigende fra de romerske og græske alfabeter. Da de græske israelitter vandrede til Danmark, efter de havde forladt Grækenland, kommer det ikke som nogen overraskelse, at runerne stammer fra *græsk*. Det er imidlertid også muligt, at runealfabetet stammede fra det *puniske* alfabet (idet navnene i sig selv peger mod et tydeligt slægtskab), der var den fönikiske dialekt, der taltes i Kartago. Vi ved, at både *fönikerne* og *vikingerne* sejlede over hele verden, og at de begge efterlod kolonier i de britiske øer og langs Italiens, Spaniens, Portugals og Afrikas kyster. Er der nogen tvivl om, at de to var én og den samme—eller af fælles oprindelse?

Sharon Turner fortæller os, i *The History of the Anglo-Saxons* † (1870) (Bog 2, kap. 8, fodnote j), at vandalerne (de svageste af alle vikinge-nationerne) invaderede Spanien og gik sejrrikt ind i Afrika, hvor de rejste et rige, og udfordrede Romerrigets provins dér. Roms kolonier var sin tids mest fornedrede og umoralske, men vandalerne var kendt for *kyskheden* i deres skikke. I stedet for, at vandalerne *blev korrumperede*, mens de levede i sådan et fordærv, man fandt i Kartago og andre byer i det nordlige Afrika, *blev de dens moralske reformatorer*. De tilskyndede prostituerede til at gifte sig, gjorde utugt en grov forbrydelse, og straffede umoralitet så strengt, at en stor moralsk forandring kom for dagen i alle de provinser, de erobrede. Hvorfra antog *barbarerne* sådan en moral?

De fysiske beskrivelser af fönikerne og vikingerne er også identiske. De var begge sin tids bedste skibsbyggere. Faktisk siges det, at vikingernes skibe var så godt designede, at selv med moderne teknologi er det umuligt at designe et mere sødygtigt fartøj af sin slags. Vikingerne byggede deres skibe uden blåtryk eller planer—blot ved “øjemål”, mens de byggede dem.

[Selv i dag er det kun én eller to mennesker i hele Skandinavien, der holder denne døende kunst i live, idet de bygger smukke skibe ved øjemål, og anvender en enkel håndsmedet økse og det næsten glemte norrøne mål *alen* (63 cm). Er det tilfældigt, at den egyptiske konge-*alen* (62 cm), der var identisk med den oldhebraiske *alen*, nogenlunde er det samme som den norrøne *alen*?]

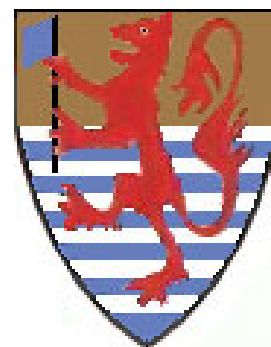
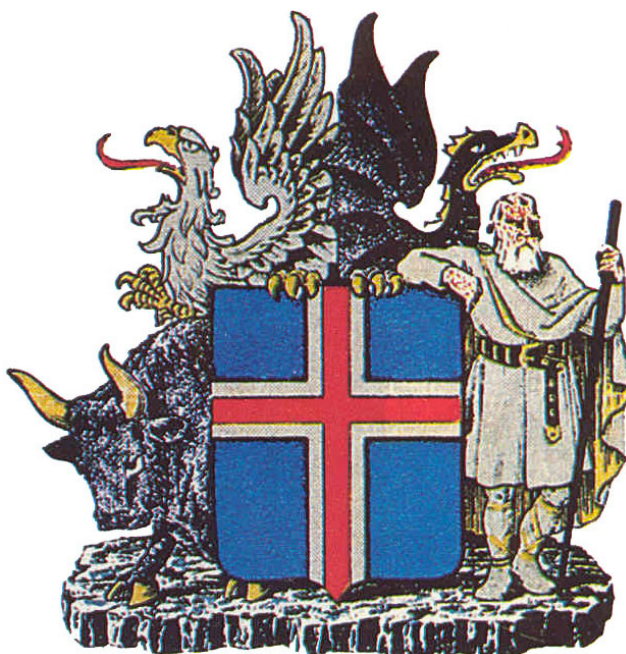
Norge var langt hen ad vejen ansvarlig for at kolonisere Island, Orkney-, Shetlands-, Færøerne, Hebriderne og øen Man. Færøerne og øen Man har bevaret deres oldnordiske sprog: henholdsvis færøsk og manx. La Fay beretter om et oplysende stykke information angående Færøerne i *The Vikings*:

“I landsbyen Kvívík på Stremøy, aflagde jeg en høflighedsvisit hos en færøsk patriark, den 92-årige Grækari Madsen. Frisk efter en lur, bød hr. Madsen mig velkommen i sin folkedragt: sorte knæbukser og en sort vest, besat med sølv-knapper. Han fandt det interessant, at jeg var amerikaner. Han sagde, at en af bydelene af New York City, nemlig Bronx, har sit navn fra en færing, Jonas Bronck.

“Hr. Madsen er legemliggørelsen af en lang kontinuitet af færøsk kultur og sejlivethed, som øboerne plejede i århundrederne under dansk styre. ‘Da jeg var dreng’, fortalte han mig, ‘havde vi ingen skole i Kvívík. Vi har aldrig nogen sinde haft en. Min bedstefader lærte mig at læse og skrive og **overholde Guds love...**’ Han sagde, ‘**Ær din fader og din moder, og alle forfædrene, fra den allerførste, der bosatte sig her, til dig, vil leve lang tid i landet.**’” (s. 119) (Mine fremhævelser) (Se 5. Mose 4:40; Efeserne 6:2, 3.)

Grindavík^M

Island

13th Century

Eyjafjarðasýsla^P

Et af Islands ældste symboler er *ulven*; der sagdes at have været et af de bannere, under hvilke Vilhelm Erobreren erobrede England. Det var symbolet på, og sågar *navnet* på Vihelms nevø. *Falken* (ørnen) og *hornet* er også Islands symboler. Islands våbenskjold indeholder en *tyr*, en *ørn*, en *drage* og en *mand*. Som vi allerede

har set, var dragen oprindeligt en løve, og symboliserer muligvis foreningen af løven, ørnen og slangen. Disse Islands fire symboler er præcis de samme symboler som *Israels fire lejre* (også beskrevet i Ezekiel 1:10 og Åbenbaringen 4:7).

Nu kommer vi til Islands herkomst som Benjamins stamme. Benjamin er en unik stamme, en speciel stamme, som Gud har sat til side for Sin herligheds skyld for at være et lys for Juda (men også for *resten* af Israel, efter som Juda hersker over hele Israel). Benjamin (Josefs lillebroder) var Josefs *yndlingsbroder*, thi de havde en fælles moder. Benjamins stamme repræsenteres i dag *groft set* af Island. Skriften erklærer, at Davids trones hjemsted skulle være *på grænsen* mellem Juda og Benjamin (Ezekiel 48:22). England (hvor Davids trone har hjemme) er mellem Tysklands (Judas) og Islands (Benjamins) grænser. Skriften erklærer, at Benjamin skulle bo i tryghed (5. Mose 33:12). Gennem århundreder brugte Island ikke en øre på forsvar, og dog blev det aldrig invaderet af en fremmed nation. Skriften siger, at Benjamin skulle bo mellem Efraims og Manasses skuldre (5. Mose 33:12; Salme 80:2). Island findes ovenfor og mellem England (Efraim) og Amerika (Manasse)—verdens skuldre (styrke).

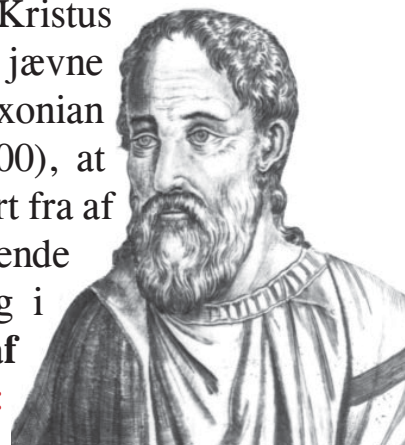
Benjamin skulle være den lysbærende stamme for Juda—bane vejen for, at Juda kunne herske (1. Konge 11:35-36; 15:4; 1. Krønike 21:6). Af de 12 disciple var alene Judas en “jøde”. *De andre 11 disciple* var *israelitter* af **Benjamins** stamme, ligesom *Matthias* (der erstattede Judas) og *apostlen Paulus*. Hvor apropos, at Kristus sagde til dem, **“I er verdens lys”** (Matthæus 5:14). Det var disse lysbærende benjaminitter, der så tog evangeliet over hele verden til deres adspredte brødre af Israel. Efter som Gud ordinerede Benjamin til at være den lysbærende stamme, er det kun passende, at disciplene og apostlen Paulus var *benjaminitter*.

I Sit forsyn og Sin trofasthed banede Gud en vej for at bevare Benjamins stamme, at de altid ville være der for at lede vejen ud af mørket. Før Babylon kom for at erobre og føre Juda og Benjamin væk, advarede Gud benjaminitterne om at flygte væk fra Jerusalem (Jeremias 6:1), hvilket mange af dem gjorde. Josefus bekræfter dette (*Complete Works of Josephus*, † Wars II, 19, 7). Disse benjaminitter vendte tilbage, da det var sikkert og genbefolkede Israels nordlige land i Galilæa. *Temple Dictionary of the Bible* udtaler, under overskriften “Galilee”, at betegnelserne *galilæere* og *benjaminitter* er synonyme. Professor Hannay erklærer også, at galaterne i Lilleasien var benjaminitter, der undslap fangenskab i Babylon og Medien, idet navnet *Galatien* kommer fra det babylonske ord *Galutha*, der betyder *fange*. Der er en provins i det sydøstlige Polen og det nordvestlige Ukraine ved navn *Galicien*. Dette er det overordnede område, hvori de skytiske israelitter bosatte sig, da de først havde forladt fangenskab.

[Dette område kendes også som *Krim* eller *Skytien*.]

Der er også en region i det nordvestlige Spanien ved navn *Galicien*, hvis oldtidsnavn var *Gallaecia*. Da de tidligste kirkefædre og andre anerkendte lærde skriver under på, at Epistlet til Galaterne var skrevet til gallere (gauls/gaels) fra Frankrig (*Gallien*), er det sådan en tilfældighed, at en region i det nordvestlige Spanien på grænsen til Frankrig kaldes *Galicien*? George F. Jowett indikerer på side 66 i *Drama of the Lost Disciples* (1961), at dette understøttes af Skt. Epiphanius (315-407 e.Kr.); Theodoret (393-458 e.Kr.); kardinal Baronius (1538-1607); og præsten Lionel Smithet Lewis, M.A., (sognepræst i Glastonbury, sin tids førende kirkehistoriker: *St. Joseph of Arimathea*† (1922) og *Glastonbury: Her Saints*† (1925). Tertullian (155-222 e.Kr.) udtaler også, at de forskellige dele af Gallien (såvel som Spanien og Storbritannien) havde modtaget Kristi religion (*Tertullian De. Fidei*, side 179). Galater-brevet anses for at være skrevet omkring år 50 e.Kr. Det synes ikke urimeligt, at en kirkefader ca. 100 år senere ville udtale, at regionen Frankrig (Galatien) allerede havde modtaget Kristi religion.

Senere, atter for at bevare den benjaminitiske rest, gav Kristus dem samme advarsel om at flygte, før at romerne ville jævne Jerusalem med jorden i 70 e.Kr. (Lukas 21:20-24). Oxonian (W.H.M. Milner) udtaler i sin *Israel's Wanderings* (1900), at "De kristne [i Lilleasien] i de første to århundreder primært fra af Benjamins stamme". Benjaminitterne vandrede i sidste ende mod nord og blev kendt som *dacierne*, og bosatte sig i Skandinavien. Dette bekræftes af **Eusebius Pamphilus af Cæsarea** (260-340 e.Kr.) i hans *Historia Ecclesiae*† [*Kirkehistorie*] (Bog 111, 5, 2).

Det islandske sprog er et af de reneste europæiske sprog. Idet det er en lingvistisk slægtning til engelsk (et germansk sprog), har det også øvet stor indflydelse på engelsk. Mange af de vigtigste ord på engelsk er islandske: father, mother, brother, sister, ill, glad, die, o.s.v. Island begyndte en litteratur-produktion i 1117 og var en af de første europæiske nationer til at nedfælde sit eget sprog på skrift. Indtil da var størstedelen af litteratur skrevet på latin, hvilket holdt gennemsnits-mennesket i *mørke*. Den første bog udgivet på Island indeholdt Islands love; den anden bog indeholdt dets historie. Efter dette begyndte Island at producere flere bøger per indbygger end noget andet land i verden. Er det blot et tilfælde, at Bibelens allerførste bøger er israelitternes *love* og *historie*?

Islændingene har, som et skinnende lys til resten af Israel, bevaret deres races renhed og afholdt sig fra blandede ægteskaber. Det er den eneste germanske nation, der stadig er nogenlunde 99 procent hvid. De har, i bedste Israels-tradition, holdt

nøje anetavler. Dr. Jón Stephásson siger,

“Vi besidder hundrede vis af beretninger og anetavler for de vigtigste bosættere i *Land-námabók*. Ingen anden nation har så fuldstændige og detaljerede beretninger om sin begyndelse”.

Adam Rutherford, F.R.A.S., F.R.G.S., var til stede ved Islands uafhængighedsdag, og mangen en islænding i parlamentet indrømmede overfor ham deres kendskab til, at de stammede fra Benjamins stamme.

Benjamins stamme var den mindste stamme i Israel, og Island er den mindste hvide nation. Benjamin var den sidstfødte af Jakobs sønner, og Island var det sidste europæiske land, der blev bosat (9. århundrede), den sidste europæiske nation, der blev dannet (1918), og den sidste, der blev uafhængig (1941), hvilket gør den til den yngste europæiske nation. Island blev først koloniseret (ca. 785 e.Kr.) med keltiske kuldeere, så albanere (Albans) fra Skotland (se *The Farfarers: Before the Norse*, † af Farley Mowat, der drejer sig om de obskure Albans), så folk fra Irland, og større grupper af nordboer fra Norge (ca. 850). Er det et under, at islændingene holdt så nøje anetavler, når man ser, at skotterne selv også har bevaret deres families klan-anetavler i mere end et årtusinde?

Island, Benjamins land, den lysbærende stamme, kendes også geografisk som *Ildens Ring* eller *Ildens Land*, da det har nogle af de mest aktive vulkaner på hele jorden. Faktisk blev hele øen Island dannet ved vulkan-udbrud og lava-strømme. Island er også **nordlysets land** (*Aurora Borealis*). Hvor *oplysende*, at profeten Esajas udtalte,

“De samme skulle opløfte deres Røst, de skulle synge [med Fryd], de skulle råbe højt fra Havet for Herrens Herligheds Skyld. Derfor ærer nu Herren i *Ilden*, Herrens Israels Guds Navn på *Øerne i Havet*. Vi høre Lovsange *fra Jordens yderste [Ende]*”... (Esajas 24:14-16, 1740-oversættelse)

Det hebraiske ord oversat “ilden” i dette afsnit er *oor* [#217], der betyder “ild, flamme eller lys”. Desværre gengiver mange gode oversættelser det *fejlagtigt* som “øst”, idet solen står op i øst. For således at give verset ligevægt, gengiver de *jordens yderste ende* som “vest”. Som vi så, var Irlands kendt som *det fjerne land*, der, som romernes *Ultima Thule*, betyder “jordens fjerneste ender”. Hvis de britiske øer kan beskrives således, så ville denne titel passe endnu bedre på Island. Pudsigt nok beskriver sir Richard Burton, i sit volumniøse værk om Island med titlen *Ultima Thule* (1875), Island som “Nordens Kana’an”. Waliseren Burton troede selv på, at waliserne og deres slægtninge stammede fra Israel. Ifølge visse kilder holdt han hebraisk påske i sit hjem.

[Information om Island delvist taget fra *Iceland's Great Inheritance*† (1937), Rutherford; *Encyclopedia Americana* (1950), Americana Corporation, New York, Vol. 14; *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage*† (1976), Bennett.]

Sverige

Ångermanland

Bohuslän

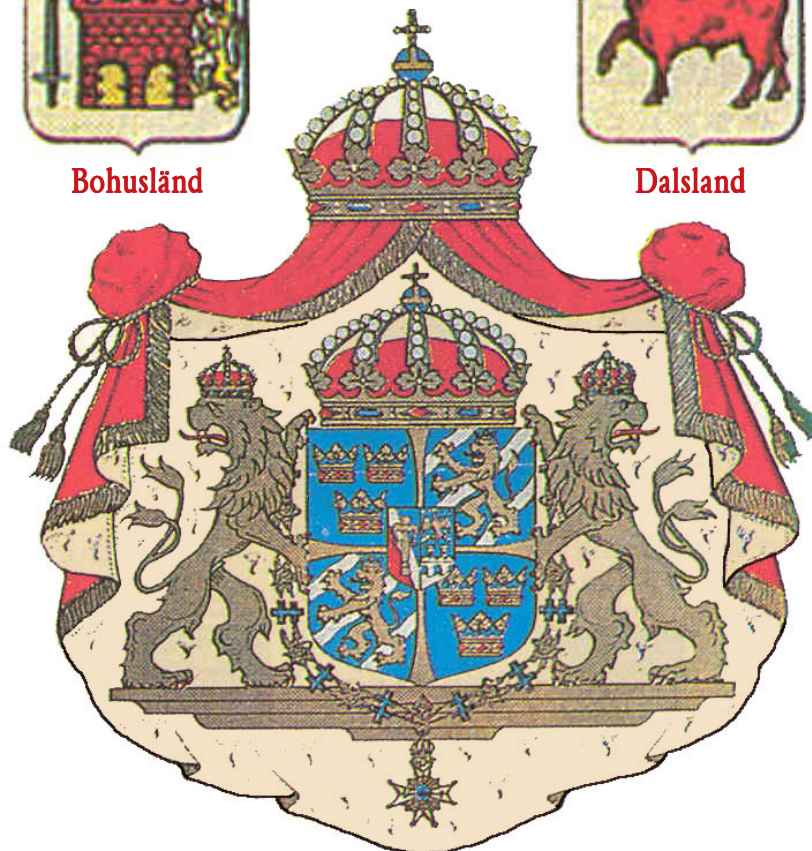
Dalsland

Halland

Jämtland

Lycksele

Östergötland

Småland

Uppland

Skåne

Södermanland

Värmland

Västergötland

Kongeriget Sverige stammer fra det 9. århundrede. Sveriges (Svea-*dan*) flag dateres tilbage til 1448. Bestemte svenske län følgende symboler: tyr, hjort, elsdyr, mand, ørn og grif (et væsen, hvor den øverste del er en ørn, den nederste af en løve; det symboliserer muligvis to forskellige af Israels stammer, eller en lejr og stammen

i denne). *Løven* i våbenskjoldet daterer tilbage til 1200; emblemet med 3 kroner (der repræsenterer svenskerne, goterne og venderne) daterer til 1364. Skjoldet indeholder en sølvurne (eller kalk), en gylden ørn med sølvstjerner, og en sølv to-tårnet borg. Kalken eller bægeret (sammen med andre faktorer), synes at indikere, at Sverige tilhører Ashers stamme, der sagdes at være kraftig (rig) og byder kongelige retter (1. Mose 49:20), herunder vin.

[Vin var den traditionelle drik, der blev skænket i bægere.]

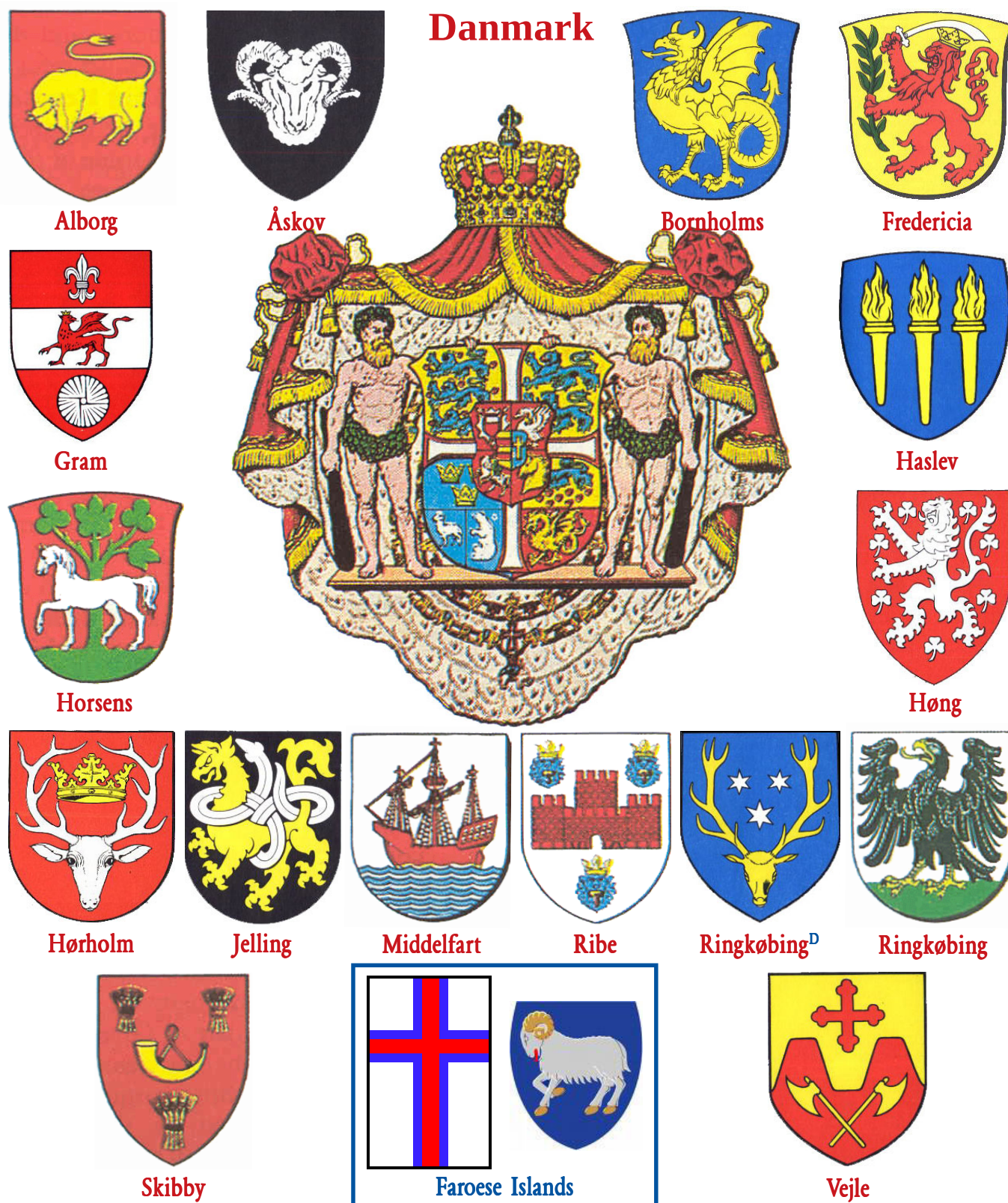
Ashers stamme blev profeteret at bo ved kysten og blive ved sine (eller muligvis *Dans*) vige (Dommerne 5:17).

[O.a.: De engelske Moffatt-, Smith/Goodspeed- og Moulton-oversættelser af Bibelen gengiver *vige* som “creeks”, der på amerikansk-engelsk desuden betyder “bæk, å”.]

Det hebraiske ord oversat som *vig* er *mif-RAWTS* (#4664), der betyder “et brud i kystlinien, et tilflugtssted”; det kommer fra *paw-RATS* (#6555), der betyder “at revne (eller sprænge) ud (eller hinsides), at sprede, adsprede, vokse, forøge”. Det er en kendt sag, at svenskerne sejlede langs verdens kystlinier, og navigerede op og ned ad Donau og andre kontinentale floder for at opdage, erobre og grundlægge bosættelser. Og dog holdt de altid deres hjemland tæt til deres hjerter. De frygtesløse svenske vikinger trodsede vilde og ukendte floder over hele Skytien og endte i Sortehavet og Det Kaspiske Hav. Den Botniske Bugt, mellem Sverige og Finland, blev oprindeligt kaldt for *Codanus*-Havet. Den normanistiske skole holder fast ved, at svenske vikinger grundlagde det ægte russiske rige i de 9. og 10. århundreder, med hovedstaden Novgorod, af nordboerne kaldt for Holmgård. Kievs første herskere var skandinaver.

De svenske rus og normanner producerede også nogle af de mægtigste og mest udsøgte lejetropper, verden nogen sinde har set: *varangerne*. De mest berømte af disse var Tancred de Hautevilles 8 sønner, der grundlagde kongeriget på Sicilien og det sydlige Italien—af mange anset for sin tids største kongerige. Normannerne grundlagde også et kongerige i Frankrig med deres navn (*Normandiet*), der var springbræt for Vilhelm Erobrerens erobring af England.

I *The Racial History of Scandinavia: An Outline*, beretter Bertil J. Lundman, Ph.D. (født 1899; professor i fysisk antropologi ved Uppsala Universitet), at den tyske indvandring til Sverige fortsatte indtil det 18. århundrede, og at mere end en tredjedel af adelen var af tysk blod. Lundman beretter, at “de dygtigste af de nylige indvandrere [til Sverige] er ofte intellektuelle flygtninge fra de små baltiske nationer.”

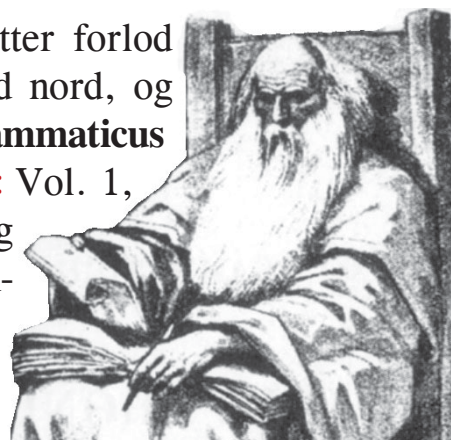
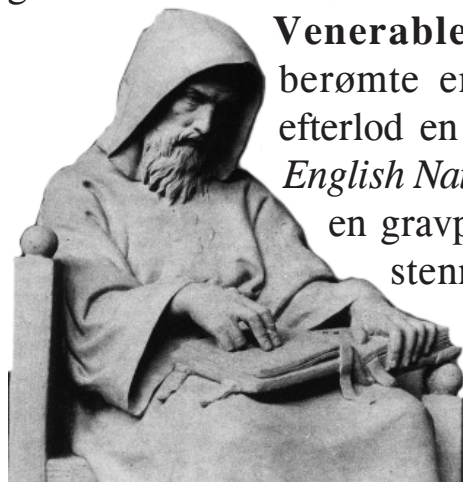

Kongeriget Danmark er næsten 1.200 år gammelt. Det danske flag, *Dannebrog*, betyder “Dans klæde”, og stammer fra det tidlige 1200-tal. Nogle af detaljerne på Danmarks våbenskjold er to mænd, der vogter og støtter skjoldet; selve skjoldets kvadranter (i urets retning fra øverst til venstre): 1) tre blå, kronede løver (det 12.

århundredes statselement); 2) to blå løver (Slesvig); 3) en blå løve med røde hjerter (vendernes konge) og en drage (goternes konge); og 4) tre gyldne kroner (det forenede Danmark, Norge og Sverige), og en vædder (Færøerne); der burde også være en falk (Island). Skjoldet i midten indeholder et gyldent hestehoved (Lauenburg) og en gylden væbnet ridder på en hvid hest (Ditmarsken).

Keating og andre viste os, at de danitiske israelitter forlod Grækenland efter et slag mod assyrerne, sejlede mod nord, og slog sig ned i Danmark. Den danske historiker **Saxo Grammaticus** fortæller os i sin *Danmarkskrønike* (*Gesta Danorum*, † Vol. 1, s. 66-67, 1188-1201), at to brødre, Angel og Dan, slog sig ned i det, der i dag er Danmark, og at nogle af Angels efterkommere senere vandrede til England. The

Venerable Bede (673-735), den berømte engelske kirkehistoriker, efterlod en lignende beretning i sin *Ecclesiastical History of the English Nation*. † La Fay giver i sin *The Vikings* farvefotografier af en gravplads fra vikingetiden i Jelling, der indeholder diverse stenmonumenter, hvoraf én er en runeinskription med ordlyden "Danmark", der daterer tilbage til ca. 980 e.Kr. Jørn Bie, en sten-ekspert, siger, at stenen er "Danmarks fødselscertifikat" (s. 64-65).

I *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* † (1902) afslører biskop J.H. Allen, at kort tid før 1650 e.Kr. drev en dansk bonde og hans datter deres plov, da noget lyst og glinsende dukkede op fra markens jord. Genstanden viste sig at være et guldhorn, udsmykket med liljer og granatæbler. Det blev ført til myndighederne, og eksperterne identificerede det som en af de syv *gyldne trompeter*, som oldtidens israelitter brugte i Jerusalem i deres tjeneste ved templets alter. (s. 265)

Nogle af symbolerne på forskellige af Danmarks egne, er borge, træer, tyre, heste, skibe, vande, horn, ørne, hvede, (oliven)grene, løver og stjerner.

Ilmajoki

Sipoo

Finland

Renko

Valtimo

Finnerne synes oprindeligt at have beboet området omkring Volga, men de blev fordrevet derfra af bulgarerne (ca. 7. århundrede e.Kr.), hvorfor de vandrede nordpå til de lande, hvor de nu bor, og fordrev lapperne endnu længere mod nord. Finnerne blev omvendt til kristendommen (ca. 12. århundrede) af svenskerne. Finlands våbenskjold blev udfærdiget i det 16. århundrede, da det blev et storhertugdømme (idet det tidligere havde været delvist styret af svenskerne i mere end 400 år) under kong Johan III. Finlands flag var oprindeligt meget lig landets våbenskjold.

Senere har Finland været styret af de russiske zarere, indtil 1919 (efter det russiske rige faldt efter mordet på zaren, begået af bolsjevikkerne). Borgerkrig brød ud mellem den røde garde (pro-bolsjevikiske finner støttet af bolsjevikkerne) og den hvide garde (pro-tyske finner og hvide-russere). Det siges, at før den finske general **baron Carl Gustav Emil von Mannerheim** (1867-1951) (der var af svensk-finsk herkomst) ledte den hvide garde (og 12.000 tyske soldater) sejrrigt mod den røde garde, inspirerede Mannerheim sine mænd med en bevægende tale, og tilskyndede dem til at kæmpe for sejren, og kaldte dem "mænd af Issakar" (en af Israels stammer). Finland blev snart derefter en selvstændig republik (Suomen Tasavalta; der betyder "de tusind søers land"). Finlands flag og våbenskjold havde oprindeligt et mørkt rødt felt; de opgav imidlertid det røde skjold for at undgå association med bolsjevikkerne (der senere antog blodets farve, hvorpå deres despotiske dynasti er grundlagt). De ni sølv-roser symboliserer de oprindelige provinser, der udgjorde Finland. Løven, der nedtramper den russiske krumsabel, symboliserer ønsket om at forblive fri og uafhængig.

Scandinavian and Related Nations

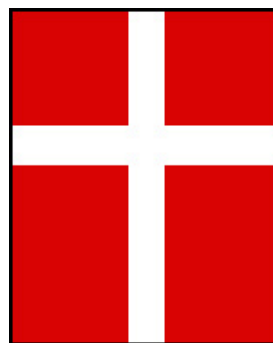
Norge

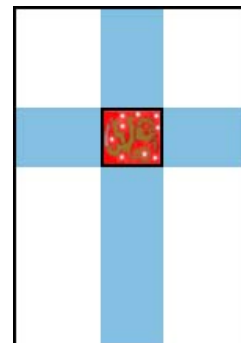
Island

Sverige

Danmark

Finland

Balsfjord

Eid

Gjesdal

Nordland^P

Hordaland^P

Rødøy

Skiptvet

Sør-Trøndelag^P

Løten

Stjørdal

Bjarkøy

Giske

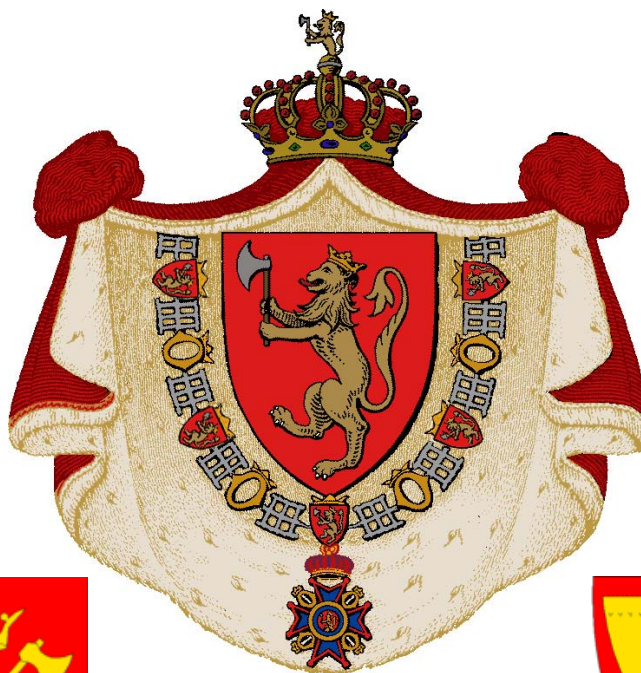

Nord-Fron

Troms^P

Norge

Selv om *løven* (der dateres tilbage til slutningen af det 12. årh.) og *kampøksen* er hovedsymbolerne i kongeriget Norges våbenskjold, er *ulven* også et symbol for Norge og nordmændene (*normannerne*), såvel som ørnen. Professor Herbert Bruce Hannay siger, i *European and Other Race Origins*, † at en del af Benjamins stamme forlod Østen (ca. 300 e.Kr.), og vandrede til det, der i dag er Norge. Howard La Fay siger, i *The Vikings* (1972),

“Norden i tiden før vikingetiden var et selvstændigt samfund... svenskere, nordmænd og danskere talte et fælles sprog, delte en fælles kultur...” (s. 22).

Runeskrift forekom for første gang i Skandinavien omkring år 200 e.Kr., og kom efter sigende fra de romerske og græske alfabeter. Da de græske israelitter vandrede til Danmark, efter de havde forladt Grækenland, kommer det ikke som nogen overraskelse, at runerne stammer fra *græsk*. Det er imidlertid også muligt, at runealfabetet stammede fra det *puniske* alfabet (idet navnene i sig selv peger mod et tydeligt slægtskab), der var den fönikiske dialekt, der taltes i Kartago. Vi ved, at både *fønikerne* og *vikingerne* sejlede over hele verden, og at de begge efterlod kolonier i de britiske øer og langs Italiens, Spaniens, Portugals og Afrikas kyster. Er der nogen tvivl om, at de to var én og den samme—eller af fælles oprindelse?

Sharon Turner fortæller os, i *The History of the Anglo-Saxons* † (1870) (Bog 2, kap. 8, fodnote j), at vandalerne (de svageste af alle vikinge-nationerne) invaderede Spanien og gik sejrrikt ind i Afrika, hvor de rejste et rige, og udfordrede Romerrigets provins dér. Roms kolonier var sin tids mest fornedrede og umoralske, men vandalerne var kendt for *kyskheden* i deres skikke. I stedet for, at vandalerne *blev korrumperede*, mens de levede i sådan et fordærv, man fandt i Kartago og andre byer i det nordlige Afrika, *blev de dens moralske reformatorer*. De tilskyndede prostituerede til at gifte sig, gjorde utugt en grov forbrydelse, og straffede umoralitet så strengt, at en stor moralsk forandring kom for dagen i alle de provinser, de erobrede. Hvorfra antog *barbarerne* sådan en moral?

De fysiske beskrivelser af fønikerne og vikingerne er også identiske. De var begge sin tids bedste skibsbyggere. Faktisk siges det, at vikingernes skibe var så godt designede, at selv med moderne teknologi er det umuligt at designe et mere sødygtigt fartøj af sin slags. Vikingerne byggede deres skibe uden blåtryk eller planer—blot ved “øjemål”, mens de byggede dem.

[Selv i dag er det kun én eller to mennesker i hele Skandinavien, der holder denne døende kunst i live, idet de bygger smukke skibe ved øjemål, og anvender en enkel håndsmedet økse og det næsten glemte norrøne mål *alen* (63 cm). Er det tilfældigt, at den egyptiske konge-*alen* (62 cm), der var identisk med den oldhebraiske *alen*, nogenlunde er det samme som den norrøne *alen*?]

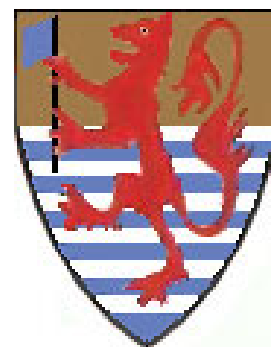
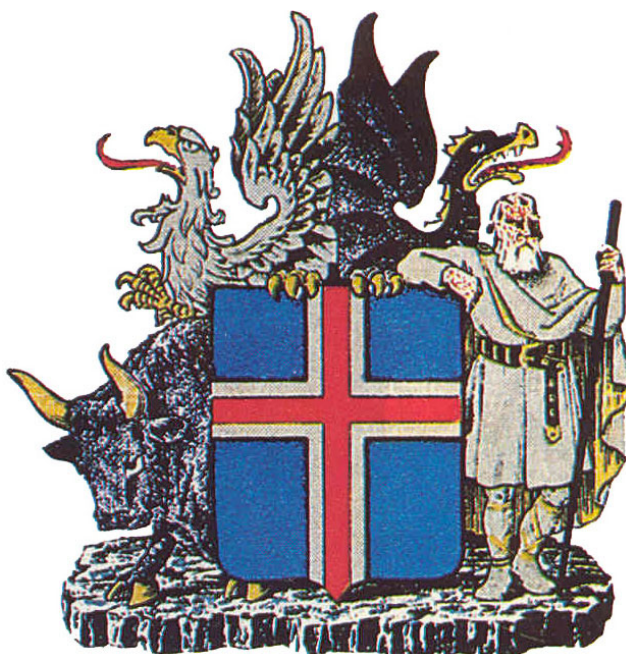
Norge var langt hen ad vejen ansvarlig for at kolonisere Island, Orkney-, Shetlands-, Færøerne, Hebriderne og øen Man. Færøerne og øen Man har bevaret deres oldnordiske sprog: henholdsvis færøsk og manx. La Fay beretter om et oplysende stykke information angående Færøerne i *The Vikings*:

“I landsbyen Kvívík på Stremøy, aflagde jeg en høflighedsvisit hos en færøsk patriark, den 92-årige Grækari Madsen. Frisk efter en lur, bød hr. Madsen mig velkommen i sin folkedragt: sorte knæbukser og en sort vest, besat med sølv-knapper. Han fandt det interessant, at jeg var amerikaner. Han sagde, at en af bydelene af New York City, nemlig Bronx, har sit navn fra en færing, Jonas Bronck.

“Hr. Madsen er legemliggørelsen af en lang kontinuitet af færøsk kultur og sejlivethed, som øboerne plejede i århundrederne under dansk styre. ‘Da jeg var dreng’, fortalte han mig, ‘havde vi ingen skole i Kvívík. Vi har aldrig nogen sinde haft en. Min bedstefader lærte mig at læse og skrive og **overholde Guds love...**’ Han sagde, ‘**Ær din fader og din moder, og alle forfædrene, fra den allerførste, der bosatte sig her, til dig, vil leve lang tid i landet.**’” (s. 119) (Mine fremhævelser) (Se 5. Mose 4:40; Efeserne 6:2, 3.)

Grindavík^M

Island

13th Century

Eyjafjarðasýsla^P

Et af Islands ældste symboler er *ulven*; der sagdes at have været et af de bannere, under hvilke Vilhelm Erobreren erobrede England. Det var symbolet på, og sågar *navnet* på Vihelms nevø. *Falken* (ørnen) og *hornet* er også Islands symboler. Islands våbenskjold indeholder en *tyr*, en *ørn*, en *drage* og en *mand*. Som vi allerede

har set, var dragen oprindeligt en løve, og symboliserer muligvis foreningen af løven, ørnen og slangen. Disse Islands fire symboler er præcis de samme symboler som *Israels fire lejre* (også beskrevet i Ezekiel 1:10 og Åbenbaringen 4:7).

Nu kommer vi til Islands herkomst som Benjamins stamme. Benjamin er en unik stamme, en speciel stamme, som Gud har sat til side for Sin herligheds skyld for at være et lys for Juda (men også for *resten* af Israel, efter som Juda hersker over hele Israel). Benjamin (Josefs lillebroder) var Josefs *yndlingsbroder*, thi de havde en fælles moder. Benjamins stamme repræsenteres i dag *groft set* af Island. Skriften erklærer, at Davids trones hjemsted skulle være *på grænsen* mellem Juda og Benjamin (Ezekiel 48:22). England (hvor Davids trone har hjemme) er mellem Tysklands (Judas) og Islands (Benjamins) grænser. Skriften erklærer, at Benjamin skulle bo i tryghed (5. Mose 33:12). Gennem århundreder brugte Island ikke en øre på forsvar, og dog blev det aldrig invaderet af en fremmed nation. Skriften siger, at Benjamin skulle bo mellem Efraims og Manasses skuldre (5. Mose 33:12; Salme 80:2). Island findes ovenfor og mellem England (Efraim) og Amerika (Manasse)—verdens skuldre (styrke).

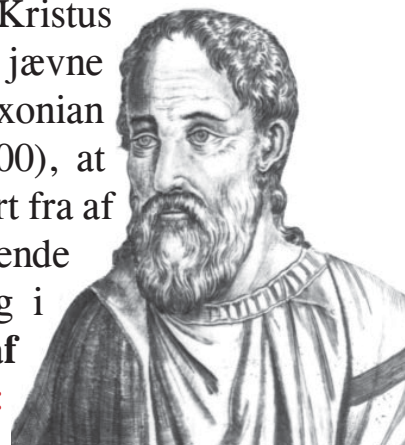
Benjamin skulle være den lysbærende stamme for Juda—bane vejen for, at Juda kunne herske (1. Konge 11:35-36; 15:4; 1. Krønike 21:6). Af de 12 disciple var alene Judas en “jøde”. *De andre 11 disciple* var *israelitter* af **Benjamins** stamme, ligesom *Matthias* (der erstattede Judas) og *apostlen Paulus*. Hvor apropos, at Kristus sagde til dem, **“I er verdens lys”** (Matthæus 5:14). Det var disse lysbærende benjaminitter, der så tog evangeliet over hele verden til deres adspredte brødre af Israel. Efter som Gud ordinerede Benjamin til at være den lysbærende stamme, er det kun passende, at disciplene og apostlen Paulus var *benjaminitter*.

I Sit forsyn og Sin trofasthed banede Gud en vej for at bevare Benjamins stamme, at de altid ville være der for at lede vejen ud af mørket. Før Babylon kom for at erobre og føre Juda og Benjamin væk, advarede Gud benjaminitterne om at flygte væk fra Jerusalem (Jeremias 6:1), hvilket mange af dem gjorde. Josefus bekræfter dette (*Complete Works of Josephus*, † Wars II, 19, 7). Disse benjaminitter vendte tilbage, da det var sikkert og genbefolkede Israels nordlige land i Galilæa. *Temple Dictionary of the Bible* udtaler, under overskriften “Galilee”, at betegnelserne *galilæere* og *benjaminitter* er synonyme. Professor Hannay erklærer også, at galaterne i Lilleasien var benjaminitter, der undslap fangenskab i Babylon og Medien, idet navnet *Galatien* kommer fra det babylonske ord *Galutha*, der betyder *fange*. Der er en provins i det sydøstlige Polen og det nordvestlige Ukraine ved navn *Galicien*. Dette er det overordnede område, hvori de skytiske israelitter bosatte sig, da de først havde forladt fangenskab.

[Dette område kendes også som *Krim* eller *Skytien*.]

Der er også en region i det nordvestlige Spanien ved navn *Galicien*, hvis oldtidsnavn var *Gallaecia*. Da de tidligste kirkefædre og andre anerkendte lærde skriver under på, at Epistlet til Galaterne var skrevet til gallere (gauls/gaels) fra Frankrig (*Gallien*), er det sådan en tilfældighed, at en region i det nordvestlige Spanien på grænsen til Frankrig kaldes *Galicien*? George F. Jowett indikerer på side 66 i *Drama of the Lost Disciples* (1961), at dette understøttes af Skt. Epiphanius (315-407 e.Kr.); Theodoret (393-458 e.Kr.); kardinal Baronius (1538-1607); og præsten Lionel Smithet Lewis, M.A., (sognepræst i Glastonbury, sin tids førende kirkehistoriker: *St. Joseph of Arimathea*† (1922) og *Glastonbury: Her Saints*† (1925). Tertullian (155-222 e.Kr.) udtaler også, at de forskellige dele af Gallien (såvel som Spanien og Storbritannien) havde modtaget Kristi religion (*Tertullian De. Fidei*, side 179). Galater-brevet anses for at være skrevet omkring år 50 e.Kr. Det synes ikke urimeligt, at en kirkefader ca. 100 år senere ville udtale, at regionen Frankrig (Galatien) allerede havde modtaget Kristi religion.

Senere, atter for at bevare den benjaminitiske rest, gav Kristus dem samme advarsel om at flygte, før at romerne ville jævne Jerusalem med jorden i 70 e.Kr. (Lukas 21:20-24). Oxonian (W.H.M. Milner) udtaler i sin *Israel's Wanderings* (1900), at "De kristne [i Lilleasien] i de første to århundreder primært fra af Benjamins stamme". Benjaminitterne vandrede i sidste ende mod nord og blev kendt som *dacierne*, og bosatte sig i Skandinavien. Dette bekræftes af **Eusebius Pamphilus af Cæsarea** (260-340 e.Kr.) i hans *Historia Ecclesiae*† [*Kirkehistorie*] (Bog 111, 5, 2).

Det islandske sprog er et af de reneste europæiske sprog. Idet det er en lingvistisk slægtning til engelsk (et germansk sprog), har det også øvet stor indflydelse på engelsk. Mange af de vigtigste ord på engelsk er islandske: father, mother, brother, sister, ill, glad, die, o.s.v. Island begyndte en litteratur-produktion i 1117 og var en af de første europæiske nationer til at nedfælde sit eget sprog på skrift. Indtil da var størstedelen af litteratur skrevet på latin, hvilket holdt gennemsnits-mennesket i *mørke*. Den første bog udgivet på Island indeholdt Islands love; den anden bog indeholdt dets historie. Efter dette begyndte Island at producere flere bøger per indbygger end noget andet land i verden. Er det blot et tilfælde, at Bibelens allerførste bøger er israelitternes *love* og *historie*?

Islændingene har, som et skinnende lys til resten af Israel, bevaret deres races renhed og afholdt sig fra blandede ægteskaber. Det er den eneste germanske nation, der stadig er nogenlunde 99 procent hvid. De har, i bedste Israels-tradition, holdt

nøje anetavler. Dr. Jón Stephásson siger,

“Vi besidder hundrede vis af beretninger og anetavler for de vigtigste bosættere i *Land-námabók*. Ingen anden nation har så fuldstændige og detaljerede beretninger om sin begyndelse”.

Adam Rutherford, F.R.A.S., F.R.G.S., var til stede ved Islands uafhængighedsdag, og mangen en islænding i parlamentet indrømmede overfor ham deres kendskab til, at de stammede fra Benjamins stamme.

Benjamins stamme var den mindste stamme i Israel, og Island er den mindste hvide nation. Benjamin var den sidstfødte af Jakobs sønner, og Island var det sidste europæiske land, der blev bosat (9. århundrede), den sidste europæiske nation, der blev dannet (1918), og den sidste, der blev uafhængig (1941), hvilket gør den til den yngste europæiske nation. Island blev først koloniseret (ca. 785 e.Kr.) med keltiske kuldeere, så albanere (Albans) fra Skotland (se *The Farfarers: Before the Norse*, † af Farley Mowat, der drejer sig om de obskure Albans), så folk fra Irland, og større grupper af nordboer fra Norge (ca. 850). Er det et under, at islændingene holdt så nøje anetavler, når man ser, at skotterne selv også har bevaret deres families klan-anetavler i mere end et årtusinde?

Island, Benjamins land, den lysbærende stamme, kendes også geografisk som *Ildens Ring* eller *Ildens Land*, da det har nogle af de mest aktive vulkaner på hele jorden. Faktisk blev hele øen Island dannet ved vulkan-udbrud og lava-strømme. Island er også **nordlysets land** (*Aurora Borealis*). Hvor *oplysende*, at profeten Esajas udtalte,

“De samme skulle opløfte deres Røst, de skulle synge [med Fryd], de skulle råbe højt fra Havet for Herrens Herligheds Skyld. Derfor ærer nu Herren i *Ilden*, Herrens Israels Guds Navn på *Øerne i Havet*. Vi høre Lovsange *fra Jordens yderste [Ende]*”... (Esajas 24:14-16, 1740-oversættelse)

Det hebraiske ord oversat “ilden” i dette afsnit er *oor* [#217], der betyder “ild, flamme eller lys”. Desværre gengiver mange gode oversættelser det *fejlagtigt* som “øst”, idet solen står op i øst. For således at give verset ligevægt, gengiver de *jordens yderste ende* som “vest”. Som vi så, var Irlands kendt som *det fjerne land*, der, som romernes *Ultima Thule*, betyder “jordens fjerneste ender”. Hvis de britiske øer kan beskrives således, så ville denne titel passe endnu bedre på Island. Pudsigt nok beskriver sir Richard Burton, i sit volumniøse værk om Island med titlen *Ultima Thule* (1875), Island som “Nordens Kana’an”. Waliseren Burton troede selv på, at waliserne og deres slægtninge stammede fra Israel. Ifølge visse kilder holdt han hebraisk påske i sit hjem.

[Information om Island delvist taget fra *Iceland's Great Inheritance*† (1937), Rutherford; *Encyclopedia Americana* (1950), Americana Corporation, New York, Vol. 14; *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage*† (1976), Bennett.]

Sverige

Ångermanland

Bohuslän

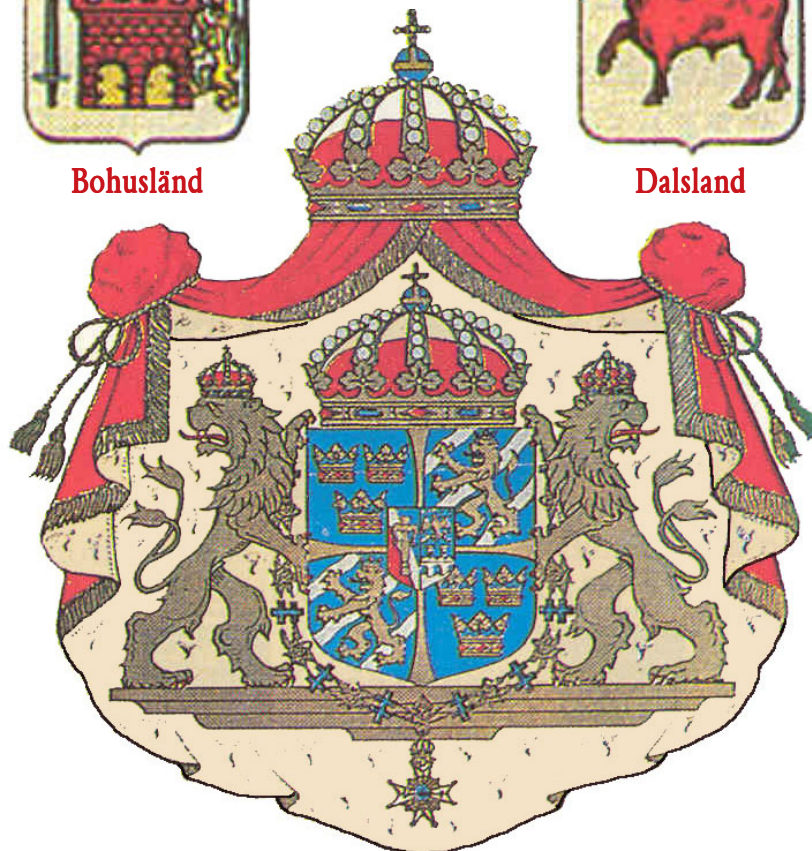
Dalsland

Halland

Jämtland

Lycksele

Östergötland

Småland

Uppland

Skåne

Södermanland

Värmland

Västergötland

Kongeriget Sverige stammer fra det 9. århundrede. Sveriges (Svea-*dan*) flag dateres tilbage til 1448. Bestemte svenske län følgende symboler: tyr, hjort, eldsdyr, mand, ørn og grif (et væsen, hvor den øverste del er en ørn, den nederste af en løve; det symboliserer muligvis to forskellige af Israels stammer, eller en lejr og stammen

i denne). *Løven* i våbenskjoldet daterer tilbage til 1200; emblemet med 3 kroner (der repræsenterer svenskerne, goterne og venderne) daterer til 1364. Skjoldet indeholder en sølvurne (eller kalk), en gylden ørn med sølvstjerner, og en sølv to-tårnet borg. Kalken eller bægeret (sammen med andre faktorer), synes at indikere, at Sverige tilhører Ashers stamme, der sagdes at være kraftig (rig) og byder kongelige retter (1. Mose 49:20), herunder vin.

[Vin var den traditionelle drik, der blev skænket i bægere.]

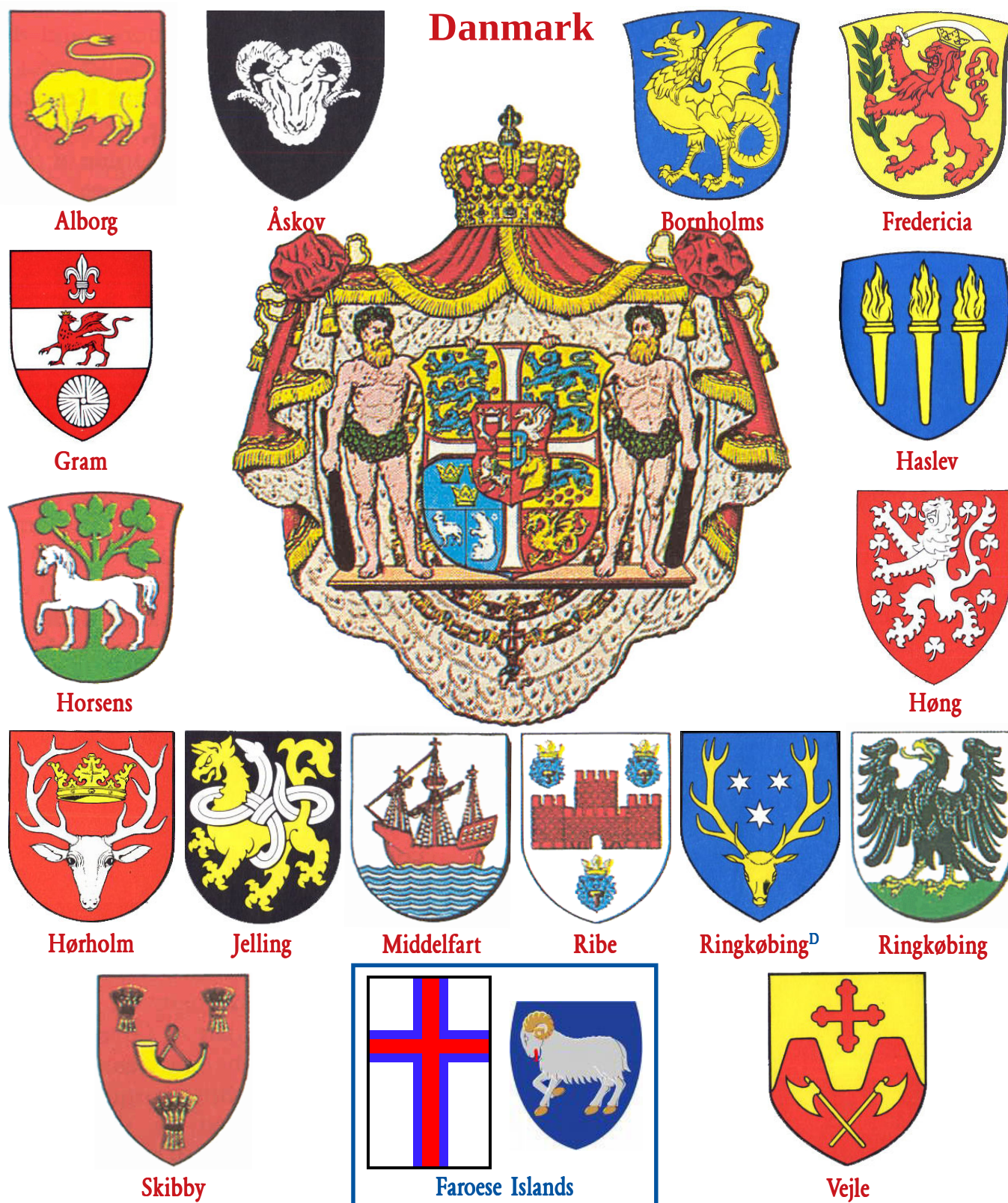
Ashers stamme blev profeteret at bo ved kysten og blive ved sine (eller muligvis *Dans*) vige (Dommerne 5:17).

[O.a.: De engelske Moffatt-, Smith/Goodspeed- og Moulton-oversættelser af Bibelen gengiver *vige* som “creeks”, der på amerikansk-engelsk desuden betyder “bæk, å”.]

Det hebraiske ord oversat som *vig* er *mif-RAWTS* (#4664), der betyder “et brud i kystlinien, et tilflugtssted”; det kommer fra *paw-RATS* (#6555), der betyder “at revne (eller sprænge) ud (eller hinsides), at sprede, adsprede, vokse, forøge”. Det er en kendt sag, at svenskerne sejlede langs verdens kystlinier, og navigerede op og ned ad Donau og andre kontinentale floder for at opdage, erobre og grundlægge bosættelser. Og dog holdt de altid deres hjemland tæt til deres hjerter. De frygtesløse svenske vikinger trodsede vilde og ukendte floder over hele Skytien og endte i Sortehavet og Det Kaspiske Hav. Den Botniske Bugt, mellem Sverige og Finland, blev oprindeligt kaldt for **Codanus**-Havet. Den normanistiske skole holder fast ved, at svenske vikinger grundlagde det ægte russiske rige i de 9. og 10. århundreder, med hovedstaden Novgorod, af nordboerne kaldt for Holmgård. Kievs første herskere var skandinaver.

De svenske rus og normanner producerede også nogle af de mægtigste og mest udsøgte lejetropper, verden nogen sinde har set: *varangerne*. De mest berømte af disse var Tancred de Hautevilles 8 sønner, der grundlagde kongeriget på Sicilien og det sydlige Italien—af mange anset for sin tids største kongerige. Normannerne grundlagde også et kongerige i Frankrig med deres navn (*Normandiet*), der var springbræt for Vilhelm Erobrerens erobring af England.

I *The Racial History of Scandinavia: An Outline*, beretter Bertil J. Lundman, Ph.D. (født 1899; professor i fysisk antropologi ved Uppsala Universitet), at den tyske indvandring til Sverige fortsatte indtil det 18. århundrede, og at mere end en tredjedel af adelen var af tysk blod. Lundman beretter, at “de dygtigste af de nylige indvandrere [til Sverige] er ofte intellektuelle flygtninge fra de små baltiske nationer.”

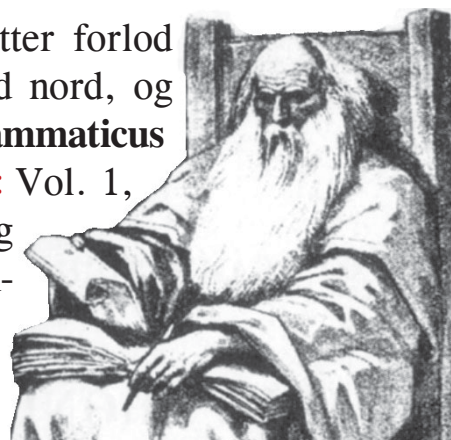
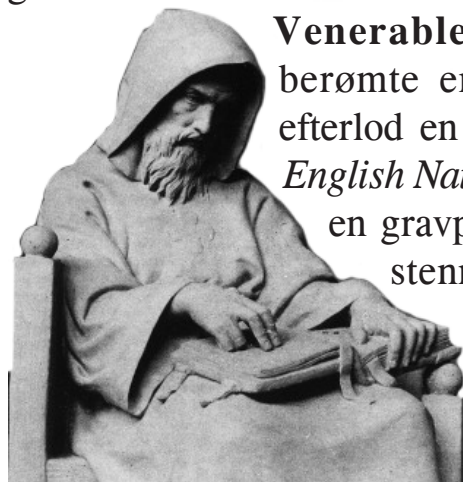

Kongeriget Danmark er næsten 1.200 år gammelt. Det danske flag, *Dannebrog*, betyder “Dans klæde”, og stammer fra det tidlige 1200-tal. Nogle af detaljerne på Danmarks våbenskjold er to mænd, der vogter og støtter skjoldet; selve skjoldets kvadranter (i urets retning fra øverst til venstre): 1) tre blå, kronede løver (det 12.

århundredes statselement); 2) to blå løver (Slesvig); 3) en blå løve med røde hjerter (vendernes konge) og en drage (goternes konge); og 4) tre gyldne kroner (det forenede Danmark, Norge og Sverige), og en vædder (Færøerne); der burde også være en falk (Island). Skjoldet i midten indeholder et gyldent hestehoved (Lauenburg) og en gylden væbnet ridder på en hvid hest (Ditmarsken).

Keating og andre viste os, at de danitiske israelitter forlod Grækenland efter et slag mod assyrerne, sejlede mod nord, og slog sig ned i Danmark. Den danske historiker **Saxo Grammaticus** fortæller os i sin *Danmarkskrønike* (*Gesta Danorum*, ‡ Vol. 1, s. 66-67, 1188-1201), at to brødre, Angel og Dan, slog sig ned i det, der i dag er Danmark, og at nogle af Angels efterkommere senere vandrede til England. The

Venerable Bede (673-735), den berømte engelske kirkehistoriker, efterlod en lignende beretning i sin *Ecclesiastical History of the English Nation*. ‡ La Fay giver i sin *The Vikings* farvefotografier af en gravplads fra vikingetiden i Jelling, der indeholder diverse stenmonumenter, hvoraf én er en runeinskrift med ordlyden "Danmark", der daterer tilbage til ca. 980 e.Kr. Jørn Bie, en sten-ekspert, siger, at stenen er "Danmarks fødselscertifikat" (s. 64-65).

I *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* ‡ (1902) afslører biskop J.H. Allen, at kort tid før 1650 e.Kr. drev en dansk bonde og hans datter deres plov, da noget lyst og glinsende dukkede op fra markens jord. Genstanden viste sig at være et guldhorn, udsmykket med liljer og granatæbler. Det blev ført til myndighederne, og eksperterne identificerede det som en af de syv *gyldne trompeter*, som oldtidens israelitter brugte i Jerusalem i deres tjeneste ved templets alter. (s. 265)

Nogle af symbolerne på forskellige af Danmarks egne, er borge, træer, tyre, heste, skibe, vande, horn, ørne, hvede, (oliven)grene, løver og stjerner.

Ilmajoki

Sipoo

Finland

Renko

Valtimo

Finnerne synes oprindeligt at have beboet området omkring Volga, men de blev fordrevet derfra af bulgarerne (ca. 7. århundrede e.Kr.), hvorfor de vandrede nordpå til de lande, hvor de nu bor, og fordrev lapperne endnu længere mod nord. Finnerne blev omvendt til kristendommen (ca. 12. århundrede) af svenskerne. Finlands våbenskjold blev udfærdiget i det 16. århundrede, da det blev et storhertugdømme (idet det tidligere havde været delvist styret af svenskerne i mere end 400 år) under kong Johan III. Finlands flag var oprindeligt meget lig landets våbenskjold.

Senere har Finland været styret af de russiske zarere, indtil 1919 (efter det russiske rige faldt efter mordet på zaren, begået af bolsjevikkerne). Borgerkrig brød ud mellem den røde garde (pro-bolsjevikiske finner støttet af bolsjevikkerne) og den hvide garde (pro-tyske finner og hvide-russere). Det siges, at før den finske general **baron Carl Gustav Emil von Mannerheim** (1867-1951) (der var af svensk-finsk herkomst) ledte den hvide garde (og 12.000 tyske soldater) sejrrigt mod den røde garde, inspirerede Mannerheim sine mænd med en bevægende tale, og tilskyndede dem til at kæmpe for sejren, og kaldte dem "mænd af Issakar" (en af Israels stammer). Finland blev snart derefter en selvstændig republik (Suomen Tasavalta; der betyder "de tusind søers land"). Finlands flag og våbenskjold havde oprindeligt et mørkt rødt felt; de opgav imidlertid det røde skjold for at undgå association med bolsjevikkerne (der senere antog blodets farve, hvorpå deres despotiske dynasti er grundlagt). De ni sølv-roser symboliserer de oprindelige provinser, der udgjorde Finland. Løven, der nedtramper den russiske krumsabel, symboliserer ønsket om at forblive fri og uafhængig.

Balterne

Ifølge Alfred Bilmanis, i hans *History of Latvia* (1951), er de lærde enige om, at rodordet—*balt* betyder “hvid”, og at den baltiske region (og folkene) antog sit navn, fordi deres region blev,

“Bosat af lyshårede, blå-øjede stammer, der stod i kontrast til de mørkere finsk-ugriske¹²⁶ folk mod nord. Disse lys-hudede før-historiske bosættere, kaldt *baltere*, eller hvide, hvorfra *Baltia*, navnet... som den romerske geograf Plinius den Ældre, der skrev om sin rejse til det nordlige Europa i det første århundrede e.Kr., bruger til at beskrive landet, som han bekræfter ligeledes var domineret af den fönikiske handelsmand Pytheas af Massilia, der havde besøgt det i det fjerde århundrede f.Kr. Wolfstan, Alfred den Stores geograf, kaldte dette land for “Whitland”, tydeligvis en oversættelse af *Baltia*. Denne senere betegnelse synes derfor at være langt ældre end navnet *Det Baltiske Hav*,¹²⁷ der første gang anvendtes, i form af *mare balteum*, af ellevehundredetallets krønikkeskriver Adam af Bremen”. (s. 4)

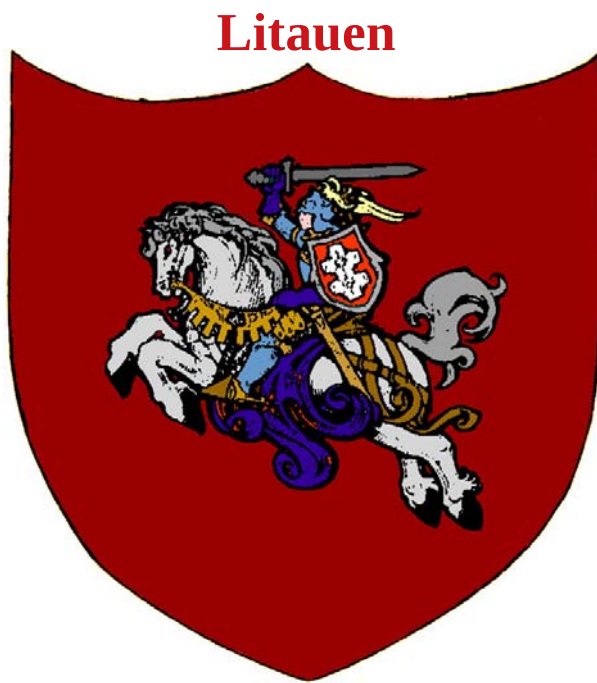
Kaunas

Marijampol•

Radviliškis

Lazdijai

Merkinė•

Rietavas

¹²⁶ Esterne (en baltisk nation ovenfor Letland) er beslægtede med de ugriske magyarere i Ungarn (hunnere) og de indfødte lapper i Finland, og er ikke kaukasiske, men turkisk-mongolske. Mange folk, der bor i Estland, stammer dog faktisk fra lettere, litauere, tyskere og danskere.

¹²⁷ O.a.: *The Baltic Sea*, det engelske navn for Østersøen.

Litauens (*Lietuva*) våbenskjold anses for at være et af Europas ældste våbenskjolde, og det indeholder en væbnet rytter på en hvid hest (*Vytis*; den eneste af sin slags i europæisk heraldik), og daterer tilbage til det tidlige 1200-tal. Det dobbelte kors (†) (oftest kaldt for *Vytis-korset*) er også særegent for Litauen.

[Selv om det forekommer på ordenskæden på Seraphim-ordenen, der hænger under Sveriges våbenskjold, er det af den grund, at den svenske kong Sigismund Vasa III's moder var den litauiske storhertuginde Katerina, datter af *Žygimantas II.*]

Vytis peger *muligvis* mod Dans stamme, eller en sammenslutning af Israels andre stammer. Skriften beretter:

“Dan skaffer sit folk ret så godt som nogen af Israels stammer. Dan skal blive en slange ved vejen, en giftslange ved stien; **den bider hesten i koderne, så rytteren falder bagover.**” (1. Mose 49:16-17)

Vytis-symbolet er *muligvis* en fragment af Skt. George, der dræber dragen, som er det officielle symbol på byerne Marijampol•, Prienas og Varniai. Skt. George, der dræber dragen, er også et symbol på England og det kejserlige Rusland.

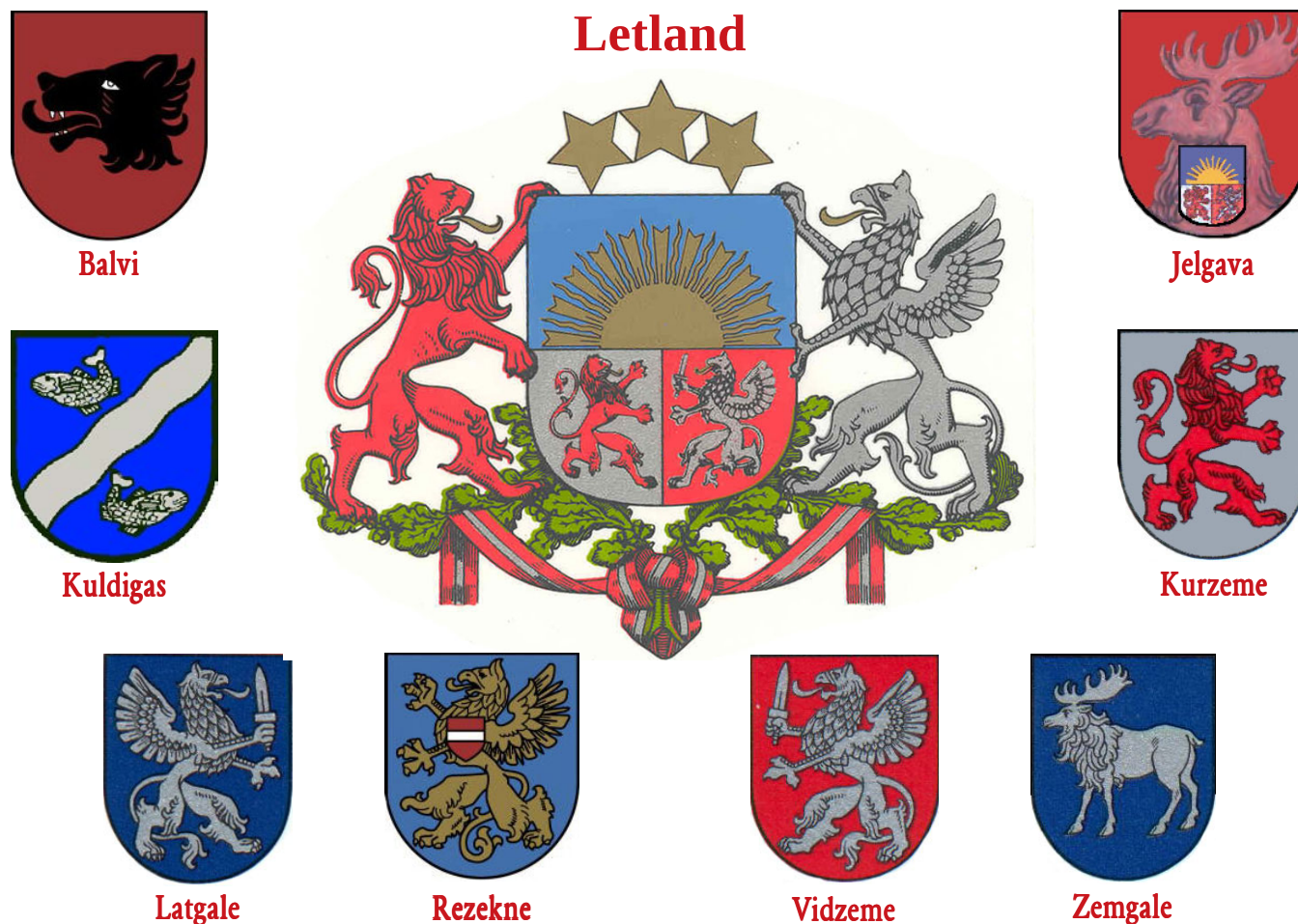
Jernulven (*Vilkas*) er også et vigtigt symbol på Litauen (der daterer tilbage til det tidlige 1300-tal). Ifølge den eminente schweiziske professor dr. Joseph Ehret, i hans *Lithuania: The European Adam* (oversat til engelsk fra tysk i 1973), er det litauiske ord *vilkas* (ulv) filologisk beslægtet med det indo-europæiske rodord *welk*, “der betyder ‘at slæbe bort’. Det er et dyr, der slæber sit bytte væk” (s. 24). Gud sagde, at Benjamin var en *rovgrisk* ulv (1. Mose 49:27). Ordet *rovgrisk* på hebraisk [#2963 (*taw-RAF*)] betyder “at plukke bort eller trække i stykker”. Litauen repræsenterer primært Benjamin. Da det altid har haft et stærkt præsteskab, er der sandsynligvis en god del af Levi. Andre symboler på litauiske provinser er: tyre, løver, ørne, krigsøkser, skibe, hjorte, liljer (officielt så tidligt som 1611), sværd, spyd, buer og pile, grife, får, hvede, roser, enhjørninger, engel der dræber drage, og bison.

Litauerne er direkte efterkommere af skyterne. Tacitus, i det første århundrede e.Kr. og Herodot, i det femte århundrede f.Kr., omtalte litauerne som “Aistii” (*Aestiorum gentes*), der betyder *ædelt folk*. De kaldtes således, fordi de var højt ansete af alle deres naboer. Litauerne blev første gang kaldt for litauere i 1009 e.Kr. i *Annals Qedlinburgenses*. Selv om der var mange forskellige litauiske stammer, var hovedstammen de egentlige litauere, letterne og old-preusserne (Lille Litauen: *Prussi*; udryddet af de katolske tyske riddere i det 13. århundrede). I 1434 var det litauiske rige så kæmpestort, at det beherskede hele Polen, Ukraine, Rumænien, Preussen, den østlige Østersøkyst, og hele vejen til Moskva og Sortehavet. Det dækkede 350.000 kvadrat-miles (i dag dækker det 26.000), og var således det

største rige i hele Europa.

[Se *Lithuanians: The Overlooked Nordic Tribe* (not currently completed) af Balaicius/STM.]

Litauen anses for at være en af de reneste hvide nationer tilbage på jorden (kun sammen med Letland og Island).

Letterne (eller let-gallerne) er en litauisk stamme. Letlands (*Latvija*) våbenskjolds symboler er løver, grifer, solen og stjernerne, og ege-grene. Letterne omtaler nogle gange deres land som *Baltija*, men sig selv omtaler de som *Latviji* (*Latweeschi*). Oldtidens lettere mente, at de var solens sønner og døtre. Deres historie viser slående krigs-tapperhed. Den lettiske families overhoved var faderen, der også havde egenskaben af *dommer* og *præst*. Egetræet ansås for at være forfædrenes sjæles hjemsted. Old-letisk hedenskab beretter om en verdensomspændende vandflod. Oldtidens lettere tilbad ikke afguder, men troede på en Gud og åndeverdenen. Nutidens lettere er en solid bonde-slægt, med stor loyalitet overfor deres races traditioner. Traditionelle lettiske musik-instrumenter er harpen, fløjten, trommen og sækkepiben. Der kan således iagttages mange paralleller mellem letterne og oldtidens israelitter.

The Ancient (Old) Prussians

The Old Prussians (*Prusai*) were a tribe of Lithuanians; but as a distinct people they were for the most part exterminated by the Knights of various Orders, the remainder most likely being absorbed by Lithuania Proper, Germany (in German Prussia), and Poland.

The Estonians themselves are not descended from the ancient Israelites, since they are not purely Indo-European; but are closely related to the Finno-Ugric and Hungarian-Magyar peoples. The three lions and oak tree in their national coat of arms date back to the 13th century when Denmark ruled the country. The other Israelite symbols in their various provincial and other coat of arms reflect the Indo-European peoples they have absorbed, such as the Danes, the Germans, the Latvians, true Russians, as well as Swedes north across the Baltic (the features of many Estonians reflect). Ancient historians at times referred to fierce “Estonian pirates” whom people in the region were unfortunate enough to meet. More recent research has shown these people not to have been Estonians, but Lithuanians and Latvians, or their kinsmen, the Goths (or even Danes, Swedes, or Norwegians in some cases).

Peoples of the British Isles and Western Europe referred to the Vikings generically as *Eastmen* (since they came from the east) as well as *Northmen* (since those were the regions from which they came).

[See Guthones (The Goths): Kinsmen of The Lithuanian People† (1929) Alexander Rackus, M.D.]

The West and East Slavic Nations

The name “Slav” (or its older form “Sclav”) comes from an ancient tribes of peoples whom Byzantine (Greek) writers referred to as *Sklabenoi*, and whom Latin writers referred to as *Sclaueni*.^{*} According to B.P. Lozinski, the word *sláva* originally meant, “worshipper.”

[Of course, the consonants “b” and “v” are interchangeable, and the letters “v” and “u” were interchangeable in Latin.]

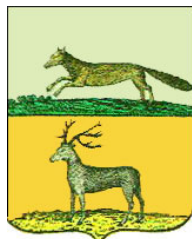
The Slavic peoples are classified into 3 major groups:

- **West Slavic:** Czechs, Kashubians, Poles, Moravians, Slovaks, Silesians and Sorbs (Wends);
- **East Slavic:** Belarusians, Russians, and Ukrainians; and
- **South Slavic:** Bosniaks, Bulgarians, Croats, Macedonians, Montenegrins, Serbs, and Slovenes (basically, the peoples of the Balkans, except the *Roumanians*)—whom we shall see later.

Zar-Rusland

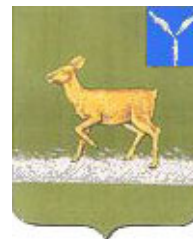
Belgorod

Buzuluk

Chita

Ivanteevka

Kuibyshe

Lysva

Moscow

Plast

Sharypovo

Tetyushi

Det russiske civil-flag fra 1914-1917 var hvidt, blå og rødt, med en *bikefalisk* (dobbelthovet) ørn (der i hvert fald daterer tilbage til det sene 1400-tal) i den del af flaget. Indeholder de forskellige hjelmtegn symboler fra hver enkelt våbenskjold fra forskellige russiske byer, adelsmænd, provinser eller distrikter. De indeholder: kroner, rigsæbler, sceptre, drager, Skt. Georg der dræber dragen, ørne, sværd, løver, væbnede riddere, heste, bue og pil, og hjorte.

De oprindelige rus var sandsynligvis svenske vikinger, der under kong Rurik grundlagde det sande russiske riges store dynasti, der fostrede nogle af de mest Gudsfrægtige herskere, Europa og hele verden nogen sinde ville se—Romanov-zarerne. De zionistiske bolsjevikker myrdede Romanov'erne, først én af gangen, og til slut *en masse*, fordi de stod i vejen for det bolsjevikiske forsøg på at udslette kristendommen og overtage hele Europa. Europas kongehuse indgiftede sig i sådan en udstrækning, at zarerne var stolte af, at *hvert eneste europæisk dynasti var gift med en russisk prinsesse*.

[Se professor R.G. Lathams *Native Races of the Russian Empire*† (1854) for en mere dybdegående forståelse af de racemæssige elementer, som det nuværende Rusland består af.]

Nederst til højre: **Zar Nikolaj II. og hans familie** kort tid før deres grusomme og tragiske henrettelse: Zarina Alexandra sidder til højre for *Nikolaj*; foran hende er Alexei; bag hende fra venstre til højre: Maria, Tatiana, Olga og Anastasia.

Czar Nicholas II. of Russia was cousin to King George V. of England, and Kaiser Wilhelm II. of Germany.

The main shield of the arms the 8 kingdoms or titles of the

below is surrounded by a wreath and 9 shields, representing Czar (and another shield of the Czar's heraldry), each with the appropriate crown. These are as follows

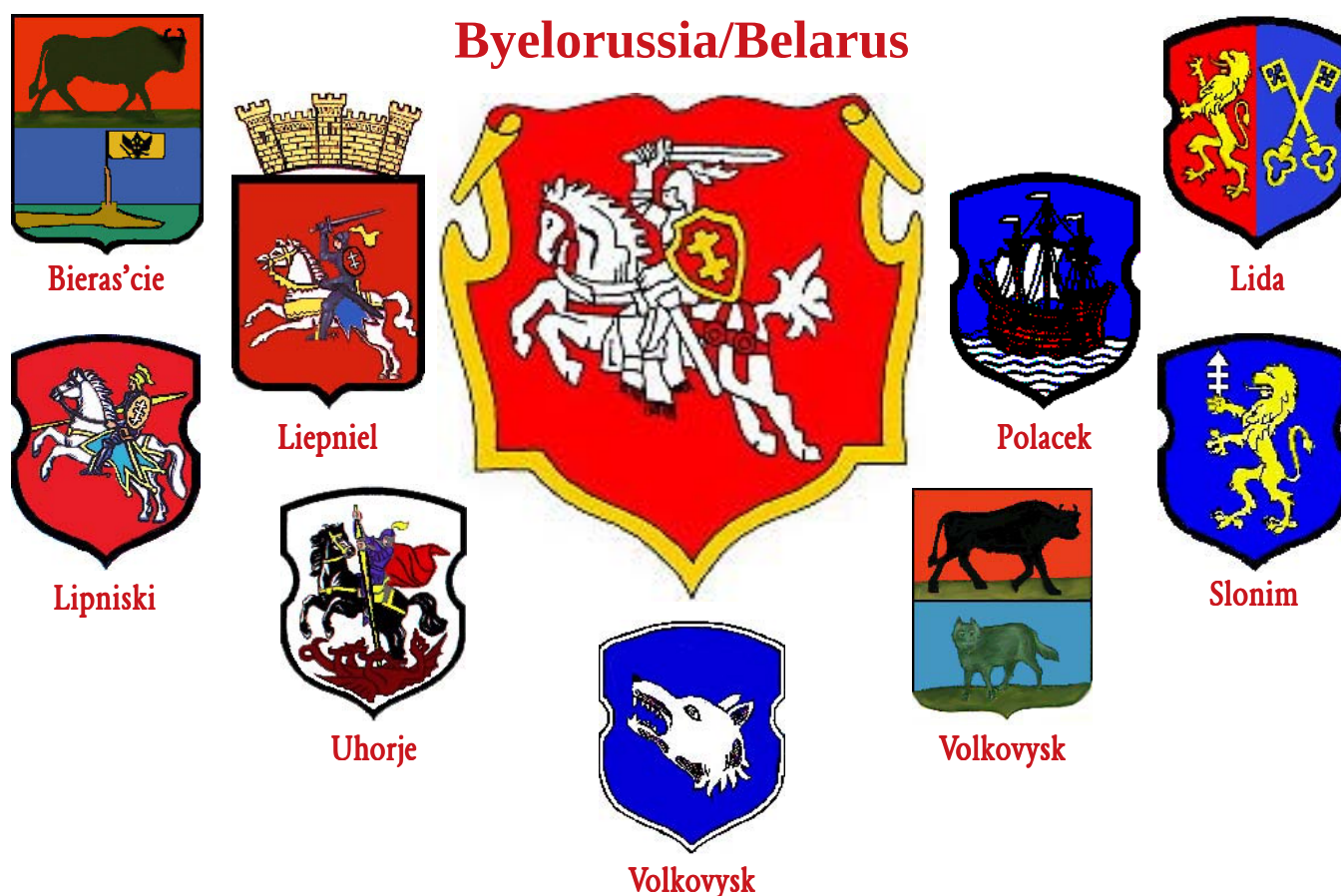
(starting at the top left): ¹Kazan; ²Poland; ³Khersonis Tavrichesky; ⁴the Grand Duchies of Kiev, Vladimir, and Novgorod; ⁵The Romanov arms; ⁶Grand Duchy of Finland; ⁷Georgia; ⁸Siberia; ⁹Astrachan. The 6 shields

at the top feature the combined shields of the Great Russian Principalities and Oblasts of: ^APskov, Smolensk, Tver, Yugora, Nizhniy Novgorod, Ryazan, Rostov, Yaroslavl, Belozersk, Udora; ^B(South-West) Volynsk, Podolsk, Chernigov; ^C(Byelorussian og Lithianian): the arms of the Grand Duchy of Lithuania, Belostok, Samogitia, Polotsk, Vitbsk, Mstislavsk; ^D(Baltic: Estonian og Lithuanian): Estlandia, Liflandia, Kurlandia, Semigalia, Korelia; ^E(North-East): Perm, Vyatka, Bolgaria, Obdora, Kondiisky; ^FTurke-stan. The motto on the

crown in Russian cyrillic means, "God with us."

The main shield is supported by the Archangel Gabriel and St. Andrew.

According to Joseph J. Hertmanowicz in *Historical Outlines on Lithuanian†* (1921) the Byelorussians (White Russians) are descendents of the Lithuanians (the Krivichians in particular) who lost their Lithuanism. (p.27) The formation of the Lithuanian federation of the Parusnian states occurred in the fifth century, and lasted until the thirteenth. Latin historians referred to the founders of this federation—Vaidevutis (Vytautas) and Prutenis (Brutenis)—as *Borussia*. **Byelo** means *white*, but also means “free.”

[It is very interesting that the two words are related, for not only have the Indo-European peoples loved freedom wherever they have gone (various other tribes also naming themselves after their love for independence: the names Franks and Frisians also mean, “free”).]

Note: The following superscript abbreviations are used in various names of the coat of arms in these sections:

Name^P = Province Name^D = District

Name^C = City

Name^R = Region Name^{HR} = Historical Region

Name^M = Municipality

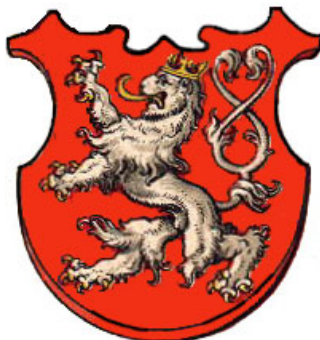
The word **Ukraine** means *border land, frontier land or hiding place*. The Ukrainians are descendents of the true Russians. Until the sixteenth century the Russians were known as *Rus* or sometimes *Rusnians*. Ruthenia was a region of western Ukraine, part of which constituted a province of Czechoslovakia (1918-1939) and was also called Carpatho-Ukraine. The Volhynians were an autonomous people in the western region of the current Ukraine since the tenth century. It later was divided between Poland (west) and Lithuania (east), and finally in 1794 became incorporated into Russian.

Oldtidens Böhmen

Böhmerne (*Böhmen* betyder “krigernes hjem”) stammede fra en keltisk stamme kaldt *Boii*. Böhmens gamle skjolde viser en kronet rejst løve (der daterer tilbage til det tidlige 1200-tal), og er fra en sten-ristning fra “Pulver-Turmen” ved Prag fra det sene 15. århundrede. Böhmerne blev besejret i det første århundrede f.Kr. af *markomannerne*, en old-germansk stamme, der igen blev besejret af andre keltiske og germanske stammer i det 4. og 5. årh. e.Kr., og til slut slog tjekkerne sig ned i landet. Senere blev det en del af det Østrig-Ungarske Kejserrige, og i begyndelsen af det 19. årh. en provins i Tjekkoslaviet. Boii’erne vandrede sandsynligvis også til Bayern, hvor de blev kendt som *Boiarii* og *Baiuarii*.

Bohemian kings in 900's
(eagle covered in golden tears)

Bohemia

Lower Silesia

Principality of Trient
(Trentino, Italy)

Bohemia was originally a Duchy. It became a Kingdom in 1196. The historic area which constituted the Kingdom of Bohemia, included not only the region known today as the Czech Republic, but it also contained parts of Germany, Italy, and Poland. In 1526, the Dukes of Austria acquired the Kingdom of Bohemia, which then remained part of powerful Austria-Hungarian Empire, until 1919.

[The Principality of Trient was autonomous from 1027-1803, ruled by its own Bishops, who were under the protection of the King of Bohemia. King Johann of Bohemia granted Trient its coat of arms in 1339, which was then ruled by Bishop Nicholas. These arms were identical to the ancient arms of the Kings of Bohemia (until King Wenzel I.). In 1803 the Austria-Hungarian Empire acquired Trent.]

Oldtidens Tjekker og Slovakker

Det gamle Tjekkoslavakiets våbenskjold indeholder adskillige løver, ørne og kors. Mottoet *Pravda Vitezi* betyder "Sandheden Vil Sejre". Nogle tjekker og slovakker er muligvis af svensk herkomst, idet en del af den nuværende region Ukraine engang var en tjekko-slovakisk provins ved navn Karpato-Ukraine (1918-1939). Nogle ukrainere stammer muligvis fra de svenske rus. Selv om tjekker og slovakker almindeligvis betegnes som *slavere*, er en god del af dem utvivlsomt faktisk keltere, germanere og skandinaver af herkomst. Böhmen, Slovakiet og Mähren var det gamle lands hovedregioner.

Ouer Tsjeggo-Slovakye Wapen

Ouer Tsjeggo-Slovakye Wapen

Tjekker

Bečyn•

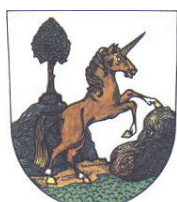
B•l•ice

Chrudim

Domašín

Horní Stropnice
- Hojná Voda

Hranice u Aše

Modern Tsjeg Republik Wapen

Benešov nad „emou

Česká Belá

Horní Benešov

Horní Bobrová

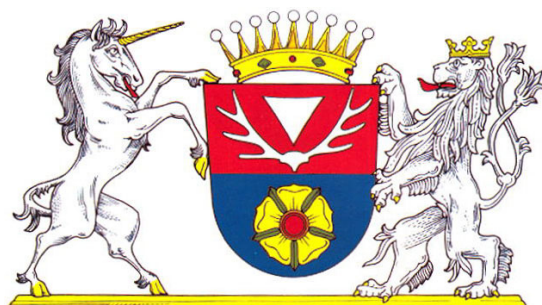
Jedovnice

Kvítkov

Starý Plzeňec

Studená

Moravia

Vysoké Mýto

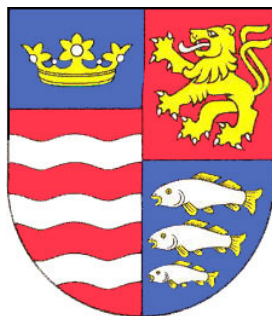
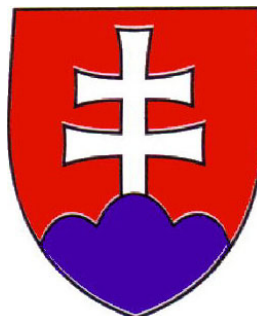
The Principality of Moravia was formed in the late 700s in what is modern-day southwestern Slovakia and portions of Lower Austria. It became the Great Moravian Empire in 833 after it absorbed the Principality of Nitra. In 955 Boleslaus I., king of Bohemia received Moravia into his Empire and from that date its history was shared with that of Bohemia. In 1526 it was absorbed into the Austrian Empire. In 1918, at the fall of the Austro-Hungarian Empire, Moravia became part of Czechoslovakia, in 1945, (hypocritically) its German population was expelled and in 1993 when Czechoslovakia split, it became part of the Czech Republic.

[The checkered eagle has been used by the Counts of Moravia since Wenzel II. (1292); originally silver and red, it was changed to gold and red in 1462.]

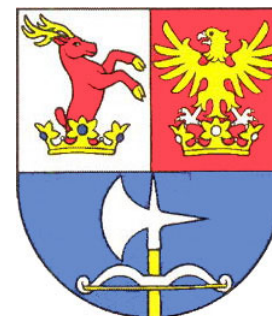
Slovakker

Bzenov

Prešovskv
Samospr<vny Kraj

Slovak Republik

Tren...inskav
Samospr<vny Kraj

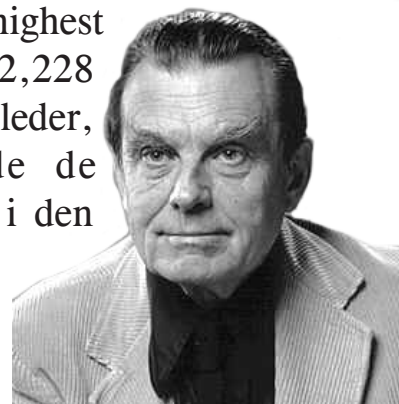
Around 500 B.C., Celtic tribes settled in the region of modern-day Slovakia and the Czech Republic/Bohemia. Germanic Suebian tribes (the Quadi and Marcomanni), along with several other smaller Germanic tribes and Celtic tribes (including the Cotini and the Osi) formed the Kingdom of Vannius, in Western and Central Slovakia from c.8 B.C. to A.D. 179. Slavic tribes began to settle near the Danube River in what is now Slovakia starting in the 400's A.D., who in time came to be known as Slovaks (which, it seems, is a variation of the word Slav). In 623, Slovakia became part of an empire founded by Samo, a Frankish merchant, then in the 700s they comprised their own state called the Principality of Nitra. In the 800's, Slovakia became part of the Great Moravian Empire (which included Bohemia)* established by a ruler named Mojmir. Hungarian tribes conquered the empire in 907, who then ruled Slovakia for

nearly 1,000 years (and Hungarians still comprise a minority in Slovakia). The Ottoman Empire defeated Hungary in 1526 and took control of Hungary. In 1867, the Austro-Hungarian Empire came into being and took control of Slovakia and its neighbors. After WWI when the Austro-Hungarian Empire collapsed, the Czechs and Slovaks (and related peoples) formed Czechoslovakia. In 1948, Communists took over Czechoslovakia's government. In 1993, Czechoslovakia split into two independent republics: the Czech Republic („eská republika) and Slovakia (Slovenská republika).

[* Bohemia and Moravia are the two main regions in what is now the Czech Republic.]

Ørnen har været Polens symbol siden det sene 900-tal. Det var et symbol for Lech, en forfader til Polens første hersker, Mieczyslaw I. Symbolet var solidt nedfæstet nationalt ved 1200-tallet, og var oprindeligt kronet. På et tidspunkt efter ca. 1400, som resultat af Polens forening med Litauen, var størstedelen af Polens aristokrati, førende kunstnere, militære ledere, forfattere, o.s.v., faktisk litauere, der *poloniserede* deres navne, og sågar flyttede til Polen for at bevare deres adelsstand. Den mest kendte af disse var brigade-general **Thaddeus (Tadeusz) Kosciuszko** (på litauisk, Tadas Kos...iuóka) (1746-1817), den berømte “polske” patriot og frihedshelt. Kosciuszko (after whom the highest mountain in Australia is named, 2,228 meters), der var en førende hær-leder, hjalp med at træne og lede de amerikanske revolutions-styrker i den amerikanske uafhængighedskrig mod Storbritannien. I 1947 valgte *Polska Rzeczpospolita Ludowa* at bevare det nationale symbol, dog uden kronen, da de ikke længere havde noget kongehus. The famous, Nobel-Prize winning authors, the “Polish” **Czesław Miłosz** (1911-2004) and the “Russian” Leo Tolstoy (1828-1910) were also Lithuanians.

Silesia (German, *Schlesien*; Polish, *Śląsk*) and Pomerania (German, *Pommern*; Polish, *Pomorze*) are historic regions which were populated by various Germanic and Slavic tribes. In the early 1900s Silesia came under Prussian rule and parts are still in Germany. Documents from between the 9th to 11th centuries show that early in the region's history various Slavic tribes occupied Lower Silesia (the *Ślōńanie*, *Dzhiadoshanie*, *Zlasane*, *Trebovyane*, *Poborane*, and *Dedositze*) and Upper Silesia (the *Opolanie*, *Lupiglaa*, *Golenshitse*). Silesia takes its name from the *Ślōńanie*, who themselves were named because they inhabited the region by the river *Ślōńanie*; which river was named (in Slavonized form) from its previous inhabitants, the *Silingi*, a tribes of the Gothic Vandals. Between the 11th and 14th centuries Silesia was densely colonized by Germanic peoples and the region became predominately Germanized. During the second half of the 12th Century, Silesia split into Upper (southeastern) and Lower (northwestern). In 1335 both Silesias passed to the king of Bohemia and in 1740 Prussia took control of Silesia and experienced a greater influx of Germans. After WWII Silesia was split between Poland and Czechoslovakia and (hypocritically) all Germans were expelled (being allowed to take with them only what they could carry—but no legal documents or family records).